

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Στέφανος Αράγος - Παύλος Βερμόνδος [Étienne Arago - Paul Vermond]

Απομνημονεύματα του Διαβόλου (Les mémoires du diable)

Δράμα εις πράξεις τρεις

Παρθενών, Αθήνα

1. τμ. 2, τχ. 13 (Μάρτιος 1872), σ. 747-750
2. τμ. 2, τχ.14 (Μάιος 1872), σ. 784-796
3. τμ. 2, τχ. 15 (Ιούνιος 1872), σ. 834-841
4. τμ. 2, τχ. 16 (Ιούλιος 1872), σ. 910-918
5. τμ. 2, τχ. 17 (Αύγουστος 1872), σ. 953-963
6. τμ. 2, τχ. 18 (Σεπτέμβριος 1872), σ. 995-1007.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Υ Π Ο

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΡΑΓΩ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΒΕΡΜΟΝΔΟΥ

Πρόσωπα

ΡΟΒΙΝΟΣ	ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ ΔΟΡΜΙΑΣ
ΙΠΠΟΤΗΣ ΡΑΠΙΝΙΕΡ	ΚΟΜΗΣ ΣΕΡΝΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΩΤΙΕΡΟΣ	ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ
ΜΑΡΙΑ	ΒΑΡΩΝΗ ΡΟΝΚΕΡΟΑ
ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ	ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΕΡΝΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πράξει εἰς τινα καλύβην τῶν Πυρρηναίων· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ εἰς Παρισίους, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ρονκερόλ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Ἐν τῇ θεάτρῳ παρίσταται τὸ ἐσωτερικὸν καλύβης τῶν Πυρρηναίων. Θύραι πλάγιαν θύρα εἰσοδοῦ καὶ παράθυρα βλέποντα πρὸς τὰ ὄρη. Δεξιᾷ, μεγάλη ἐστία μὲ προπέτασμα· πλησίον αὐτῆς τράπεζα χωρική. Δύο ὁδοιπορικὰ δισάκκια, τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ πλάγιας θύρας, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἀριστερᾶς. Λυχνία ἀνημμένη ἐπὶ τῆς τραπεζῆς.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ· ἔπειτα ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΩΤΙΕΡΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

(Εἰς τὴν θύραν τοῦ βάλθου· κλοῦσα εἰς τὰ ἐκτός.)

Ἐ! φίλε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ποῖον φωνάζετε, κυρὰ Ζιρώ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Τὸν Ἰωάννην Γωτιέρον, ἐκεῖνον ποῦ ὀνομάζουν Ἠλίθιον, τὸν ξυλουργὸν τῆς ἐπαύλεως, ὁ ὁποῖος μένει ἐκεῖ καρφωμένος εἰς τὸν δρόμον, σὰν νὰ ἐπερίμενε κανένα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τέτοια ὥρα; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἰς τὸ χωριὸ αὐτὸς ὁ βλάξ ἔχει φήμην μάγου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὁ πτωχὸς δὲν εἴμπορεῖ μῆτε δύο λόγια νὰ εἰπῇ συγκρατητά.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ.

(Ὁ Ἰωάννης Γωτιέρος φαίνεται εἰς τὸ βάλθου.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἰωάννη Γωτιέρε, θέλεις νὰ μᾶς βοηθήσης νὰ φέρωμεν αὐτὰ τὰ δισάκκια εἰς τὸ ἀμαξάκι τοῦ χωρίου τὸ ὁποῖον θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Τάρβην;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πολὺ ἀργὰ ἐπιστρέφεις εἰς τὸ σπῆτι σου σήμερον, μπάρμπα Γωτιέρε. Μήπως ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ συνέδριον τῶν μάγων;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὁχι...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἴμπο-

ρεῖ κανείς νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ σῶματοῦ.

(Δεικνύων αὐτῷ τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ διστάκιον.)

*Ὡς ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐτό...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί...

(Λαμβάνει τὸ διστάκιον καὶ ἐξέρχεται.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καὶ μολαταῦτα δὲν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν πρὸ τεσσάρων χρόνων... τότε ὠμιλοῦσε σὰν ὄλος ὁ κόσμος... ἀλλὰ ἔπειτα, ἔξαφνα... ἔχασε τὴν ὀμιλίαν... Καὶ αὐτὸ τοῦ συνέβη τὴν ἐπομένην τῆς νυκτὸς τὴν ὁποίαν ὁ βαρῶνος Ρουκερόλ ἐπέρασε εἰς τὴν ἔπαυλιν... Ἀπὸ τότε δὲν προφέρει ἄλλας λέξεις παρὰ Ναὶ καὶ Ὅχι τὸν ὠνόμασαν δὲ εἰς τὸ χωρίον Ἠλίθιον καὶ Βλᾶκα... Ἐγὼ ἐνόμιζα πάντοτε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε κάτι μυστικόν... ἀλλ' ὅταν ἠθέλησα νὰ τὸν ἐξετάσω... μίαν ἡμέραν ὅπου ἐπεδιόρθονε τὸν φούρνου τῆς ἐπαύλεως... ὄχι! ναί! ὄχι! αὐτὸ μόνον εἰμπόρεσα ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Παρετήρησες, κυρὰ Ζιρῶ, ὅτι ὅσαις φοραῖς ἔρχεται κανείς εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὁ Ἰωάννης Γωτιέρος τὸν ἀκολουθεῖ πάντοτε κατὰ πόδας;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ναί· αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δυστυχὴς εἶναι βλάξ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εἶναι ἀληθές.

(Πρὸς τὸν Γωτιέρον εἰσερχόμενον.)

Λέγουν, μπάρμπα Γωτιέρε, ὅτι ἡ γυναικὰ σου θὰ γεννήσῃ καὶ ἄλλο παιδί... τὸ ἔβδομον νομίζω.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(Μὲ μειδίαμα βλακωδῶς εἰρωνικόν.)

Ναί...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Δὲν σὲ ἐνοχλεῖ νὰ ἔχῃς τόσα παιδιὰ;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ ὁμοίως.

*Ὅχι...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Αὐτὸ ἐμένα θὰ μὲ ἠνώχλει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

*Ἴδέτε πόσον εὐγλωττος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄστέλος. Ἐπιμένω εἰς ὅσα εἶπα... εἶναι μάγος.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

*ὦ! σὺ τὰ πιστεύεις ὅλα...

(Ὁ Βαλεντίνος βοηθεῖ τὸν Γωτιέρον νὰ λάβῃ τὸ εἰς ἀριστερὰ εὐρισκόμενον διστάκιον.)

Εἶμαι βεβαία ὅτι δίδει πίστιν εἰς τὰς ἀναριθμήτους ἱστορίας τὰς ὁποίας διηγούνται διὰ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ρουκερόλ... Πότε ὅτι εἶναι κρυμμένος εἰς αὐτὴν μεγάλος θησαυρός... πότε ὅτι ἔχει τὸν διάβολον ὡς πρῶτον ὑπηρέτην.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εὐχαριστῶ, μπάρμπα Γωτιέρε, εὐχαριστῶ διὰ τὴν συνδρομήν.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

*Ἐνα ποτηράκι κρασί... αὐτὸ δὰ δὲν τὸ ἀρνεῖται κανείς.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ εὐθύμως.

*Ὅχι... (πίνει.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ.

*Ἐὰν δίδωντάς του κρασί εἰμποροῦσε κανείς νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὀμιλήσῃ. (Ἰψηλοφώνως.) Τὸ εὐρίσκεις καλόν;...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ἐπίσης εὐθύμως.)

Ναί...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Θέλεις ἄλλο ἓνα ποτηράκι;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ἀποτόμως.)

*Ὅχι...

(Ἀναστρέφει τὸ κενὸν ποτήριόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀναχωρεῖ.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πέτρινο κεφάλι, πήγαινε εἰς τὸν διάβολον!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ — ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

*Α! ἰδοὺ, χάρις τῷ Θεῷ, τὰ διστάκια μας εἰς τὸ ἀμαξάκι· ἄς ἔλθουν τῶρα τὰ ἄλογα, ὅταν θελήσουν.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Δὲν θὰ ἔλθουν παρὰ εἰς τὰς ἔνδεκα καὶ τρία τέταρτα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θὰ ἐπροτίμων νὰ ἀνεχωροῦμεν ἡμέραν... Τὴν νύκτα, κυρὰ Ζιρῶ, δίνουν καὶ πέρνουν τὰ φαντάσματα... Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀνετριχίασα, ὅταν ἐνθυμήθην ὅτι σήμερον εἶναι σάββατον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὰ φαντάσματα καὶ σὺ, Βαλεντίνε;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θεέ μου! δὲν εἶμαι τόσο ζῶον ὥστε νὰ μὴ τὰ πιστεύω. Δὲν εἶμαι πολὺ ἀνδρείος, τὸ ὁμολογῶ, καὶ πιστεύω εἰς τοὺς δαίμονας καὶ εἰς τὰ πνεύματα, καὶ τὸ λέγω. Φοβοῦμαι, ὅταν εὐρίσκω καμμίαν σαύραν εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ὅταν βλέπω εἰς τὴν ἔπαυλιν καμμίαν νυκτερίδα. Φοβοῦμαι τὰς γλαῦκας τὰς ὀποίας καρφόνουν εἰς τὰς αὐλοθύρας διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ δαιμόνια. Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω τὸ ἄλογον τῶν μαγισσῶν, φοβοῦμαι πρὸ πάντων τὸ ξύλον τοῦ σαρώθρου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ.

Οὐφ! ἄφησέ με ἡσυχον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Κυρὰ Ζιρῶ, ὅταν κατοικῆ κανεὶς πρὸ διακοσίων πενήντα χρόνων εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ρουκερόλ...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πῶς;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐκ πατέρα εἰς υἱόν, πρέπει φυσικῶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν διάβολον ὁ ὁποῖος ἔρχεται καὶ τὴν ἐπισκέπτεται κάθε φοράν ὅπου ἔλθῃ νέος ιδιοκτῆτης.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὅταν ἤμην πολὺ μικρὴ, μὲ ἐφόβιζαν μὲ αὐτὰς τὰς διηγήσεις... Ἄλλὰ νὰ τόσα χρόνια ποῦ κατοικῶ εἰς τὸ χωρίον καὶ ἤξεύρω ὅτι ὁ διάβολος ἔμεινε πολὺ ἡσυχος εἰς τὸ σπιτάκι του... ὅπου πι-

θανὸν κάμνει ὀλιγώτερον κρύον παρὰ ἐδῶ εἰς τὰ Πυρρῆναῖά μας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Σιωπῆ, κυρὰ Ζιρῶ, μὴν ἀστειεύεσαι μὲ τὰ σπουδαῖα πράγματα... Ἐὰν ὁ διάβολος δὲν ἐφάνηκε πρὸ τούτου καιροῦ, αὐτὸ εἶναι διότι ὁ τελευταῖος ιδιοκτῆτης, ὁ στρατηγὸς Ρουκερόλ, ἀνδρείος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, ἀποκατεστάθη εἰς Γερμανίαν μετὰ τὸν πόλεμον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ναι· ἀλλ' ὀλίγον καιρὸν πρὶν ἀποθάνῃ, κατὰ τὰ 1825, εἶναι τώρα τέσσαρα χρόνια, ἐπέστρεψε εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐκοιμήθη μίαν νύκτα εἰς τὴν ἔπαυλιν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μόνον μίαν νύκτα... Πιθανὸν νὰ μὴ ἔλαβε εἶδησιν ὁ διάβολος.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Λοιπὸν πιστεύεις καὶ σὺ εἰς αὐτὸν τὸν μῦθον;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ μὴ τὸν πιστεύσῃ, ἀφοῦ εἶναι σημειωμένος εἰς ὅλα τὰ χρονικὰ τῆς ἐπαρχίας; Ἀμα φθάνῃ ὁ κάθε νέος ιδιοκτῆτης, ἔρχεται νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς του ὁ μυστηριώδης προσάτης... Καὶ ἐγὼ ποῦ σοῦ ὀμιλῶ εἶδα...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Τὸν διάβολον;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι· ἀλλὰ τὸ κουδοῦνι τὸ ὁποῖον τὸν ἀναγκάζει καὶ ἔρχεται... μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Σατανᾶ ἀπ' ἐπάνω καὶ ἡ οὐρά του χρησιμεύει διὰ κρόταλον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἄρκει λοιπὸν νὰ μὴ κουδονίσῃ κανεὶς, καὶ τότε δὲν ἔρχεται.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ναι... ἐὰν αὐτὸ εἴμποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλὰ πάντοτε εὐρίσκεται κάποιος καὶ ἐγγίζει τὸ ἀναθεματισμένον κουδοῦνι... Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ ὅλας αὐτὰς

τὰς μαγείας, ἀποχαιρετῶ αὐτὸ τὸ χω-
ρίον. Ἐκτός τούτου, πῶς εἴμπορῶ νὰ
ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν κυρίαν
μου, ὅταν τὴν ἀποβάλλουν ἀπὸ τὴν
ἐπαυλίαν της, ἀφοῦ κατῴρθωσαν νὰ κη-
ρυχθῇ παράνομος σύζυγος τοῦ μακαρί-
του βαρῶνου Ρουκερόλ!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀγαπητὴ μας Μαρία
θα χάσῃ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν κοινωνι-
κὴν της θέσιν... ὦ! κύριε Βαλεντίνε,
εἰς μάτην ὄσα καὶ ἂν λέγουν, ἡμεῖς δὲν
θα πιστεύσωμεν ποτὲ ὅτι γυνὴ τόσο
ἐνάρετος ὡς ἡ κυρία βαρῶνη δὲν ἦτο
σύζυγος τοῦ Κ. Ρουκερόλ, υἱοῦ τοῦ ἀρ-
χαίου μας αὐθέντου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Σίωπή!... ἰδοὺ ἡ κόρη της.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ΜΑΡΙΑ

Βαλεντίνε, ἡ μητέρα μὲ στέλλει νὰ
σὲ ἐρωτήσω, εἴαν ἡ ἄμαξα θὰ ἦναι μετ'
ὀλίγον ἔτοιμος.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ.

Ἡ ἄμαξα;... Δυστυχῆς παιδίον...
(Ἐψηλοφώνως)

Τὸ ἄμαξάκι, κυρία, εἶναι ἔτοιμον, ἀλλὰ
ἐζήτησαν τὰ ἄλογα ἀπὸ τὴν μεγάλην
ἐπαυλίαν διὰ τὸ μεσονύκτιον.

ΜΑΡΙΑ

Τρεῖς ὥρας ἀκόμη νὰ περιμένῃ τις!...
Δὲν σὲ λέγω δι' ἐμέ, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου
ὑποφέρει τόσο ἐδῶ!... Ἐλπίζω ὅτι εἰς
τὴν πατρίδα μας Γερμανίαν θὰ εὔρη με-
γαλειτέραν ἡσυχίαν καὶ θὰ λησμονήσῃ
τὴν λύπην της. Ἡ ψυχὴ μου ἀκόμη ἀνοί-
γεται πρὸς τὴν ἐλπίδα· ἀλλαχοῦ ἡ τύχη
θα ἦναι ὀλιγώτερον αὐστηρά. Μετὰ λύ-
πης θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Γαλλίαν,
ὅπου οἱ κακοὶ προσβάλλουσι τὴν τιμὴν
ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ Γερμανία ἐπίσης θὰ
μᾶς γίνῃ προσφιλῆς· τὸ γλαυκὸν ψυχρο-
τέρου οὐρανοῦ εἶναι ὀλιγώτερον εὐμετά-
βλητον, καὶ ὁ εὐδαίμων ἀγρὸς ὅστις εἶ-

δε γεννωμένην τὴν μητέρα μου, θὰ ἔχῃ
πάντοτε ἄνθη διὰ τὸ τέκνον της.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

ὦ! πόσον θὰ σᾶς ἐπιθυμήσωμεν· εἴ-
σθε τόσο καλὴ καὶ τόσο χαρωπὴ!...
Ἐπήρξατε ἡ πρόνοια καὶ ἡ χαρὰ ὄλων,
ἀγαπητὴ κυρία Μαρία.

ΜΑΡΙΑ

Δυστυχῆ μου μήτηρ! αὐτὴ ἡ ἄδικος
δίκη θὰ τὴν ἐφόρευεν ἴσως, εἴαν δὲν ἦμην
πλησίον της νὰ τὴν παρηγορῶ.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἀλλὰ πῶς γίνεται ἡ κυρία μήτηρ
σας νὰ μὴ φυλάξῃ κανένα τίτλον τοῦ
γάμου της;

ΜΑΡΙΑ

Ἄ! καὶ ποῖος σκέπεται ὅλα αὐτὰ,
ὅταν ἦναι εὐτυχῆς; Καὶ ἔπειτα, ὑπάρ-
χουν δυστυχίαι τὰς ὁποίας δὲν εἴμπορεῖ
κανεὶς νὰ προῖδῃ... Ὁ πατήρ μου καὶ
ἡ μήτηρ μου ἐστεφανώθησαν εἰς τὴν μι-
κρὰν πόλιν Χανάου, πλησίον τῆς Φραγκ-
φόρτης... Ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ
ἀπὸ τὸν νοῦν των ὅτι θὰ ἐπυρπολεῖτο
τὸ πρεσβυτέριον, καὶ ὅτι θὰ ἐκαίοντο
τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τὰ ὁποία ἀπε-
δείκνυον τὸν γάμον των;... Ἡδύνατό
ποτε νὰ συλλογισθῇ ἡ μήτηρ μου ὅτι
ὁ πατήρ μου θὰ ἀπέθνησκε τόσο τα-
χέως; Ἐνόσφ ἐκεῖνος ἔζη, μᾶς περιε-
κύκλουν διὰ σεβασμοῦ, δι' ἀγάπης, καὶ
ἅμα τὸν ἤρπασεν ὁ θάνατος, ἅμα ἐμεί-
ναμεν ἐγκαταλελειμμένοι, ἄνευ στηρίγ-
ματος, ἄνευ προστατῶν, μᾶς περιέπλε-
ξαν εἰς δίκην καὶ μᾶς ἀφήρεσαν ὅ,τι καὶ
ἂν εἴχομεν... τὸ ὄνομά μας... τὴν
περιουσίαν μας. Διωχθεῖσαι ἤδη ἀπὸ
τὴν οἰκίαν ἣν εἴχομεν εἰς Παρισίους,
ἰδοὺ ἀκούομεν ὅτι εἰς ἐκ τῶν συγγενῶν
μας, ὁ ἱππότης Ραπινιέρ, ἔρχεται νὰ
λάβῃ κατοχὴν τῆς ἐπαύλεως Ρουκερόλ.
Ἡ μήτηρ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ τὸν πε-
ριμείνῃ... διὰ τοῦτο κατεφύγομεν εἰς
τὴν ἐπαυλίαν σας, καλὴ μου κυρία Ζιρῶ...
καὶ ἡ μήτηρ θέλει νὰ ἀναχωρήσωμεν, χω-
ρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὁ κύριος Ῥαπινιέρ εἶναι εἰς τὴν ἔπαυλιν ; Ὡ διάβολε τοῦ Ῥονκερόλ... πόσον καλὸς διάβολος θὰ ἦσο, ἐὰν ἠδύνασο νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃς ἀπὸ αὐτόν.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ (ἔξωθεν.)

Ἄς μὲ περιμένῃ ἐκεῖ ἢ ἄμαξάμου.

ΜΑΡΙΑ

Ποῖος ἔρχεται ;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(Προχωρῶν εἰς τὴν θύραν.)

ὦ Θεέ μου! ὅταν ὀμιλῇ κανεὶς διὰ τὸν λύκον... Εἶναι ὁ κύριος Ῥαπινιέρ προσωπικῶς.

ΜΑΡΙΑ

Ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος! ὦ ἄς ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέαν τοῦ τὴν μητέρα.

(Ἐξέρχεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ, ΡΑΗΙΝΙΕΡ, ΙΩΑΝΝΗΣ,
ΓΩΤΙΕΡΟΣ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὁ κύριος Ῥαπινιέρ, τόσο ἀργά!

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ναί, εἶμαι ἐγὼ, εἶμαι ἐγὼ... Ἀλλὰ ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ πρωτότυπον τὸ ὁποῖον μὲ ἀκολουθεῖ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἀφότου ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ῥουκερόλ ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

ὦ! μὴ φοβῆσθε... εἶναι πτωχὸς ἐργάτης ὁ ὁποῖος ἔχασε τὸ λογικόν του. (Ἰρὸς τὸν Γωτιέρον.) Μήπως γνωρίζεις τὸν Κ. Ῥαπινιέρ ;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι περιμένεις νὰ σοῦ ἀποτείνω τὸν λόγον.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄].

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἐμάντευσα, ἐλπίζεις νὰ σοῦ δώσω ἐλεημοσύνην ;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Πολὺ ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ἀφιλοκέρδειαν. (Ὁ Γωτιέρος ἐξέρχεται.) Κυρὰ Ζιρῶ, δὲν ἠθέλησα νὰ ἀφήσω τὴν ἔπαυλιν χωρὶς νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ γευθῶ τὰ ὄρατα τυρία σου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Θέλετε κανέν ;

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ναί, δός μοι ἕξ μὲ μίαν φιάλην ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο κρασάκι τὸ ὁποῖον εἰ-
ξεύρεις.

(Κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Δὲν ἔχει ἄλλο εἰς τὸν νοῦν του παρὰ πῶς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖν. Εἶναι σωστὸ βάραθρο!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Θὰ ὑπηρετήσω τὸν κύριον ἱππότην.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Κάμε γρήγορα, διότι δὲν θὰ κοιμηθῶ εἰς τὴν ἔπαυλιν· θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Τάρβην. Ἐχω ἀκόμη νὰ διατρέξω δύο λεύγας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κύριος ἱππότης εἶναι καθὼς ἐγὼ φοβεῖται τὸν διάβολον τοῦ Ῥουκερόλ.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἄ! σὺ εἶσαι, κύριε Βαλεντίνε ;... Ἀρκετὰ ἔμαθα περὶ σοῦ! Ἀφίνεις λοιπὸν τὴν ὑπηρεσίαν μας διὰ νὰ ἀκολουθήσῃς αὐτὴν τὴν τυχοδιώκτιδα καὶ τὴν θυγατέρα της ;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Σιωπῇ, κύριε! αἱ κυριαὶ εἶναι ἐκεῖ...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Εἶναι ἐκεῖ; Καὶ διατί εἶναι ἐκεῖ; σὰς ἐρωτῶ!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Δὲν ὑπέθετον ὅτι θὰ ἦρχεσθε εἰς τὴν μικρὰν ἔπαυλιν... ἀλλὰ θὰ ἀναχωρήσουν μετὰ μίαν ὥραν.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Κάμε τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὰς συναντήσω. (Ὁ Βαλεντίνος ἐξέρχεται. Ὁ Ῥαηινιέρ καταβροχθίζει ἐν τυρίον διὰ μιᾶς ἐνθέσεως.) Ἐξαισίον! (Πληροῖ τὰ ποτήριόν του.) Εἶναι πολὺ κακόν. Ἡξεύρεις, κυρὰ Ζιρῶ, ὅτι ἔρχομαι ἐδῶ μὲ ἐμπιστοσύνην, καὶ μὲ ἐκθέτεις νὰ εὐρεθῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μέ... (Πίνει.) Θεῖον, εἰς τὴν τιμὴν μου! (Καταβροχθίζει καὶ ἕτερον τυρίον.) Πρόσεξε, διότι ἐὰν δὲν ἦσαι ἐντελῶς ἀφωσιωμένη εἰς ἐμέ... Ποῖον ἄρωμα! ποῖα λεπτή γεύσις! Δὲν θὰ ἀνανεώσω τὴν ἐνοικίασίν σου... Τί νέκταρ!...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Κύριε, ἡ κυρία βαρώνη Ῥουκερόλ, μὲ καθυπεχρέωσεν ἀπὸ εὐεργεσίας.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Πρόσεξε εἰς αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις, δὲν εἶναι βαρώνη Ῥουκερόλ... Ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀπηγόρευσε νὰ ἔχη αὐτὸ τὸ ὄνομα.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ὀνομάζω;

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ὀνόμαζέ τὴν κυρίαν... κυρίαν... ὅπως θέλεις, ὄχι ὁμως Ῥουκερόλ... αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἰδικόν της... τὸ εἶπεν ἡ δικαιοσύνη...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Εἰς μάτην τὸ εἶπε ἡ δικαιοσύνη, ὅλος ὁ τόπος θὰ τὴν ὀνομάξῃ πάντοτε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα... Εἶναι γυνὴ τόσο ἀξιολόγος!

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Σιωπὴ, κυρὰ Ζιρῶ, ἀλλέως δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τελειώσω τὸ φαγητόν μου. Εὐτυχῶς αὐτὰ τὰ μικρὰ τυρία εἶναι

εὐγλωττότερα παρὰ οἱ λόγοι σου. Χάριν αὐτῶν λοιπὸν, θὰ ἔχῃς τὴν ἐνοικίασιν, μὲ χίλια φράγκα αὐξήσιν.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μὲ χίλια φράγκα αὐξήσιν... Ἐλεος!

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἐ! Ἐ! πρέπει ὁ καθεὶς νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τὰ κτήματά του. Αἱ ἀρχαί μου εἶναι γνωσταί, διότι τὰς δεικνύω γυμνάς. Μετὰ τὸν Θεόν, ὅστις μᾶς ἐπλασεν, ὁ θεὸς τὸν ὅποιον ἔχω ἐδῶ εἶναι ὁ ἄργυρος, ὁ πράκτωρ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ αἰῶνος· καὶ ἐὰν ἡ καρδία μου μεταβάλλεται, ἡ αἰτία εἶναι ὁ χρυσὸς ὅστις εἶναι ὁ μόνος μου θησαυρός. Ἐχω τοιοῦτον, ζητῶ ἀκόμη... χρυσόν! χρυσόν! χρυσόν! Πιστεύεις εἰς τὴν φιλίαν; ἐθυσιάσθης. Φεῦ! εἰς τὸν βέβηλον τοῦτον κόσμον, δὲν βλέπει τις εἰμὴ ἓνα μόνον φίλον εἰλικρινῆ, τὸν ἄργυρον, τὸν πράκτορα τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ αἰῶνος. Ἐὰν ἦσαι ἀπαιτητικὸς, ἀγάπα τὸν χρυσόν. Ἐγὼ τὸν ἔχω ὡς μόνον μου θησαυρόν. Ἐχω, ζητῶ καὶ ἄλλον... χρυσόν! χρυσόν!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Ἐπανερχόμενος.)

Κύριε, ἡ κυρία βαρώνη Ῥουκερόλ...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Δὲν ὑπάρχει πλέον βαρώνη Ῥουκερόλ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἡ κυρία συγγενῆς σας.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Δὲν ἔχω πλέον συγγενῆ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τέλος πάντων... ἡ κυρία ἐκεῖνη... τὴν ἠξεύρετε...

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἡ κυρία τὴν ἠξεύρετε... Ἄ! τὴν γνωρίζω... Τί μὲ θέλει;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὀμιλήσῃ.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Δὲν εὐκαιρῶ... Πρὶν χωνεύσω φοβῶμαι τὰς ἰσχυρὰς συγκινήσεις καὶ τὰ δάκρυα...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Δὲν κλαίει, κύριε· εἶναι κατὰ τοῦτο πολὺ ὑπερήφανος.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Διάβολε! τὴν συμβουλεύω νὰ κάμη τὴν ὑπερήφανον! Ἐὰν ἔχη ὀλίγας μόνον λέξεις νὰ μοῦ εἰπῇ... συγκατατίθεμαι νὰ τὴν ἀκούσω... ἄς ἔλθῃ... Ἀλλὰ μακρὰν ἀπὸ αἰσθήματα διότι πνίγομαι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (εἰς τὴν θύραν.)

*Ἐλθετε, κυρία, ἔλθετε.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΡΩΝΗ, ΡΑΗΝΙΕΡ,

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ,

ΒΑΡΩΝΗ

Συγχωρήτατέ με, κύριε, ἐὰν σὰς κρατῶ μίαν στιγμὴν... Ἀλλ' ἔγραψα πολλάκις εἰς Παρισίους, πρὸς τὸν Κ. μαρκέσιον Δορμίαν, τὸν συγγενῆ μας, καὶ δὲν ἔτυχον ἀπαντήσεως... Ἡ αἰτησίς μου ἦτο δίκαια ἐν τούτοις, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ συνηγορήσετε ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὸν κύριον μαρκέσιον.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Καὶ ποία εἶναι ἡ αἰτησίς αὐτῆ, κυρία;

ΒΑΡΩΝΗ

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μου, κύριε, ὁ κύριος Βαρῶνος Ῥουκερόλ μοῦ προσέφερε τὴν εἰκόνα του... ἦτο ἐχέγγυον ἔρωτος τοσοῦτῳ μᾶλλον πολύτιμον δι' ἐμέ... ὅσῳ διότι τὸ ἔλαβον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τῆς θυγατρὸς μου... Ἡ εἰκὼν ἐκείνη μοὶ ἦτο τύσον προσφιλῆς ὥστε παραιτούμενη παντὸς ἄλλου κοσμήματος διὰ νὰ κοσμήσω αὐτὴν, τὴν περιέβαλον δι' ὄλων τῶν ἀδαμάντων τοὺς ὁποίους εἶχον κληρονομήσει παρὰ τῆς μητρός μου. Ἀναχωροῦσα ἐκ Παρισίων, ἐν μέσῳ τῆς ἀμηχανίας καὶ τῆς ταραχῆς εἰς τὰς ὁποίας μὲ ἔρριπτον περιστάσεις σκληραὶ καὶ κατεσπευσμένη ἀναχώρησις... ἀφήκα τὸ εἰκόنيον ἐκεῖνο εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ

μεγάλου μου, τὸν κατεχόμενον τώρα ὑπὸ τοῦ κυρίου μαρκεσίου Δορμία... Τὴν λήθην ταύτην δὲν θὰ συγχωρήσω ποτὲ εἰς ἑμαυτὴν· ἐντούτοις ἐπειδὴ τὸ κόσμημα ἐκεῖνο εἶναι ἰδιαίτερον κτήμά μου, καὶ μὲ εἶναι διττῶς προσφιλές διὰ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ συζύγου μου καὶ διὰ τοὺς ἀδάμαντας τῆς μητρός μου, διπλὴν παρακαταθήκην τὴν ὅποίαν ὀφείλω νὰ μεταβιβάσω εἰς τὴν θυγατέρα μου, τολμῶ νὰ περιμείνω παρ' ὑμῶν δικαιοσύνην, κύριε, ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ ἀποδώσητε τὸ εἰκόنيον τοῦτο, τὸ μόνον μου ἀγαθόν.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Κυρία... βεβαίως ἡ αἰτησίς σας μοὶ φαίνεται ἀρκετὰ δίκαια· ἐν τούτοις, πρέπει νὰ παρατηρήσετε ὅτι τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἀδάμαντες οὗτοι δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς κληρονομίας... ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν εἰκόνα... ἐπειδὴ ὁ νόμος ὀριστικῶς ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἐξάδελφός μας Βαρῶνος δὲν ἦτο σύζυγός σας...

ΒΑΡΩΝΗ

Κύριε!...

ΡΑΗΝΙΕΡ

Συγχωρήσατε, κυρία, συγχωρήσατε, πρέπει νὰ ἀποφύγω τὰς ζωηρὰς συκινησεις... Καὶ ἐπειδὴ παραφέρεσθε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσκυνήσω μεθ' ὅλου τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ. (Χαίρει καὶ ἐξέρχεται λέγων.) Κυρία Ζιρῶ, τὰ μικρὰ τυρία σου ἦσαν θαυμάσια.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΡΩΝΗ,

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

ΒΑΡΩΝΗ

*Ὁ ἄτιμος!

ΜΑΡΙΑ

*Ὡ μῆτερ, ἡσύχασον· δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ὀργῆς σου.

ΒΑΡΩΝΗ

Ναὶ, ἔχεις δίκαιον, τέκνον μου· καὶ ἐγὼ μόνη εἶμαι ἐνοχος λησμονήσασα τῆς

εικόνα εκείνην. ὦ! εἰν εἶχα τὸ θάρρος, θὰ μετέβαινα εἰς Παρισίους νὰ τὴν ζητήσω μόνη μου... καὶ θὰ τοῖς τὴν ἤρπαζον διὰ πανουργίας... εἰν δὲν ἤθελον νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσωσι... Δὲν εὐχαριστήθησαν ἀφαιρέσαντές μοι τὸ πᾶν; ὦ! εἶναι φρικῶδες... ὅταν ὁ βίος σας ὑπῆρξε πάντοτε καθαρὸς καὶ ἀκηλίδωτος... νὰ εὐρίσκεσθε αἴφνης ἐστερημένοι τοῦ ὀνόματός σας καὶ τῶν δικαιωμάτων σας, ἐστερημένοι τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρώπων.

ΜΑΡΙΑ

ὦ μῆτερ, μὲ ὑπεσχέθης ὅτι θὰ ἔχης θάρρος. Καλὴ μῆτερ, σπόγγισον τὰ δάκρυά σου, διότι σοὶ μένει ἀκόμη ἡ θυγάτηρ σου· ἐκάστην ἡμέραν ὁ οὐρανὸς τὸν ὅποιον ἰκετεύω θὰ διαλύη τὴν λύπην σου. Χάνομεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκεῖ ἐπάνω θὰ μᾶς κρίνη καὶ διὰ νὰ μετριάξῃ τὸ ἄλγος σου, ἡ κόρη σου θὰ ἦναι πάντοτε πλησίον σου.

ΒΑΡΩΝΗ

Ναί, θὰ σπογγίσω τὰ δάκρυά μου, διότι μὲ μένει ἀκόμη ἡ θυγάτηρ μου. Ἐκάστην ἡμέραν ὁ οὐρανὸς τὸν ὅποιον ἰκετεύει θὰ διαλύη τὴν λύπην μου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Δυστυχῆ μῆτερ, σπογγίσατε τὰ δάκρυά σας, σᾶς μένει ἀκόμη ἡ θυγάτηρ σας. Ἐκάστην ἡμέραν ὁ οὐρανὸς τὸν ὅποιον ἐπικαλεῖται θὰ διαλύη τὴν λύπην σας.

(Ἀκούεται ὁ κωδωνισκὸς ἵππου.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! ἔρχονται τὰ ἄλογα.

ΜΑΡΙΑ

Ἐμπρὸς, ἔφθασεν ἡ ὥρα. Ἄλλὰ δὲν ἤξεύρω διατί, καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ ἀποχαιρετίσω διὰ παντὸς τὸν τόπον τοῦτον, ἡ καρδία μου συνθλίβεται, καὶ αἰσθάνομαι ἐντὸς ἀγνωστον ταραχὴν.

(Βρονταὶ καὶ ἀστραπαί.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ὦ! ὦ! ἤρχισεν ἡ καταγίς.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καλὴ μου κυρία, ἀκούσατε τὴν πτωχὴν ἀγρονόμον σας, καὶ περιμεῖνατε νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ ἀναχωρήσετε.

ΜΑΡΙΑ

Ἔχει δίκαιον, μῆτερ... Ἄς περιμεῖνωμεν.

ΒΑΡΩΝΗ

Ὅχι! ὄχι, δὲν θέλω ἡ ἡμέρα νὰ μᾶς εὕρῃ πάλιν εἰς τὰ κτήματα τοῦ Ρουκερόλ... Βαλεντίνε, ὑπάκουσόν με... ἅπαξ ἀκόμη.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πάντοτε, κυρία βαρώνη, πάντοτε.

ΟΛΟΙ

Ἄ!

(Μεγάλῃ βροντῇ ὁ ἄνεμος ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ βάλτου καὶ φέρεται ἔξω, ἐν μέσῳ τῶν ἀστραπαῶν, ὁ Ῥοβίνος καὶ ὁ Γωπιέρος.)

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ, ΡΟΒ ΝΟΣ

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Κεκαλυμμένος ὑπὸ μέλανος μανδύου ἔχοντος ὑπερφωτισμένον ἐρυθρὸν ὄψαγμα.)

Τί ἀποτρόπαιος καιρὸς! καὶ πόσον εἶναι εὐτυχὴς ὅστις εὕρῃ στέγην διὰ νὰ προφυλαχθῆ. (Ἡρὸς τὴν κυρίαν Ζιρῶ.) Καλὴν ἐσπέραν, καλοὶ μου ἄνθρωποι. (Ὁ Γωπιέρος γίνεται ἄφαντος, καὶ ὁ Ῥοβίνος ἐξακολουθεῖ ἰδὼν τὴν βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν.) Κυρία!

(Τὰ χαιρετίζει δι' ἐλαφροῦς κλίσεις.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Κύριε, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὰς ἐπαύλεις μὲ τοιοῦτον τρόπον καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ! ἐγὼ, εἰς τὰς ἐπαύλεις, εἰς τὰ μέγαλα... τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν... παντοῦ εἰσέρχομαι.

ΒΑΡΩΝΗ

Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος, τοῦ ὀποίου ὁ τόπος τῆς φωνῆς ἔχει τόσην σταθερότητα!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ.)

Ἴσως εἶναι ὁ διάβολος τοῦ Ῥουκερόλ

ΜΑΡΙΑ

(Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν κυρίαν Ζιρώ.)

Πῶς σοῦ φαίνεται, Θηρεσία, δὲν εἶναι
ῥαίσιος;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ (Ὅμοίως.)

Ἴσως εἶναι κλέπτῃς.

ΜΑΡΙΑ (Ὅμοίως.)

ὦ! ὄχι, ἰδέτε πόσον φαίνεται τίμιος
καὶ καλός.

ΡΟΒΙΝΟΣ (Ἐξίγων τὸν μανδύαν του.)

Ἐπιτρέπεται; ὁ μανδύας μου ἐμου-
σκεύθη... (Θέτει τὸν μανδύαν του ἐπὶ ἔδρας
πλησίον τῆς ἐστίας.) καὶ εἶμαι ἐξηντημέ-
νος. Τέσσαρας λεύγας πεζὸς, διὰ δυσβά-
των ὁδῶν καὶ μὲ κομπανιαμέντο
ἀπὸ βροντᾶς καὶ χάλαζαν. Πρέπει νὰ
δοκιμάσῃ τις ὅλα ταῦτα διὰ νὰ αισθαν-
θῇ τὴν ἀξίαν καλῆς στέγης καὶ χαριέσ-
σης φιλοξενίας. (Λαμβάνει μίαν ἔξρην, κάθη-
ται πλησίον τοῦ πυρὸς καὶ τὸ συνδαυλίζει.) Αὐτὴ
ἢ φλόξ ζωπυρεῖ τὸν ἄνθρωπον... ἀλλ'
ὑπάρχει θέσις. (Ὡθεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ κά-
θισμά του.) Μήπως ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ
φοβίζω τὰς κυρίας ταύτας;

ΒΑΡΩΝΗ

Σᾶς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι ἡ ἀπροσδά-
κητος ἐμφάνισίς σας...

ΡΟΒΙΝΟΣ (Ἐγειρόμενος.)

Ἐνθαρρυνθῆτε, ἐνθαρρυνθῆτε! δὲν εἶ-
μαι τόσο φοβερὸς· ἀψηφήσατε τὰς
προσβολὰς τῶν συγγενῶν σας, ἀγρυπνεῖ
τις ἐνταῦθα ἐφ' ὑμῶν. Τὸ πνεῦμα τοῦτο
μὲ τὴν ἀγαθοεργὴν καρδίαν, δυνατὸν νὰ
ᾔναι ὁ διάβολος... Ἐνθαρρυνθῆτε, ἐν-
θαρρυνθῆτε!

ΒΑΡΩΝΗ

Παράδοξος ἐπίσκεψις.

ΡΟΒΙΝΟΣ (Φυσῶν τὸ πῦρ.)

Ὅταν δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον φόβον,
θὰ συνομιλήσωμεν ὡς καλοὶ φίλοι...
Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, μὲ τὴν ἀδειάν
σας, θὰ θερμανθῶ ὀλίγον... διότι σᾶς
λέγω εἰλικρινῶς εἶναι περισσότερον ψῦ-
χος ἐδῶ παρὰ εἰς τὰ μέρη μας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ.)

Τὸ πιστεύω...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καλή μου ἀγρονόμος, βάλε ξύλα εἰς
τὸ πῦρ σὲ παρακαλῶ· αὐτὸ θὰ μὲ εὐχα-
ριστήσῃ, καὶ δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ τὴν
δεσποινίδα ἢ ὅποια τρέμει.

ΜΑΡΙΑ

Δὲν αισθάνομαι ψύχος, κύριε.

(Ἡ κυρία Ζιρώ ἐξέρχεται.)

ΒΑΡΩΝΗ

Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε!

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Ἐγειρόμενος, στρέφων τὴν ῥάχιν εἰς τὸ πῦρ
καὶ χωρὶς νὰ ἀφήτῃ τὴν ἐπίαν.)Πρέπει, κυρία, νὰ μὴ δίδετε προσο-
χὴν εἰς τοὺς τρόπους μου οἵτινες εἶναι
κάπως ἱπποτικοί... Ὁμολογῶ ὅτι μέ-
χρι σήμερον δὲν εἶδα τόσο καλὴν συνα-
στραφίην... ὁ καθείς ἔχει τοὺς φίλους
του... τὴν κοινωνικὴν του βαθμίδα...
ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι
εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς διάβολος...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ.)

Ἄ! ἐὰν ἐν τούτοις ἡμῶν δεισιδαίμων!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ δύναμαι νὰ καυχηθῶ ὅτι οὐδέ-
ποτε ἔπραξα τὸ ἐλάχιστον κακὸν εἰς
κανεῖα... Νομίζω μάλιστα ὅτι ἦλθα
διὰ νὰ σᾶς κάμω μέγα καλόν.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἔμεῖς, Κύριε!

(Ἡ κυρία Ζιρώ ἐπιστρέφει καὶ θέτει ἐν ἔμα
ξύλων εἰς τὸ πῦρ, ἔπειτα λαμβάνει τὴν ἡλακίτην
της καὶ ἀρχίζει νὰ κλώθῃ.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐτρόμαζον... τώρα
σᾶς ἐκπλήττω· τοῦτο εἶναι κολακεντι-
τώτερον δι' ἐμέ. Νομίζετε ἴσως ὅτι εἶμαι
ὀδοιπόρος καταληφθεὶς ὑπὸ καταιγίδος,
ὅστις ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς πορείας
του καὶ κατέφυγεν ἐδῶ διὰ νὰ ξηράνη
τὰ ἐνδύματά του καὶ ἀναπαυθῇ, καὶ ἔ-
πειτα νὰ ἀναχωρήσῃ ἄμα παύσωσιν ὁ
ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ... Καθόλου, δὲν

είσηλθον τυχαίως εἰς αὐτὴν τὴν ἔπαυ-
λιν· εἰρχόμενη ἐδῶ . . . καὶ χάριν ὑμῶν.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλὰ ποῖος εἶσθε, κύριε ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐὰν σὰς τὸ ἔλεγον, κυρία, δὲν θὰ
εἶχατε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύ-
νην πρὸς ἐμέ . . . καὶ διὰ τὰ σὰς φανῶ
χρήσιμος . . . ἔχω ἀνάγκην τυφλῆς ἐμ-
πιστοσύνης.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἀποκτᾶται ἐκ πρώτης ὄψεως τοιοῦτο
αἴσθημα ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ τί ῥιψοκινδυνεύει, κυρία, ἐκεῖ-
νος ὅστις ὡς ὑμεῖς δὲν ἔχει πλέον τὰ
χάση τίποτε ; . . . Ἐγὼ ὅμως σὰς προσ-
φέρω τὰ κερδίσετε τὰ πάντα.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Νὰ κερδίση τὰ πάντα ;

ΒΑΡΩΝΗ

Μήπως ἐννοεῖτε τὴν δίκην μου, κύριε ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι, κυρία, διότι αὐτὴ ἐχάθη ἀνεκ-
κλήτως . . . Ἄλλ' ἔχω ἄλλα μέσα τὰ
σὰς ὑπηρετήσω, μέσα ὅλως ἰδιαίτερα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ.)

Χωρὶς ἄλλο εἶναι ὁ προστάτης τῆς
ἐπαύλεως δαίμων.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἡρχισες πάλιν μὲ τοὺς φόβους σου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ὦ ! ἠξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι σὺ εἶσαι
Ἰωάννα Ἄρκη, κατὰ τὸ θάρρος.

ΜΑΡΙΑ (χαμηλοφώνως πρὸς τὴν βαρώνην.)

Μήτηρ, δὲν ἠξεύρω διατὶ, ἀλλὰ αὐ-
τὸς ὁ νέος ξένος μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι
ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποῖαν
ζητεῖ.

ΒΑΡΩΝΗ (Χαμηλῇ τῇ φωνῇ.)

Δὲν πρέπει τις ἐν τούτοις τὰ ἐμπι-
στεύεται εἰς τὸν τυχόντα . . . (Ἐψηλῇ τῇ
φωνῇ.) Κύριε, εὐαρεστηθῆτε τὰ μὲ συγ-

χωρήσετε, ἀλλὰ βιάζομαι τὰ ἀναχω-
ρήσω . . .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι, κυρία, ὦ ! ὄχι . . . Ἐὰν ἦλθον
ἀπὸ τόσον μακρῶν καὶ ἐὰν ἔσπευσα τὰ
ἔλθω, ἔπραξα τοῦτο διὰ τὰ ἀντισταθῶν
εἰς τὴν ἀναχώρησιν ταύτην . . . Δὲν θὰ
φύγετε . . . ὑπάρχουσι πολλοὶ λόγοι πρὸς
τοῦτο . . . πρῶτον ὁ καιρὸς εἶναι φρικώ-
δης . . . ἀληθῆς καιρὸς τῆς κολάσεως.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τὰ, τὰ, τὰ, πάντοτε οἱ λόγοι του μυ-
ρίζουν κόλασιν καὶ κολασμένους.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, ἡ ὁδὸς δὲν
φαίνεται, καὶ θὰ περιεφερόμενη ἀκόμη
πλανώμενος εἰς τὰ στενὰ αὐτῶν τῶν
ὁρέων ἂν δὲν εὔρισκα τέκτορά τινα ὅστις
μοῦ περιέγραψε περίπου τὴν ἔπαυλιν
ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου
διὰ τρόπου ὅλως λακωνικοῦ.

ΜΑΡΙΑ

Διὰ τοῦ ναὶ καὶ τοῦ ὄχι . . . Εἶναι ὁ
μπάρμπα Γωτιέρος, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε
τὴν ἄραξάν μας ἀπὸ τὸ Ῥουκερόλ . . . ὁ
δυστυχῆς !

ΡΟΒΙΝΟΣ (Πλησιάζων τὴν βαρώνην.)

Χάρις εἰς αὐτὸν, ἔφθασα ἐγκαίρως,
καὶ ἔρχομαι τὰ σὰς εἰπῶ, κυρία, ὅτι ἡ
θέσις τῆς βαρώνης καὶ τῆς ἀξιειράστου
θυγατρὸς τῆς εἶναι εἰς αὐτὴν τὴν ἔπαυ-
λιν τοῦ Ῥουκερόλ.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἀγνοεῖτε λοιπὸν, κύριε, ὅτι τὴν ἔ-
χασα ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸ ἠξεύρω κάλλιστα, καὶ ἔπρεπε τὰ
τὴν εἶχετε χάσει ὅπως ἔλθω καὶ σὰς
τὴν ἀποδώσω.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἔμεῖς ! τὰ μοὶ ἀποδώσητε τὴν ἔπαυ-
λιν τοῦ Ῥουκερόλ ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ τὰ ἐπίλοιπα . . . ὦ Θεέ μου, μά-
λιστα . . . Πρὸς τοῦτο ἔκαμα τὴν ὁδοί-

πορίαν ταύτην καὶ περιεφρόνησα τὴν καταγιγίδα... Οὕτω συνειθίζω ἐγὼ, τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ διὰ τὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν μου. Βεβαίως βλέπω πολλὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὰ πράξω καὶ ἐγὼ ἐν θαῦμα ὡς ἐπραττοῦ ἄλλοτε. Νὰ καμφθῇ συγγενῆς εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε τὰ παραχωρήσῃ τὸ μερίδιον τὸ ὁποῖον ἔχει, τοιοῦτο θαῦμα εἰς οὐδὲν μέρος εὑρίσκεται τῆς Γραφῆς.

ΒΑΡΩΝΗ (Μειδιῶσα.)

Εἰς μάτην καυχᾶσθε, κύριε, δὲν σᾶς πιστεύω ἰκανὸν τὰ πράξετε τὰ ἀδύνατα.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἴδου τί θὰ εἶπῃ τὰ ἀναλάβῃ τις οὐρανίαν ἀποστολήν καὶ τὰ γελάῃ ὁ ἀκούων κατὰ πρόσωπον... Οὐχ ἤττον τὸ περιέμενα. Γελάτε, ἀλλ' ἀκούσατέ με.

ΒΑΡΩΝΗ

(Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν θυγατέραν της.)

Εἶναι τρελὸς δραπετεύσας ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον.

ΜΑΡΙΑ (Χαμηλοφώνως.)

Δὲν βλάπτει, πρέπει τὰ τὸν ἀκούσωμεν, μητέρα μου... Δὲν λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουσι τρελοὶ λογικοί;

ΒΑΡΩΝΗ

Ὅχι, τέκνον μου... Καὶ ἐὰν ὁ κύριος θέλει τὰ τὸν ἀκούσω ἀκόμη, πρέπει πρῶτον τὰ μᾶς εἶπῃ τὸ ὄνομά του.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Σᾶς τὸ λέγω, κυρία, ἀφοῦ ἀπολύτως τὸ θέλετε. Ὀνομάζομαι Ῥοβίνος.

ΟΛΟΙ

Ῥοβίνος;

ΜΑΡΙΑ

ὦ! πόσον ὠραῖον ὄνομα, μητέρα μου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, δεσποινὶς Μαρία;

ΜΑΡΙΑ

Ἐξεύρετε τὸ ὄνομά μου;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ τὸ τῆς κυρίας μητρὸς σας... Βι-

λελμίνη Ἀλβέργ, βαρόνη τοῦ Ῥοκκερόλ, νυμφευθεῖσα εἰς Χανάου, πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὴν 9 Ἰανουαρίου 1810.

ΜΑΡΙΑ (Ζωηρῶς.)

Νυμφευθεῖσα!... ναί, κύριε, νυμφευθεῖσα, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΒΑΡΩΝΗ

Πῶς! κύριε, ἤξεύρετε...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μαθὼν ὅτι ἐγίνατε θῦμα ἀποτροπαίας ἀδικίας, κυρία, ἐγκατέλειψα τὰ πάντα, καὶ ἔφθασα διὰ τὰ ἀναζωπυρήσω τὴν σβεσθεῖσαν ἐλπίδα σας.

ΒΑΡΩΝΗ

Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν, χωρὶς τὰ μὲ γνωρίζετε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ! σᾶς ἐγνωρίζα, κυρία.

ΒΑΡΩΝΗ

Πῶς;

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Μετὰ στεγνιστὴν ἀμυγνίαν καὶ φαιδρῶς.)

Διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ)

Ἐχει συνδρομητὰς καὶ εἰς τὴν κόλασιν αὐτὴ ἡ ἐφημερίς!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὡς οἱ δικασταὶ σας, σᾶς ἔδιδον δίκαιον εἰς τὴν συνείδησίν μου, καὶ ἔγραφον εἰς Χανάου διὰ τὰ λάβω μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς ἱεροτελεστίας.

ΒΑΡΩΝΗ

Δουπὸν, κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦς εἶπεν ὁ συνήγορός σας, ἡ λουθηρανὴ ἐκκλησία ὑποῦ ἐστεφανώθητε καὶ τὸ πρεσβυτέριον ἐγένοντο παρανάλωμα τῶν φλογῶν κατὰ τὸ 1820. Ἀλλὰ νέον τι μέσον παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμά μου· ὁ ἱερεὺς ὅστις σᾶς εἶχεν εὐλογῆσει ἠδύνατο, διὰ τῆς καταθέσεώς του...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐψιστε Θεέ!

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ἡ ἐλπίς αὐτῆ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Διεψεύσθη... Ὁ ἱερεὺς εἶχεν ἀποβιώσει.

ΜΑΡΙΑ

Ἡ πρᾶξις σας, κύριε, εἶναι ἀγαθὴ, ἀγαθοτάτη. Ἡ διαγωγή σας ἐλκύει τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μας... Πρὸ καιροῦ ἐπαύσαμεν ἐλπίζουσαι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην... ἀλλὰ δυνάμεθα ἀκόμη νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ οὐρανοῦ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι... διότι τὴν φορὰν ταύτην ἡ δικαιοσύνη θὰ σᾶς ἔλθῃ ἐκ τοῦ ἄδου.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐκ τοῦ ἄδου;

ΟΛΟΙ

Ἐκ τοῦ ἄδου!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (ἰδίᾳ)

Πλησιάζει νὰ προδοθῇ.

ΒΑΡΩΝΗ

Μὴ κρατῆτε μετέωρον τὴν σκληρὰν θέσιν μου, κύριε. Διὰ τελευταίαν φορὰν, ποῖος εἴσθε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν σᾶς τὸ εἶπον; καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον; Δοιπόν! εἶμαι ὁ προστάτης σας... Ὑπάρχει ἴσως ὀλίγη ὑπεροψία ἐκ μέρους μου νὰ μεταχειρίζωμαι τὴν λέξιν ταύτην... τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς προτείνω... δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ εἶδος τι ἀγοραπωλησίας... συμφωνία...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (ἰδίᾳ)

Ἦρχισαν νὰ τοῦ φεύγουν αἱ λέξεις.

ΒΑΡΩΝΗ

Θέλετε νὰ μὲ κάμετε, κύριε, νὰ πιστεύσω ὅτι εἴσθε ἐν ἐκ τῶν ὑπερφυσικῶν ἐκείνων ὄντων;...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἰλικρινῶς, κυρία, ἐκεῖνος ὅστις, διὰ νὰ εὐεργετήσῃ τὸν ὅμοιον του, δὲν φο-

βεῖται μήτε τὸν κόπον, μήτε τοὺς κινδύνους... καὶ ἐκτίθεται εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἐχθροὺς ἰσχυροὺς καὶ ἀδιαλλάκτους, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον, ἴσως οὗτος σᾶς φαίνεται σύνηθες ὄν;

ΒΑΡΩΝΗ

Ὅχι... Καὶ ἰδοὺ τί δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τούτου θὰ σᾶς δοθῇ μετὰ ἓνα μῆνα, εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Ῥουκερόλ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! αὐτὸ εἶναι· θέλει νὰ ἦναι εἰς τὴν οἰκίαν του.

ΜΑΡΙΑ

Μῆτέρ μου, μὲ ἐκπλήττει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀκούσατε, κυρία, δὲν θέλω νὰ μὲ νομίσετε ὡς πρόσωπον καθαρῶς φανταστικόν... καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἰς τὸ διάβημά μου ὑπάρχει πολὺ τὸ ἀνθρώπινον... Ἴδοὺ ἡ συνθήκη τὴν ὁποῖαν σᾶς προτείνω.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἡ συμφωνία, ὅπως ἐλέγχετε πρὸ ὀλίγου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡ συμφωνία, εἰς προτιμᾶτε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ καὶ ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

(Πλησιάζοντες.)

Ἄς ἀκούσωμεν.

ΒΑΡΩΝΗ

Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ συμφωνία;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πρέπει νὰ μείνῃ μυστικὴ μεταξὺ μας, κυρία· καὶ εἰς θέλετε νὰ ἀποσύρετε τὴν δεσποινίδα...

ΒΑΡΩΝΗ (Καθ' ἑαυτήν.)

Αὐτὸς ὁ μυστηριώδης νεανίας διεγείρει τὴν περιέργειάν μου εἰς βαθμόν... (Πρὸς τὴν Μαρίαν.) Ἄφες μας μόνους, τέκνον μου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (Περίφοβος.)

Καὶ πῶς! εἶναι ἀρά γε φρόνιμον;

ΡΟΒΙΝΟΣ (Εὐθόμως.)

Μήπως φοβεῖσθε ὅτι θὰ ἀρπάσω τὴν κυρίαν;

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄφήσατέ μας.

ΜΑΡΙΑ

Καλὴ μοῦ μῆτερ! ἔχε ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν... Ἴδὲ πόσον τὸ βλέμμα του εἶναι ἀγαθὸν καὶ προσήνές.

[Ἡ Μαρία ἐξέρχεται διὰ τῆς ἀριστερῆς θύρας· ὁ Βαλεντίνος καὶ ἡ κυρία Ζιρῶ διὰ τῆς δεξιᾶς.]

Σ Κ Η Ν Η Η'.

ΒΑΡΩΝΗ, ΡΟΒΙΝΟΣ.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἴδου ἐμείναμεν μόνοι... Ὁμιλήσατε, κύριε.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θέλετε νὰ δεχθῆτε τὰς ὑπηρεσίας μου;

ΒΑΡΩΝΗ

Τὰς συμφωνίας σας!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἴδου αὐταί! Ἄλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ, εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικὸς. Ἄτιμος δίκη σᾶς ἐστέρησεν ὅλων τῶν ὑπαρχόντων σας... τοῦ ὀνόματός σας... τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως... Ἀναδέχομαι νὰ σᾶς ἀποδοθῶσιν ὅλα ταῦτα πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἀρξαμένου μηνός... Καὶ ὑμεῖς, κυρία, ἀναλαμβάνετε τὴν ὑποχρέωσιν...

ΒΑΡΩΝΗ

Ποίαν, κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Νὰ μὲ δώσετε εἰς γάμον τὴν θυγατέρα σας.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄ!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(Ὅστις εἶχεν ἀκούσει διὰ τινος παραθυρίδος τοῦ βήθους.)

Δὲν ἐπίστευα ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ἄγαμος.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕἶΣΟΣ Υ'.]

ΒΑΡΩΝΗ

Συμφωνήσατε, κύριε, ὅτι ἡ πρώτη ἐρώτησίς μου ἐπανέρχεται φυσικῶς ἐνταῦθα διὰ νὰ ζητήτε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, ποῖος εἶσθε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄλλ' εἶμαι ἀπὸ ἀρκετὰ καλὴν οἰκογένειαν... Ἐκτὸς τούτου σκεφθῆτε, κυρία, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ θέσις σας...

ΒΑΡΩΝΗ

Κύριε!...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ ὅτι σᾶς προτείνω νὰ σᾶς ἀποδώσω νέαν ὑπαρξιν... Δι' ἐμοῦ θὰ κατασταθῆτε πάλιν πλουσία... ἰσχυρά... τιμωμένη... Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ πράξετέ τι ὑπὲρ ἐμοῦ;

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐὰν μοῦ ἀποδώσετε τὴν τιμὴν, κύριε, ζητήσατέ με τὴν ἀνταμοιβὴν τὴν ὁποίαν θελήσετε... Ὅλον τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον ἐπιθυμήσετε, καὶ αὐτὴν τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ρουκερόλ... δὲν θὰ διστάσω... Ἄλλὰ τὴν θυγατέρα μου...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄ! Ἴδου πόσον εἶναι δύσκολος ἡ συνεννόησις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Μοὶ προσφέρετε χρήματα, ἐνῶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μαρίας.

ΒΑΡΩΝΗ

Τότε, κύριε... ἄς παύσωμεν αὐτὴν τὴν συδιάλεξιν... Καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐνοχλοῦμαι ἀκούουσα τοὺς παραλογισμούς σας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (ἰδίᾳ.)

Ἴδου τί θὰ εἰπῆ νὰ ἀντιστέκεται κανεὶς εἰς τὸν πειρασμόν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄρνεῖσθε λοιπὸν, κυρία;

ΒΑΡΩΝΗ

Ὅριστικώτατα.

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΒΑΡΩΝΗ, ΜΑΡΙΑ, ΡΟΒΙΝΟΣ.

ΜΑΡΙΑ (ἐπὶ τοῦ κατοπτρίου τῆς θύρας.)
Καὶ ἐγὼ δέχομαι, κύριε.

ΒΑΡΩΝΗ

Τί λέγεις;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅμιλήσατε, δεσποινίς.

ΜΑΡΙΑ (πλησιάζουσα.)

Ναί... μητέρα μου... ναί... κύριε...
Ἄγνοῶ τίς εἰσθε, ἀλλ' ἐνυπάρχει τι εἰς
τὸν παράδοξον χαρακτήρᾳ σας ὅπερ συμ-
παθεῖ πρὸς τὸν χαρακτήρᾳ μου... Ἐ-
πάρχει τι εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ ὁποῖον
μὲ λέγει ὅτι τὸ καθήκον ὅπερ ἐπιβάλλω
εἰς ἑμαυτὴν ἔσεται γλυκὺ εἰς τὴν ἐκπλή-
ρωσίν του· σᾶς πιστεύω, κύριε, πιστεύω
εἰς τὰς ὑποσχέσεις σας. Ἀπόδοτε εἰς
τὴν μητέρα μου τὸ ὄνομά της καὶ τὴν πε-
ριουσίαν της. Καταβάλετε τοὺς ἐχθρούς
μας... ὅστις δὲ καὶ ἂν ἦσθε, σᾶς ἀνή-
κει ἡ χεὶρ μου.

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

ΒΑΡΩΝΗ, ΜΑΡΙΑ, ΡΟΒΙΝΟΣ, ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ,
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καλὴ καὶ γλυκεῖα Μαρία, θέλει χω-
ρίς νὰ φοβηθῆ, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐ-
τυχίαν τῆς προσφιλοῦς μητρός της.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡ σκέψις μου συνταυτίζεται μὲ τὴν
σκέψιν της.

ΜΑΡΙΑ

Ἡ καρδία μου ἐγκαρτερεῖ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θέσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν χεῖρά
μου, καὶ ἡ συμφωνία ὑπεγράφη.

ΜΑΡΙΑ

Ἴδου, κύριε. Θέλω χωρὶς λύπην καὶ
χωρὶς φόβον νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυ-
χίαν τῆς προσφιλοῦς μητρός μου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐὰν σᾶς τὸ

λέγω, ἀλλ' ἡ δεσποινίς Μαρία εἶναι λο-
γικωτέρα ὑμῶν.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλὰ δὲν εἶπα...

ΜΑΡΙΑ

Ὡ μητέρα, δὲν δύνασαι νὰ ἀρνηθῆς τὴν
συγκατάθεσίν σου εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο...
Ἐπειδὴ δὲν πιστεύεις ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ,
δὲν ὑποχρεοῦσαι εἰς τίποτε.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ ἐὰν δὲν ἐπιτύχω... εἰσθε ἐλευ-
θέρα νὰ ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Γερμα-
νίαν... Δὲν σᾶς ζητῶ εἰμὴ ἓνα μῆνα.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλὰ ποῖον μέσον ἔχετε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἐπιχει-
ρήσεώς μου, καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο θὰ
τὸ μάθετε ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ἐνώπιον τῶν
ἀπλήστων συγγενῶν τοῦ συζύγου σας...
Βαλεντίνε, μὲ τὴν ἀδειαν τῆς κυρίας
βαρώνης, θὰ ἔλθῃς μαζί μου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ποῦ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅπου θελήσω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιφοβός.)

Ἀδύνατον!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχω ἀνάγκην αὐτοῦ, κυρία, διότι
γνωρίζει τοὺς συγγενεῖς οἷτινες σᾶς
ἀπεγύμνωσαν, καὶ ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδα
ἀκόμη.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄλλὰ, κύριε, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀφήσω
μόνας τὰς κυρίας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αἱ κυρίαὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκην σου
ὅταν ἦναι πλησίον τῆς ἀξιολόγου κυρίας
Ζιρῶ τὴν ὁποῖαν σέβομαι καὶ ἀγαπῶ ἐξ
ὅλης καρδίας.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ (ἐκπληκτός.)

Μὲ γνωρίζετε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί, καὶ ὅταν θὰ κατοικήσω τὴν ἑ-
παυλίην τοῦ Ῥουκερόλ, θὰ ἔρχομαι καθ'
ἡμέραν νὰ σὲ βλέπω.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (πρὸς τὴν κυρίαν Ζιρώ.)

Ἐ! ἀρχίζετε τώρα νὰ μὲ πιστεύετε;

ΒΑΡΩΝΗ

Περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλει.

ΜΑΡΙΑ

Ναί... ἔχει τόσον θάρρος ἔσθην καὶ
γενναιοψυχίαν, καὶ πιστεύω ὅτι ἡ καρ-
διά μου δὲν μὲ ἀπατᾷ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄς ἀναχωρήσωμεν, Βαλεντίνε... Ἄς
ὠφεληθῶμεν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν ἣτις πε-
ριμένει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄλλὰ, κυρία...

ΜΑΡΙΑ

Ἦ! καλέ μου Βαλεντίνε... ὑπάκου-
σον πρὸς χάριν μου εἰς τὸν κύριον.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἔβλεπα νὰ
διστάξῃ... Θὰ τὸν ἤρπαζον διὰ τῆς
βίας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶ, πῶ! ἀρχίζω νὰ βλέπω πράγ-
ματα σκοτεινά.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Λάβε τὸ δισάκκιόν σου, καὶ δρόμον·
ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσω, ἐπιτρέψατέ μοι,
κυρία, νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τοῦτο.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Χαρτοφυλάκιον!... Μήπως εἶναι ὁ
πρωθυπουργὸς τοῦ Σατανᾶ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐπάρχουσιν ἐντὸς ἐγγράφα τὰ ὅποια
δὲν εἴμπορῶ νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ κατὰ τὴν
ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησίν μου, διότι εἰάν
μὲ τὰ ἐκλεπτον, ἢ εἰάν τὰ ἐχάνετε, κυ-
ρία... θὰ ἐχάνομεν τὸ πᾶν... ὦ! τὸ
πᾶν ἀνεπιστρεπτεῖ.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλὰ, κύριε, δὲν θὰ μὲ ἐνοχοποιή-

σωσιν ἀρὰ γε καθὼς καὶ τὴν θυγατέ-
ρα μου;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἦ! μὴ φοβῆσθε τίποτε... Εἶναι
ἀπλᾶ Ἀπομνημονεύματα... Ἐὰν ἀνοί-
ξετε τὸ χαρτοφυλάκιον, κυρία, φυλα-
χθῆτε μὴ θραύσετε τὴν σφραγίδα τῶν
περιεχομένων ἐγγράφων... ἐκτὸς εἰάν
δὲν ἐπιστρέψω κατὰ τὴν συμφωνηθεῖ-
σαν ἐποχὴν. Τότε θὰ εἶπῃ ὅτι ἰπέκυψα,
ὅτι ἀπέθανα... Καὶ εἰάν συμβῇ τοῦτο,
σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἀναγνώσετε τὰ γρα-
φόμενα... καὶ νὰ λάβετε ὑπερασπι-
στὴν εὐτυχέστερον ἐμοῦ...

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλὰ, κύριε, εἰν ἀληθεύῃ ὅτι μέλ-
λετε νὰ διατρέξετε κινδύνους τινάς...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸ πᾶν μοὶ λέγει ὅτι εὖνους τύχη θὰ
ὑποβοηθήσῃ τὰ σχέδια τῆς καρδίας μου·
καὶ ἐκ πάλης διὰ παντὸς ἀξιολογητέ-
ματος, ὡς ἀληθῆς δαίμων θὰ ἐπανέλθω
νικητής. Ἄλλ' ὅταν εἶδα τὴν ἀξιολά-
τρευτον Μαρίαν, μὲ εἶναι ἐπιτετραμμέ-
νος ὁ ἐλάχιστος φόβος; Τίς δὲν θὰ ἤθελε
νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἑκατοντάκις τὴν
ζωὴν του χάριν τοῦ θησαυροῦ τὸν ὁποῖον
μοὶ ὑπεσχέθη ἡ χεὶρ τῆς;

ΜΑΡΙΑ

Ἦ μῆτερ, εἰάν ἴναι τρελὸς, ὁμολο-
γήσατε ὅτι εἶναι ἀξιέρματος.

ΒΑΡΩΝΗ

Τὶ νὰ σοῦ εἶπῶ· καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω
πλέον τί νὰ σκεφθῶ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄς ἀναχωρήσωμεν, Βαλεντίνε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καλὴ μου κυρία, εἶναι δυνατὸν νὰ
ἀπαιτῆτε...

ΜΑΡΙΑ

Πόσον εἶναι ὠχρὸς!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν βλέπετε ὅτι μὲ ἐκλαμβάνει ὡς
κακὸν πνεῦμα... ὡς διάβολον ἴσως;

ΟΛΟΙ (γελῶντες)

Χά! χά! χά!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ναι, γελάτε, ἀλλ' ἐὰν ἤξεύρατε καθὼς ἐγώ . . .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄς ἀναχωρήσωμεν, ἀνόητε. (Ὁ Βαλεντίνος ἐξέρχεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας.)
Κυρία Βαρώνη, καλὴν ἐντάμωσιν . . .
Καὶ ὑμεῖς, ὡραία Μαρία, ἐνθυμείσθε τὴν συμφωνίαν μας.

ΜΑΡΙΑ

Ἐπιτύχετε, κύριε . . . Αἱ εὐχαί μου θὰ σῶς παρακολουθῶσι . . . καὶ σῶς περιμένω!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(Ἐπιστρέφων μὲ ἐν δέμα κρεμάμενον εἰς τὴν ἄκρην τῆς βιβλίου του.)

Τὸ βλέπω, δὲν θὰ εὐγῶ πλέον ἀπὸ τὰ νύχια του.

(Ὁ Ῥοβίνος καὶ ὁ Βαλεντίνος ἐξέρχονται ἐν μέσῳ τῆς θυρᾶς, ἥτις ἐπανελήθη. Ἡ κυρία Ζιρῶ τοῦς συνόδευσεν κρατοῦσα τὴν λυχνίαν της μέχρι πέραν τῆς θύρας.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΒΑΡΩΝΗ, ΜΑΡΙΑ, ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καλὸ κι' αὐτὸ, ὁ ἄνεμος ἔσβυσε τὸν λύχνον.

(Ἠμισκοτία ἐν τῇ θεάτρῳ.)

ΜΑΡΙΑ

Μήτηρ . . . μήτηρ . . . σύνελθε.

ΒΑΡΩΝΗ

Εἶναι ὄνειρον; εἶναι ὀπτασία; . . .
Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος . . . ἐμνηστεύθη τὴν κόρην μου . . . ὦ! ὄχι . . . ἀδύνατον νὰ ἦναι πραγματικότης!

ΜΑΡΙΑ

ὦ! τὸ κατ' ἐμὲ, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς ὑποσχέσεις του . . . Ναι, μήτηρ, ἐὰν ἤξευρες τὴν αἰσθάνομαι ἐδῶ, καὶ πῶς τὸ μέλλον μὲ φαίνεται ὡραίου ἀφότου ὁ νέος ἐκεῖνος . . . Μὴ φοβησῆσαι τίποτε· ἰδὲ πόσον εἶμαι φαῖδρά, εὐτυχῆς, τώρα, καὶ ἐὰν σὲ κάμῃ εὐτυχῆ, μήτηρ, ποῖον καλλίτερον σύζυγον ἠδυνάμην νὰ εὐρῶ;

ΒΑΡΩΝΗ (Καθίσασα ἀριστερᾶ.)

Αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον . . . ἐγκλείει βεβαίως τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἀλλοκότου τούτου μυστηρίου . . . καὶ ὀφείλω, πρὸ πάντων . . .

(Θέλει νὰ τὸ ἀνοίξῃ.)

ΜΑΡΙΑ

Ὅχι, μήτηρ . . . ὦ! ὄχι, ἀπηγόρευσε νὰ τὸ ἀνοίξωμεν.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

(Ἀνάπτουσα τὴν λυχνίαν της ἐκ τῆς ἐστίας.)

Ἄ! ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνοιγμα δὲν τὸ ἀπηγόρευσε. Ἐξήγησε μόνον νὰ μὴν ἀνοιχθοῦν τὰ σφραγισμένα ἔγγραφα τὰ ὅποια εἶναι μέσα.

ΒΑΡΩΝΗ

ὦ! θὰ σεβασθῶμεν τὰς σφραγίδας. . . Ἀλλὰ μία λέξις . . . μία μόνη λέξις. . . θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀγωνίαν.

ΜΑΡΙΑ

Δοιπὸν, μήτηρ μου . . . ἄς ἀνοίξωμεν τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ ἄς σεβασθῶμεν τὰ ἔγγραφα.

ΒΑΡΩΝΗ

(Ἀνοίγουσα τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ ἐξάγουσα φάκελλον.)

Πρέπει! εἶναι καθήκον μου· ὑπάρχει τι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ τούτου χάρτου . . . Θηρεσία, φέρε τὸν λύχνον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ.

Ἀμέσως, κυρία.

ΜΑΡΙΑ

Ἄφου εἶπεν ὅτι ἦσαν τὰ Ἀπομνημονεύματά του.

ΒΑΡΩΝΗ (Ἀναγινώσκουσα.)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

(Βροντῆ καὶ ἀστραπαί.)

ΜΑΡΙΑ

Ἄ!

(Βροντῆ καὶ ἀστραπαί. Ἡ κυρία Ζιρῶ ἀφίγει τὸν λύχνον νὰ πύσῃ καὶ νὰ σβεσθῇ. Ἐντελὲς σκότος.)

ΟΛΟΙ

Ἄ!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Τὸ θέατρον παριστᾷ θάλαμον συγκοινωνουμένον διὰ τριῶν θυρῶν μὲ τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ. Δύο θύραι πλάγιοι. Ἀνάκλιτρον ἐκ ὀβελίων ἐστὶ καὶ τοιχωρολόγιον εἰς τὸ πρῶτον σχέδιον· μικρὰ τράπεζα πρὸς τὰ ἀριστερὰ, στηριζομένη εἰς τὸν τοίχον· καθρέπτις, λυχνιστάτις, κολυθρόνι, κτλ.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Προσωποφόροι περιφερόμενοι εἰς τὴν στοάν τοῦ χοροῦ καὶ ἐρχόμενοι νὰ χαιρετίσωσι καὶ νὰ συγχαρῶσι τὸν μαρκέσιον.)

ΧΟΡΟΣ

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν μαρκέσιον! Θεέ! ποῖα λεπτὴ φιλοκαλία! τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν μαρκέσιον! Ναι, εἰς τὰ εὐτυχῆ ταῦτα ἐνδαιιτήματα μεταβαίνει τις ἀπὸ θαύματος εἰς θαῦμα· ἡ καρδία, οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα, θαμβοῦνται καὶ γοητεύονται.

(Ὁ χορὸς ἐπιστρέφει εἰς τὴν στοάν καὶ ἐξαφανίζεται μικρὸν κατὰ μικρὸν.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ, ΚΟΜΗΣΣΑ, ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Μαρκέσιε, ὅλα εἶναι θαυμάσια! Τὸ δεῖπνον πολυτελέστατον... ὁ χορὸς μεγαλοπρεπέστατος.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἢδη πνίγονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς αἰθούσας· φοβοῦμαι μήπως οἱ προσκεκλημένοι εἶναι παραπολλοί.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τότε θὰ ἔχετε περισσοτέρους θαυμαστάς, ωραία ἐξαδέλφη. Τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἐνδυμασία σας ἔχει τὴν φιλοκαλίαν,

τὴν δροσερότητα!... Κυρία Σεβινιέ... ὅσον δὰ διὰ τὸ πνεῦμα, δὲν θὰ διαψεύσετε τὸν ἱματισμόν.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Καὶ ἐγὼ! καὶ ἐγὼ! Ἐλαβον τὸ ἔλδυμα ἐνὸς τῶν προγόνων μου, τοῦ Ῥαοῦν Ἰλαρίωνος Γαμάχου Ῥαπινιέρ τραπεζάρχου τοῦ Καρόλου Θ΄... διότι οἱ Ῥαπινιέρ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βασιλέως.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ ἐπαξίως διατηρεῖτε τὴν τιμὴν τῆς γαστρονομικῆς ταύτης καταγωγῆς.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἔστὲ εἰλικρινῆς, φίλτατε ἐξαδέλφε, ἡ ἑορτὴ αὕτη ἔχει σκοπὸν τινα· δὲν πληροῦνει τις τὸσον μεγαλοπρεπῶς τοὺς μουσικοὺς ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ χορεύσωσιν ἄνθρωποι ἐντελῶς ἀδιάφοροι εἰς ἡμᾶς.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ ποῖον αἴτιον νομίζετε ὅτι μὲ παρακινεῖ, ἰππότα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Τίς οἶδεν;... ἴσως ἡ φιλοδοξία!

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἐγὼ!... φιλόδοξος.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Λέγουσιν ὅτι ἐπιδιώκετε σπουδαίαν θέσιν... Παρετήρησα πρὸ ὀλίγου, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἓνα ὑπουργόν...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ μὲ τοῦτο τί; Πάντοτε ἔχει τις ἓνα ὑπουργόν, ὅπως ἔχει ἓνα τραπεζίτην, ἓνα διάσημον καλλιτέχνην...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Εἶναι μὲν τοῦτο ὀλιγώτερον διασκεδαστικόν, ἀλλὰ κάμνει περισσοτέραν ἐντύπωσιν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τὸ κατ' ἐμὲ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν δίδω μεγάλην σημασίαν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὁ ὑπουργὸς δὲν ἔχει πλειοτέραν ἀξίαν τῶν ἄλλων προσκεκλημένων.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἢ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὅταν τὸν συνήτησα, ἐφαίνεται αἰσθανόμενος βαθεῖαν πληξίν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (ἀνήσυχος.)

Πῶς ; ἀληθῶς ; Ἐν τούτοις τὸν ἐτοποθέτησα εἰς τὸ βλίστ μὲ τοὺς συμπαίκτης τοὺς ὁποίους ἠθέλησεν . . . Ἄλλὰ πηγαίνω . . .

ΡΑΗΙΝΙΕΡ^ς (στεινὰ ἀπὸ τὸν.)

ὦ ! βλέπετε τί κόλαξ εἴσθε ; Ἄλλ' ἠσυχάσατε, ἢ Αὐτοῦ Ἐξοχότης διασκεδάζει ὅσον ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιθυμήσετε . . . ἠθέλησα μόνον νὰ σᾶς δοκιμάσω.

ΚΟΜΗΣΣΑ

ὦ ! ἰππότα, αὐτὸ καλεῖται ἀπιστία !

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δίδω τὸν χορὸν τούτου εἶναι ἀπλούστατος, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχατε ἐννοήσει . . . Ἄγνοεῖτε ὅτι ἡ δίκη τὴν ὁποίαν ἐκερδήσαμεν ὀριστικῶς κατὰ τῆς λεγομένης συγγενούς μας, τῆς πρώην βαρώνης Ῥουκερόλ, ἐπέσυρεν ἐφ' ἡμῶν πολλοὺς φθογεροὺς εἰς τὴν πόλιν καὶ μάλιστα εἰς τὴν αὐλήν ; . . . ἠθέλησα νὰ ἀναζωπυρήσω τὴν συμπάθειαν τῶν φίλων μας διὰ τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τοῦ καμπανίτου οἴνου· ἠθέλησα νὰ προσελκύσω ὑπὲρ ἡμῶν τὴν κοινὴν γνώμην ἀποδεικνύων ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τοῦ νέου πλοῦτου μας, διότι ἠξεύρομεν νὰ τὸν δαπανῶμεν εὐγενῶς.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ναι, βέβαια, ἠξεύρομεν νὰ τὸν δαπανῶμεν εὐγενῶς.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄλλὰ δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε διὰ τὴν πρώην βαρώνην Ῥουκερόλ ;

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Τίποτε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τίποτε.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἴσως τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον νὰ ἐπιβάλωμεν σιωπὴν εἰς τὸν φθόνον καὶ τὴν συκοφαντίαν.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Τούναντίον συγκατάβασις ἐκ μέρους μας ἠθελε θεωρηθῆ ὡς συνθηκολόγησις τῆς συνειδήσεως, ὡς τύψις . . . Ὁ κόσμος εἶναι κακός !

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ ἔπειτα ὁ νόμος ἐξεφράσθη, τὰ δικαστήρια μᾶς ἐπεδίκασαν ὀλόκληρον τὴν κληρονομίαν τοῦ ἐξαδέλφου ἡμῶν, καὶ θὰ ἦτο προσβολὴ κατὰ τῆς δικαιοσύνης πᾶσα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τροποποιήσις.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν πρώην βαρώνην τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ζητεῖ ; Ἡ ξένη αὐτῆ δὲν ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ βαρώνου . . . τὸ εἶπεν ὁ νόμος . . . ὅλοι ὀφείλομεν νὰ τὸ παραδεχθῶμεν . . . ἀλλ' ὑπῆρξε σύντροφος τοῦ βίου του, φίλη του . . . ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἦτο ἐνέχυρον τοῦ ἔρωτός του, καὶ ἐπὶ τῷ τίτλῳ τούτῳ . . .

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἄ ! κόμησσα, ὁ τίτλος οὗτος στηρίζεται ἐπὶ μεγάλης ἀνηθικότητος.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ.

Ἡ εἰκὼν, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν κληρονομίαν.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Καὶ ἔπειτα, περικυκλοῦται ἀπὸ ἀδάμαντας. Ὄφείλομεν νὰ τὴν κρατήσωμεν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ.

Αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγώ.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δὲν τὸ φρονῶ ὅμως ἐγώ, καὶ λυποῦμαι ἀναγκαζομένη νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν πλειοψηφίαν.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἐκτὸς τούτου, τώρα ἔφθασα ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν τοῦ Ῥουκερόλ· ἡ ὑποτιθεμένη βαρώνη ἀνεχώρησε μὲ τὴν θυγατέρα της, καὶ τὴν ὥραν ταύτην αἱ δύο τυχοδιώκτιδες θὰ ἦμαι πλησίον τῆς Γερμανίας.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ καὶ ὁ ΚΟΜΗΣ ΣΕΡΝΥ.

ΣΕΡΝΥ

Σᾶς εὐρίσκω τέλος πάντων.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἴδου ὁ σύζυγός μου.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Πόθεν ἔρχεσαι, Σερνύ;

ΣΕΡΝΥ

Διάβολε! ἠγέρθην ἐκ τῆς τραπέζης ὅπου ἐτίμων τὸν οἶνόν σου μέ τινες νέους διασκεδαστικούς... κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Φαίνεσθε.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Νὰ μὴ τὸ συλλογισθῶ καὶ ἐγώ!

ΣΕΡΝΥ

Ἄφου κατεστρέψαμεν εἰς τακτικὴν μάχην τὰ στρατεύματα τῆς Καμπανίας, τῆς Ἰωαννουπόλεως καὶ ἄλλα... εἰσήλθομεν εἰς τὸν χορὸν, ὅπου παρευρέθην εἰς τὸ διασκεδαστικώτερον θέαμα... Πολὺ διασκεδάζουν ἐκεῖ κάτω!

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τί θέλεις νὰ εἰπῆς;

ΣΕΡΝΥ

Ναί, φίλτατέ μου, τίποτε δὲν λείπει ἀπὸ τὴν ἑορτὴν, καὶ διὰ νὰ ἦναι ἐντελής, ἦλθε νὰ τὴν φαιδρύνῃ καὶ ὁ διάβολος προσωπικῶς.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὁ διάβολος;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἐχασε τὸν νοῦν του!

ΣΕΡΝΥ

Ὅταν λέγω ὅτι διασκεδάζουν, αὐτὸ σημαίνει κατὰ τὰς διαθέσεις... Αὐτὸς ὁ Διάβολος εἶναι πολὺ πρωτότυπος... ἠξεύρει τὰ πάντα, καὶ δὲν καυχᾶται ἐπὶ ἐχεμυθία.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ προσωπίς;

ΣΕΡΝΥ

Ἐάντὸ ἤξευρον, τότε δὲν θὰ ἦτο τόσο ἀστείον... Ὅτι προσθέτει εἰς τὴν παραδοξότητα τοῦ ἀτόμου, εἶναι ὅτι οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισε... τὸ πρόσωπόν του ἐν τούτοις μόλις καλύπτεται διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος... Ἐκτὸς τούτου εἶναι πολὺ ὡραῖος νέος, εἰς τὸν ὅποιον ἀρμόζει θανασία ἢ σατανικὴ ἐνδυμασία. Εἰς ὅλους προσφέρει τὰς ὑποκλίσεις του, καὶ ἐὰν ἕκαστος φοβῆται διὰ τὰς ἀληθείας τὰς ὑποίας τοῦ ῥίπτει κατὰ πρόσωπον, ταύλάχιστον γελᾷ διὰ τὰς ἀληθείας τοῦ ἄλλου. Λέγει τὰ ὀνόματα τῶν προδοτῶν, τῶν ἀντεραστριῶν, τῶν ἀγαθῶν συζύγων, καὶ μάλιστα ἐνὸς τρυφεροῦ ἔραστοῦ. Μετ' ὀλίγον θὰ προκύψωσι μυρία σκάνδαλα· τέλος τὶ νὰ σᾶς τὰ πολυλογῶ, τὸ πρᾶγμα εἶναι νοστιμώτατον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλ' ἐμὲ τοῦτο μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ· ὁ ὑπουργὸς θὰ δυσηρεστεῖτο ἐὰν ὁ Διάβολος τῷ ἔλεγε τὰς ἀληθείας του.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄξια ὧν ἐπράξατε ἀπολαμβάνετε, μαρκέσιε... ἰδου τί θὰ εἰπῆ νὰ προσκαλέσετε τόσο κόσμον. Τὰ προσκλητήριά σας διεσπάρησαν μετ' ἀπιστεῦτου ἀφειδίας! Ἐκαστος ἠθέλε νὰ ἐπιτύχῃ, καὶ ὅλοι ἐπέτυχον· τὰ ἐμπορεύοντο ἀναφανδὸν εἰς τὸ Χρηματιστήριον... Τοῦτα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, πρὸ πάντων εἰς χορὸν προσωποδοφῶρων... οὔτε κἂν ἐλάβετε τὴν προφύλαξιν νὰ ἰδῆτε τὸ πρόσωπον τῶν προσκεκλημένων σας ἐνῶ εἰσῆρχοντο εἰς τὸν χορὸν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἦθελα νὰ σεβασθῶ τὸ μυστήριον τὸ ὅποιον ὄφειλε νὰ κεντήσῃ πλειότερον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἑορτῆς... δὲν προέβλεπον... Ἄλλ' οὐδεὶς θὰ δυνηθῆ νὰ ὑπερβῆ τὰ διαγεγραμμένα ὑπὸ τῆς κοσμιότητος ὄρια... Ἄλλως τε, ἀπέτρεψα πάντα κίνδυνον θέσας εἰς τὰ προσκλητήρια τὸ κεφάλαιον τὸ ὅποιον γινώσκετε· «Οὐδεὶς τῶν προσκεκλημένων δύνα-

»ται νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸ τοῦ μεσου-
»κτίου. Κατὰ τὸ μεσουόκτιον ὅλοι ὑπο-
»χρεοῦνται νὰ ἀφαιρέσωσι τὰς προσω-
»πίδας των.»

ΣΕΡΝΥ

Λοιπὸν! σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὁ ὄρος
αὐτὸς δὲν τὸν φοβίξει... Φέρεται ὡς νὰ
μὴ ἐπρόκειτο νὰ σημάη τὸ μεσουόκτιον.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Καὶ τί λέγει;

ΣΕΡΝΥ

Μήπως ἤξεύρω καὶ ἐγὼ;... Εἶπεν
εἰς τὸν χονδρὸν ὑποκόμητα ὅτι ἦτο...
(Ὁμιλεῖ χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ.)

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἔλα δά!

ΣΕΡΝΥ

Καὶ εἰς τὴν μαρκεσίαν Δερὶς, ὅτι
κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν λου-
τρῶν....

(Ὁμιλεῖ χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Μαρκεσίον.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον ἤξεύρω
πῶς νὰ...

ΣΕΡΝΥ (σταματῶν αὐτόν.)

Ἀνωφελές... δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ τὸν
πλησιάσετε... εἶναι περιεστοιχισμέ-
νος ὑπὸ συμπαγῶς κύκλου... Τὸν ἀ-
κροάζονται, τῷ ἐπιτίθενται, ἀπαντᾷ.
εἶναι πάλῃ ἐνὸς ἐναντίον ὄλων, καὶ ἡ
νίκη τὴν φορὰν ταύτην δὲν εἶναι μὲ τὸ
μέρος τῶν πυκνῶν συνταγμάτων... Ὁ-
ταν ἐξηρχόμην τῆς αἰθούσης, διηγείτο
εἰς ἓνα τῶν πολιτικῶν μας τὴν ἱστο-
ρίαν τῶν μεταμορφώσεών του· ἀκόμη
δὲν θὰ ἐτελείωσε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

ὦ Θεέ μου! ἐὰν ἦτο ὁ ὑπουργός μου!

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἡ θέσις τὴν ὁποίαν ζητεῖτε θὰ διε-
κινδύνευε.

ΣΕΡΝΥ

Ποία θέσις;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τίποτε, τίποτε... Ὁ Ῥαπινιέρ ἔχει

μερικὰς ιδέας!... (Γέλωτες εἰς τὸ βάθος.)
Ἄλλὰ τί εἶναι αὐτὸς ὁ θόρυβος; Διά-
βολε! εἶναι ὁ ἄνθρωπός μας.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὁ Διάβολος;

ΣΕΡΝΥ

Ὁ ἴδιος, συνοδευόμενος ὑπὸ πολυα-
ριθμοῦ συνοδίας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄς φορέσωμεν τὰς προσωπίδας μας...
ἡ παρουσία μας θὰ τὸν ἀπεδειλιάξῃ...
καὶ θέλω νὰ ἰδῶ ἕως ποῦ φθάνει ἡ αὐ-
θαδειά του.

(Φοροῦσι τὰς προσωπίδας των.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Οἱ αὐτοί, ΡΟΒΙΝΟΣ μὲ διαβολικὴν
ἐνδυμασίαν.

(Ὁ Μαρκεσίος καὶ ἡ κόμησσα κάθονται ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρου.)

ΧΟΡΟΣ

Ἴδὲ, ὦ δαίμων, τὸ πλῆθος τοῦτο
ὑπερ ὄρμᾶ, κυλίεται καὶ οὐδέποτε ἐξαν-
τλείται. Ποῖος λαμπρὸς θρίαμβος!
Πλησίον σου ἀναπνέει τις παραφροσύ-
νην καὶ παραφοράν. Εἰς τὸν μεθυστικὸν
τοῦτον χορὸν ὁ Σατανᾶς εἶναι εἰς τὸ
στοιχεῖόν του!

(Πλῆθος προσωπιδοφόρων ἔρχονται εἰς τὴν
θύραν καὶ περικυκλοῦσι τὸν Ῥοβινόν.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Πρὸς τοὺς προσωπιδοφόρους.)

Ἀφήσατέ με νὰ ἀναπαυθῶ ἐδῶ ἐπ'
ὀλίγας στιγμᾶς... Ἀμέσως εἶμαι εἰς
τὰς διαταγὰς σας... Ὑπάγετε!...
(Οἱ προσωπιδοφόροι ἀπέρχονται. Καθ' ἑαυτόν,
δεικνύων τὴν μαρκεσίαν, τὴν κόμησσαν καὶ τὸν
Ῥαπινιέρ.) Ἴδού ἐκεῖνοι τοὺς ἄπολους ζη-
τῶ... (Ἐψηλοφώνως, καὶ καταβαίνων μεταξὺ
τοῦ Σερνὸ καὶ τοῦ μαρκεσίου.) Συγχωρήσατέ
με, κύριε μαρκεσίε, ἐὰν δὲν σὰς προσέ-
φερον ἀκόμη τὰ σεβάσματά μου... τὸ
πλῆθος τὸ ἄποιον πληροὶ τὰς αἰθούσας
σας μὲ ἐμπόδισε μέχρι τῆς στιγμῆς
ταύτης νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκον τοῦτο.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνετε, κύριε ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Διὰ τὸν κύριον τοῦ μεγάρου τούτου...
διὰ τὸν μαρκέσιον Λορμίαν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄπατᾶσθε.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ποτέ.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Τί φιλαυτία !

ΡΟΒΙΝΟΣ

Διαβολική !

ΣΕΡΝΥ (πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ.)

Τί σοὶ ἔλεγον ;

ΡΟΒΙΝΟΣ (πρὸς τὸν μαρκέσιον)

Οἰουδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ αἴτιον τὸ ὁποῖον σᾶς ἀναγκάζει νὰ κρύπτεσθε, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι αἱ κόποι σας εἶναι ἀνωφελεῖς . . . εἶμαι βέβαιος εἰς ὃ, τι λέγω.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(Ἐκβάλλων τὴν προσωπίδα του καὶ ἐγειρόμενος.)

Τὸ βλέπω.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Βλέπω διὰ μέσου τῶν τοίχων . . . δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, μαντεύω τὸν στοχασμὸν ὅστις κρύπτεται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ὑποκρισίας . . . καὶ κατὰ μείζονα λόγον τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον προφυλάσσεται ὑπὸ ἀσθενοῦς προχώματος μετάξης ἢ βελούδου. (Πλησιάζων τὴν κόμησάν.) Καὶ τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ὠραιότερων μου προνομίων . . . ἀφοῦ, μὲ ὄλον τὸ προσωπεῖον ὅπερ τοὺς κρύπτει ἀπὸ ὄλους, μόνος δύναμαι νὰ ἴδω καὶ βλέπω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τοὺς χαριέντας χαρακτῆρας τῆς κομῆσσης Σερνύ.

ΚΟΜΗΣΣΑ (Ἀποκαλυπτομένη.)

Εἶναι ἀνωφελές λοιπὸν τὸ προσωπεῖον ;

(Ἐγείρεται.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ Θεέ μου ! ναί ! . . . Ζὲν εἶμαι ἐγνωστής . . . καὶ ἐὰν ὁ Κ. κόμης ὁ σύζυγός σας τὸ ἐπιτρέπη . . .

ΣΕΡΝΥ (Ἀποκαλυπτόμενος.)

Μὲ γνωρίζει ἐπίσης . . .

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἐμὲ μόνον δὲν γνωρίζει.

ΡΟΒΙΝΟΣ (πρὸς τὴν κόμησσαν.)

Παραπονοῦνται διὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἐκ τοῦ χοροῦ, κυρία, δὲν ἐπιστρέφετε ;

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἔσθε περίεργος, κύριε διάβολε !

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Ἄφοῦ κατεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἰσπότην.)

Ἐπαναλαμβάνω μόνον ἐκείνο τὸ ἄποῖον ὄλοι λέγουν, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἔκαστος ἐπιθυμεῖ.

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Μὲ φαίνεται ὅτι ὁ Σατανᾶς ἔπρεπε νὰ ἦναι ὀλιγώτερον πρόστυχος εἰς τοὺς λόγους του. (Χαμηλοφωνῶν πρὸς τὸν Σερνύ.) Ἐθύμωσε, τὸν ἐπείραξα, τὸν ἐδιαβόλισα.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Διατί δὲν τοῦ δανείζετε ὀλίγον ἀπὸ τὸ πνεῦμά σας . . .

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

(Χαμηλοφωνῶν πρὸς τὸν κόμητα.)

Ἄναντιρρήτως δὲν μὲ γνωρίζει.

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἐξακολουθῶν.)

Κύριε Ῥαπινιέρ !

ΡΑΗΙΝΙΕΡ

Ἄ !

(Ἀφαιρῶν τὴν προσωπίδα του.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Κύριε, ἀπεκαλύφθημεν ὄλοι θὰ ἐξακολουθήσετε τηροῦντες ἐφ' ἡμῶν τὴν διὰ τῆς μὴ ἀποκαλύψεως ὑπεροχὴν σας ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Χρῶμαι τῷ ἐμῷ δικαίωματι, δὲν εἶναι ἀκόμη μεσονύκτιον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Βεβαίως ἐν τούτοις, ἐὰν σᾶς παρεκάλουν . . .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θὰ κατέφευγα εἰς τὸν νόμον τὸν ὁποῖον ἐπεβάλετε ὑμεῖς ἑἴδικος.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἐλθε εἰς θέσιν ἐξαιρετικῆν, κύριε· βεβαιούσιν ὅτι πρὸ ὀλίγου ὑπερέβητε τὰ ὄρια καὶ τὰς ἐλευθερίας τοῦ προσωποδωτοῦ χοροῦ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οὐδέλω, κύριε μαρκέσιε· περιορίσθην νὰ εἶπω ὅσα ἕκαστος ἐγνώριζεν· ἠδυνάμην νὰ εἶπω περισσότερα, διότι ἤξεύρω πράγματα ἀγνοούμενα... ἀλλὰ, ἡσυχάσετε...

ΚΟΜΗΣΣΑ (ὑπερηράνω.)

Ἡμεῖς, κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

(ἐπανελθὼν πλησίον τῆς κομήσσης.)

Ἐ! κυρία, ποία εἶναι ἡ γυνή, ἣτις δὲν ἔχει μυστικά τινα νὰ φυλάξῃ;

ΣΕΡΝΥ (ὄντις ἤκουσε.)

Πῶς! περὶ ποίων μυστικῶν ὁμιλεῖτε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Κατ' ἴδιον πρὸς τὸν Σερνύ τὸν ὁποῖον σὺρει πρὸς τὰ ἀριστερά.)

Τί σὰς μέλει, φίλτατε κόμη, ἀφοῦ δὲν εἶναι μυστικά τοῦ Μελοδράματος;

ΣΕΡΝΥ

Τοῦ Μελοδράματος!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ ἀναπαντήριον, τὸ ἰδιαίτερον διασκεδαστήριον ἐμοῦ τοῦ Σατανᾶ... Ἡμῖν ἐκεῖ, χθές, ὅταν ἐνεχειρίσατε εἰς τὴν δεσποινίδα Δέλιαν, τὴν θελκτικὴν χορεύτριάν μας, τὸ σμαράγδιον ἐκεῖνο κόσμημα...

ΣΕΡΝΥ

Σοῦτ!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μεγαλοπρεπεῖς λίθοι!

ΣΕΡΝΥ

Σιωπήσατε λοιπόν!

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ὄντις ἠμροῖσθη.)

Λίθοι;

ΡΟΒΙΝΟΣ (Μεταβαίνων πλησίον τοῦ.)

Προσέξτε, ἰππότα, ἠδυνάμην νὰ ρίψω τοιοῦτους εἰς τὸν κήπὸν σας.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

ᾠ! ᾠ!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄλλὰ τοῦτο θὰ ἐτάραττε τὴν ἄρεξιν σας, καὶ δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ τιμήσετε τὸ δείπνον.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ναί, εἶμαι γαστρονόμος, εἶναι ἀληθές... ἀλλὰ δὲν εἶναι μέγα τὸ κακὸν καὶ αὐτὰ αἱ ἀλήθειαι δὲν εἶναι ἐκ τῶν πολὺ τρομερῶν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τίς οἶδεν· ἴσως ἔχετε ὕδρα τινὰ εἰς...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἰς τὸν στόμαχον;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι, εἰς τὴν συνείδησιν.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἰς τὴν συνείδησιν;... Δὲν ἐννοῶ...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ζητήσατε καλλίτερον. (Κατ' ἴδιον πρὸς τὸν μαρκέσιον.) Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μυστικὸν σας, μαρκέσιε, δύνασθε νὰ μένετε ἡσυχος, οὔτε ὠμίλησα οὔτε θὰ ὠμιλήσω περὶ αὐτοῦ εἰς κανένα.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ποῖον μυστικὸν, κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐ δά! τὴν πρεσβείαν σας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄ!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐ! χέ! ὁ Διάβολος ἔχει ἐνίοτε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ὑπουργοῦ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Πῶς! ἠξεύρετε;...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡσυχάσατε, κύριε μαρκέσιε, θὰ ἦμαι ἐχέμυθος, καὶ δὲν θὰ σὰς βλάψω.. ὑπὸ ἓνα ὄρον ἐν τούτοις...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ποῖον;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θὰ σὰς τὸν εἰπῶ . . . βραδύτερον, ὅταν θὰ ἤμεθα μόνοι . . . ἐδῶ, μετὰ μίαν ὥραν (δεικνύει τὸ ἔκκρεμές) μετὰ μίαν ὥραν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἔστω. (Κατ' ἴδιαν, ἐξετάζων τὸν Ῥοβίνον.) Μήπως εἶναι ὁ γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ;

ΚΟΜΗΣΣΑ (ὁμοίως.)

Θὰ ἦναι φίλος τοῦ συνταγματάρχου.

ΣΕΡΝΥ (ὁμοίως.)

Θὰ φοιτᾷ συχνὰ εἰς τὸ Μελόδραμα.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ὁμοίως.)

Θὰ γευματίζῃ εἰς τοῦ Βερύ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ τώρα, κυρία καὶ κύριοι, ἰδοὺ σεῖς πλειότερον ἢ ἄλλοτε περιέργοι νὰ μάθετε ποῖος εἶμαι, ἀνυπομονοῦντες νὰ ἰδῆτε πίπτουσαν τὴν προσωπίδα ἣτις καλύπτει τὸ πρόσωπόν μου . . . Δοιπόν! εὐχαριστηθῆτε.

(Ἀφαιρεῖ τὴν προσωπίδα του.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(Ἀφοῦ συνεβουλεύθη διὰ τοῦ βλέμματος τοῦς ἄλλους.)

Ἄλλὰ, κύριε, κανεὶς ἐδῶ δὲν σὰς γνωρίζει ποῖος εἰσθε λοιπόν;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ποῖος εἶμαι; . . . ὁ Ῥοβίνος.

ΟΔΟΙ

Ὁ Ῥοβίνος!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ῥ-ο-ρο, β-ι-βί, ν-ο-ς-νος, Ῥοβίνος, καθὼς τὸ ἔγραψεν ὁ Κ. μαρκέσιος ἐπὶ τοῦ προσκλητηρίου τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μὲ στείλῃ.

(Δεικνύει τὸ προσκλητήριο.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Εἶναι ἀληθές.

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ.)

Τώρα ὅτε εἶμαι γνωστὸς θὰ μὲ κάμῃ τὴν τιμὴν ἢ κυρία κόμησσα νὰ δεχθῆ τὴν χειρὰ μου διὰ μίαν τετραχορίαν;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἔχω δώσει τὸν λόγον μου εἰς ἄλλον.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Διὰ τὴν πρώτην, τὸ ἤξεύρω, (Μυστηριωδῶς.) εἰς τὸν νέον συνταγματάρχην Βερσάκ . . . ἀλλὰ διὰ τὴν δευτέραν; . .

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἔστω, δέχομαι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εὐχαριστῶ . . . Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ σημεῖον . . . ὁ συνταγματάρχης σὰς ζητεῖ . . . ἐπιτρέψατε νὰ σὰς ὀδηγήσω.

(Τῆ διδοὶ τὸν βραχίονα.)

Συγγνώμην, κύριοι, εὐαρεστηθῆτε, κυρία.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄλλὰ ποῖος νὰ ἦναι;

ΣΕΡΝΥ

[Πρὸς τὸν μαρκέσιον.]

Εἰμέ με τί σκέπτεσαι, φίλτατέ μου; Ἐγὼ εὐρίσκω τὴν γυναῖκά μου πολὺ ἐξοικειωμένην μὲ τὴν κόλασιν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἔνοχος, διότι τοσάκις τὴν ἔστειλες εἰς τὸν διάβολον, ὥστε εἰς πολλὴν ἁρμονίαν θὰ ἦναι μεταξύ των.

ΣΕΡΝΥ

Ναὶ, εἰς τὴν ψυχὴν μου, θὰ ἐκδικηθῶ, ἔστω καὶ ἂν ἦναι ὁ Σατανᾶς ἢ ὁ Ἐωσφόρος! . . . Τέλος πάντων εἶναι ὀδυνηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν γυναῖκά του τόσον ἐξοικειωμένην μὲ τὴν κόλασιν.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Διὰ τὸ πείσμά του γελῶ ἐκ βάθους καρδίας. Εἴτε εἶναι ὁ Σατανᾶς εἴτε ὁ Ἐωσφόρος! εἶναι οὐνηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν γυναῖκά του ἐξοικειωμένην μὲ τὴν κόλασιν.

(Ἐξέρχονται, ὁ ἱππότης μένει μόνος.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ, μόνος.

Ἄρκετὰ ἀστεία, ἄρκετὰ τολμηρὰ, αὐτὴ ἢ προσωπίς... ἀλλ' ὄχι τόσο ισχυρὰ ὥστε νὰ παλαίση μὲ ἐμέ. (Ῥιπτόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνγκλίντρον.) Ἐ, φίλε μου ἱππότα Ῥαπινιέρ, πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι εἶσαι εὐτυχῆς θνητὸς, καὶ ὅτι δικαίως ἐκοπίσασες διὰ νὰ γεννηθῆς. Εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν ἑξ ἑτῶν, δύο σημαντικαὶ κληρονομίαι, καὶ αὐτὴ ἢ περιουσία μὲ ἔρχεται εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ὅτε δηλαδὴ διὰ νὰ τὴν τιμήσω ἔχω ἐξαίρετον στόμαχον καὶ σιρὰν ὑγείαν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν δίσκον μὲ ποτήρια), ΡΑΠΙΝΙΕΡ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Κ. Ῥαπινιέρ!

(Θέλει νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐμποδίζεται)

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

(Πλησιαζὼν τὸν Βαλεντίνον καὶ λαμβάνων ἐν ποτήριον ἐκ τοῦ δίσκου. Ὁ Βαλεντίνος τείνει τὸν δίσκον στρέφον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.) Εἰς τὴν πίστιν μου, ζήτη τὸ ποῦνσι!... εἶναι ποτὸν τουικὸν, διασκεδαστικόν... καὶ λείπει ἀπὸ αὐτό... Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει λεμόνι. (Κενόνοι δούρον ποτήριον.) Λείπει τρώντι λεμόνι; ναί, ναί, λείπει. (Ἀπομακρύνεται, ἔπειτα ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Βαλεντίνου, ὅστις στρέφει τὴν κεφαλὴν ἀντιθέτως.) Παράγγειλε νὰ βάλουν περισσότερον λεμόνι εἰς τὸ ποῦνσι.

(ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, μόνος.

Ναί, μὲ αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμηθῆς, γέρικο σφουγγάρι! Εὐτυχῶς δὲν μὲ ἀνεγνώρισε... Καὶ τρώντι, μὲ αὐτὴν τὴν οἰκοστολὴν τοῦ Κ. Βαρώνου μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἐνέδυσεν ὁ Κ. Ῥοβίνος... «Νὰ εἰσέρχουσαι πολλάκις, μοῦ εἶπεν,

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΙΣΟΣ Β΄.]

εἰς τὰς αἰθούσας, διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ σοῦ δίδω τὰς διαταγὰς μου,» καὶ ἰδοὺ μία ὥρα ὅπου περιφέρω αὐτὸν τὸν δίσκον χωρὶς νὰ ἀπαντήσω τὸν κύριόν μου. Αἱ δυνάμεις μου ἐξηντλήθησαν, ἔχω αἰάγκην νὰ τὰς ἐνδυναμώσω. (Πίνει ἐν ποῦνσιον ἀφοῦ ἀπέθηκε τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ τραπέζης.) Τί διάβολον, ἐμένα δὲν μοῦ φαίνεται νὰ τοὺς λείπη τὸ λεμόνι. Νὰ τολμήσω νὰ πάρω καὶ ἓνα βούτημα; Πᾶ!... πᾶ!...

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΒΑΡΩΝΗ, ΜΑΡΙΑ (μὲ μακροῦς μανδύας); ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

ΒΑΡΩΝΗ

Λοιπὸν, Μαρία μου, ἰδοὺ ἤλθομεν εἰς τὸν χορὸν. Τώρα ἄς μᾶς προστατεύσῃ ὁ Θεός!

ΜΑΡΙΑ

Ἴδου ἀπὸ τοῦδε ὁ Βαλεντίνος, μητέρα μου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐπρόφεραν τὸ ὄνομά μου. (Ἡ Βαρώνη καὶ ἡ Μαρία ἀφαιροῦσι τὰς προσωπίδας των.) Τί βλέπω; τὴν κυρίαν Βαρώνην καὶ τὴν δεσποινίδα Μαρίαν;

ΒΑΡΩΝΗ

(Πρὸς τὸν Βαλεντίνον.) Σιωπήσατε!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἡ εὐγενεία σας εἰς τοὺς Παρισίους, ἡ εὐγενεία σας εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν... Ἄλλὰ πῶς γίνεται;

ΒΑΡΩΝΗ (ζωηρῶς.)

Μόλις ἀνεχώρησες ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν, ἄκριβέ μου Βαλεντίνε, καὶ μετενόησα διὰ τὴν πολὺ ἀπερισκέπτως δοθείσαν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἄγνωστον ἐκείνον νέον...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! κυρία, τὸν ὑβρίζετε!... Ἐὰν ἤξεύρατε πόσον σᾶς εἶναι ἄφωσιωμένος!

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΜΑΡΙΑ

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Βαλεντίνε; (Πρὸς τὴν βαρῶνην.) Τί σὰς ἔλεγα;

ΒΑΡΩΝΗ

Εἰς τὴν κρίσιμον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα, δυστυχῆς μου τέκνον, ὅ,τι πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν εἶναι νὰ δίδωμεν ὄπλα εἰς τὴν κακολογίαν... καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὐτοῦ τοῦ νέου δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ὑπονοίας. Ἐπρεπε νὰ σεβασθῶ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐγγράφων τὰ ὅποια μοὶ ἐνεπιστεύθη, καὶ νὰ ἔλθω νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας δύναται νὰ πράξῃ ἐδῶ ἐπ' ὀνόματί μας.

ΜΑΡΙΑ

Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι πρέπει νὰ ὑπερηφανευθῶμεν διὰ τὰς ὑψηρότητας του.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Βάλλω τὸ χέρι εἰς τὴν φωτιά καὶ λέγω ὅτι εἶναι ἀνδρεῖος καὶ τίμιος νέος... ὦ! δὲν φοβοῦμαι πλέον...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐστῶ... ἔχει ἀγαθὴν καρδίαν, ἀλλὰ τίς με ἐγγυᾶται διὰ τὴν κεφαλὴν του;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ δὲν φοβείσθε μήπως εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄλλη πάλιν αἰτία με ἔφερεν εἰς Παρισίους καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον ὅπερ ἦτο ἰδικόν μου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μου. Ἐκείνην τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου μου, τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν βαρβαρότητα, τὴν ἀδικίαν νὰ μοῦ ἀρνηθῶσι, θέλω νὰ τὴν ἐπανακτήσω, διότι εἶναι κτῆμά μου καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶς ἐλπίζετε;

ΒΑΡΩΝΗ

Ἡ εἰκὼν ἐκείνη εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν πλάκα τῆς ἐστίας τοῦ ἰδιαιτέρου μου δωματίου... θὰ ἦναι ἀκόμη ἐκεῖ.

ΜΑΡΙΑ

(Θέτουσα τὴν προσωπίδα της.)

Μῆτερ, ἔρχονται ἄνθρωποι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εἶναι ὁ Κ. Ῥοβίνος.

ΒΑΡΩΝΗ

(Θέτουσα τὴν προσωπίδα της.)

Βαλεντίνε, τελείαν σιωπὴν περὶ τῆς παρουσίας μας εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πῶς! κυρία βαρῶνη, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Κ. Ῥοβίνον;

ΒΑΡΩΝΗ

Καὶ πρὸς αὐτόν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μείνατε ἡσυχος.

ΣΚΗΝΗ Θ΄.
Οἱ αὐτοί, ΡΟΒΙΝΟΣ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄ! ἐδῶ εἶσαι, Βαλεντίνε! ... Ἄλλ' ἐὰν ἐλάβανον τὴν ἀνάγκην σου εἰς τὴν στοάν, ὅπου σὲ εἶχα εἰπεῖ νὰ περιμένῃς;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Συγγνώμην, κύριε, ἔδιδα δροσιστικά εἰς αὐτὰς τὰ κυρίας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κάλλιστα, ἀρχίζεις νὰ μορφοῦσαι τὰς κυρίας πρὸ πάντων.

ΜΑΡΙΑ (χαμηλοφώνως.)

Ἴδὲ, μήτηρ, πόσον ὠραῖος εἶναι οὕτω.

ΒΑΡΩΝΗ (χαμηλοφώνως.)

Φρόνησιν, Μαρία.

ΡΟΒΙΝΟΣ (πρὸς τὸν Βαλεντίνου.)

Ἀπομακρύνθητι... κάποιον περιμένω ἐδῶ. (Κατ' ἰδίαν.) Ἡ ἀντιχορία θὰ ἀρχίσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ ἡ κόμησσα μὲ εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς αὐτὸν τὸν θάλαμον... Θὰ ἔλθῃ.

ΜΑΡΙΑ (χαμηλοφώνως):

Ἡ κόμησσα.

ΒΑΡΩΝΗ

Μία συγγενὴς τοῦ πατρός σου.

ΜΑΡΙΑ (μετὰ στεναγμοῦ.)

Ἀδιάφορον!

ΒΑΡΩΝΗ

Βεβαίως χάριν τῶν συμφερόντων μας. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν καὶ ἀκολουθεῖ με.

(Ἐξέρχονται ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Βαλεντίνου.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΡΟΒΙΝΟΣ μόνος, παρατηρῶν τὴν βαρῶνην καὶ τὴν Μαρίαν ἀπομακρυνόμενας.

Τί ὠραῖα ἀναστήματα, πρὸ πάντων ὁ κυανοὺς μανδύας, καὶ διὰ μέσου τῆς προσωπίδος εἶδα νὰ λάμπῃ ἐν βλέμμα... Σιώπα, Ῥοβίνε, δὲν ἤλθες ἐδῶ διὰ νὰ βλέπῃς τοιαῦτα. ἔχεις ἄλλα ἔργα καὶ παρήλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἀνοησιῶν. Ἄλλ' ἀκούω τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀντιχορίας. Ἡ κόμησσα Σερνύ... Προσοχή.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.
ΚΟΜΗΣΣΑ, ΡΟΒΙΝΟΣ.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν, κύριε, μὲ ἐλησμονήσατε.;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐγὼ, κυρία. Ἄ! ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ φαντασθῆτε;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄλλὰ, νομίζω, εἶναι ἀρκετὰ φανερόν· ἐπίστευσα ὅτι θὰ ἦσθε μᾶλλον πρόθυμος, μᾶλλον φιλόφρων· ἡ ἀντιχορία αὕτη τὴν ὁποῖαν ἐζητήσατε μὲ τόσον πόθον...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐχαρίσατε μετὰ τσαύτης χάριτος...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Φαίνεται ὅτι δὲν φροντίζετε τόσον πολὺ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δι' οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν παραιτοῦμαι τῆς εὐτυχοῦς στιγμῆς τὴν ὁποῖαν αὕτη μοῦ ὑπόσχεται.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἐὰν ἔχη οὕτω, τότε σημαίνει ὅτι εἴσθε πολὺ ἀφηρημένος... Δὲν ἀκούετε τὴν ὀρχήστραν;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξαιρετα.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν, εἶναι ἡ ἀντιχορία μας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸ ἤξεύρω.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Καὶ μένετε ἐδῶ; Μὲ ἀναγκάζετε νὰ ἔλθω νὰ σὰς ζητήσω ἐγὼ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡλπιζον, κυρία, ὅτι θὰ εἶχετε τόσην ἀγαθότητα.

ΚΟΜΗΣΣΑ

ὦ! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀφόρητος φιλαυτία! Ἄλλ' ἡ ἀντιχορία ἤρχισε, κύριε, ἔλθετε λοιπὸν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄφου ἤρχισε, διατὶ νὰ μὴ μείνωμεν μᾶλλον ἐδῶ;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πῶς;

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ Θεέ μου, μάλιστα. Μήπως ἔχετε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ χορεύσετε! Τὸ θέλητρον τῆς ἀντιχορίας εἶναι εἰς τὰς φιγούρας καὶ εἰς τὰ βήματα; Ὅχι, εἶναι ὅλον εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἣτις συνάπτεται μεταξὺ τῶν χορευτῶν. Λοιπὸν, κυρία, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν ἐλευθέρως ποῦ θὰ εὐρωμεν μέρος καταλληλότερον τοῦ θαλάμου τούτου, μακρὰν τοῦ πλήθους καὶ τοῦ θορύβου, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ καθήσω πλησίον σας. (Κάθεται ἐπὶ πλαγίᾳ καθέδρα) ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι χορεύομεν ἀντιχορίαν καθήμενοι.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἴδού πρότασις...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀπλουστάτη.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἡ συντέυξις αὕτη εἶναι ἀνωφελής, διότι ἤξεύρω ἐκ προκαταβολῆς τί ἔχετε νὰ μὲ εἰπήτε...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν πιστεύω.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πολλοὶ ἄλλοι μὲ εἶπον τὰ αὐτά. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι θὰ σᾶς μεταχειρισθῶ ὡς καὶ τοὺς ἄλλους.

ΡΟΒΙΝΟΣ (εὐχριστῶν)

Ἄ! κυρία,

ΚΟΜΗΣΣΑ

Προσηλωμένη εἰς τὰ καθήκοντά μου, ἐσχημάτισα ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσω οὐδέποτε ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις τῶν νέων τῆς σήμερον.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἀλλὰ, κυρία, ἐγὼ δὲν εἶμαι νέος τῆς σήμερον.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄ! καὶ ποῖος εἴσθε λοιπὸν;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ποῖος εἶμαι; ὁ Διάβολος... Ὅσον δὲ ἐκπληκτικὸν καὶ ἀνῆναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σᾶς εἰπῶ, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς κάμω τὸν ἔρωτα.

ΚΟΜΗΣΣΑ (μετὰ πείσματός.)

Ἄ! τότε λοιπὸν σᾶς ἀκούω.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν ἤλπιζα ὀλιγώτερα ἐκ τῆς καλοκαγαθίας σας, κυρία· ἐλπίζω μάλιστα περισσότερα, διότι ὑπὸ τοιοῦτους χαρίεντας χαρακτήρας, ὑπὸ τοιοῦτο θελκτικὸν πρόσωπον, ἀδύνατον νὰ μὴ κρύπτεται καλλίστη καρδία.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Λοιπὸν αἱ συμφωνίαι μας... Νὰ μὲ λέγετε τοιαῦτα πράγματα;... καὶ τόσον ὑψηλοφώνως;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μὴ φοβεῖσθε τίποτε. Ὁ Κ. κόμης Σερνὸν καταγιγνεται νὰ πίνῃ καὶ νὰ παίξῃ.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τοῦ συζύγου μου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχετε δίκαιον. Ἀλλὰ καὶ ὁ συνταγματάρχης Βερσάκ εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὰ παιγνιδιὸν του.

ΚΟΜΗΣΣΑ (ἐκπεπληγμένη.)

Ὁ συνταγματάρχης; Τί τολμᾶτε λοιπὸν νὰ ὑποθέτετε, κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀπολύτως τίποτε, διότι θέλω νὰ σᾶς ὀμιλήσω, ὅχι περὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ περὶ τοῦ παρελθόντος.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Περὶ τοῦ παρελθόντος;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί, κυρία, περὶ αἰσθήματος ὅπερ δὲν θὰ ἐσβέσθη ὀλοτελῶς ἐν τῇ καρδίᾳ σας.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἐξηγήθητε.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν ἦσθε ἄλλοτε στειωῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀτυχοῦς συγγενοῦς σας, τῆς βαρῶνης Ρουκερόλ; Περὶ αὐτῆς θέλω νὰ σᾶς ὀμιλήσω, κυρία· ἔρχομαι νὰ συνηγορήσω ἐν ὀνόματι τῶν σκληρῶς παραγνωρισθέντων δικαιωμάτων της.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πῶς! κύριε, δι' αὐτὸ μὲ κρατεῖτε

μακρὰν τοῦ χοροῦ; Ἄ! δὲν εἶναι πολὺ ἐράσμιος ὁ τρόπος σας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δύνασθε νὰ ἐπανορθώσετε τὴν πλά-
νῃν τῆς δικαιοσύνης, κυρία, νὰ ἀναγνω-
ρίσετε τὰ δικαιώματα τῆς βαρῶνης, νὰ
τῇ ἀποδώσετε τὸ ὄνομά της καὶ τὸ μέ-
ρος τὸ ὁποῖον σὰς ἔλαχεν ἐκ τῆς κλη-
ρονομίας της· εἴσθε πλουσία, πλουσιω-
τάτη, καὶ ἀπόλυτος κυρία τῆς περιου-
σίας σας.

ΚΟΜΗΣΣΑ (ἐγειρομένη.)

Ἄρκεϊ, κύριε, ἄρκεϊ. Ὡς πρὸς τὸ
ἀντικείμενον τοῦτο καθὼς καὶ πρὸς τὸν
ἔρωτα εἶμαι ἀκατάπειστος.

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἰδίᾳ.)

Δὲν πιστεύω τὸ δεύτερον.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἡ δικαιοσύνη μοὶ ἔδωκεν ὀριστικῶς
τὸ μέρος τοῦτο τῆς κληρονομίας, καὶ θὰ
τὸ φυλάξω, εἰάν εὐαρεστηθῆτε νὰ τὸ
ἐπιτρέψετε.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω, κυρία.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Θέλετε νὰ γελάσετε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οὐδέποτε ἀστειεύομαι. Ἦλθα ἐκ...
τῆς κολάσεως διὰ νὰ ἀποκαταστήσω
τὴν βαρῶνῃν εἰς ὅλα τὰ δικαιώματά
της, καὶ ὅλα τὰ δικαιώματά της θέλου-
σιν ἀναγνωρισθῆ.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τὰ δικαιώματά της;... μία τυχό-
διῶκτις!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡ βαρῶνῃ ὑπῆρξε πάντοτε σύζυγος
ἀνεπίληπτος, τρυφερὰ μήτηρ, ὡς ἠξεύ-
ρετε, κυρία· καὶ ἂν ὅμως δὲν ἦτο ὅπως
λέγω, πάλιν δὲν εἶναι καλὸν νὰ δεικνύε-
σθε τόσο ἀμείλικτος. Ἔμεις, ἡ συγγε-
νῆς της, ἡ ἀρχαία φίλη της. Δὲν γνωρί-
ζετε λοιπὸν οὐδεμίαν μητέρα δυναμέ-
νῃν νὰ κατασταθῇ δυστυχεστέρα αὐτῆς;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ (μυστηριωδῶς.)

Ἐ, κυρία, ὅταν ἡ γυνὴ ἦναι νέα,

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

ὡραία, περικυκλουμένη ὑπὸ περιποιή-
σεων, ἡ καρδιά της ὀμιλεῖ βραδύτερον
ἀναγκάζεται νὰ συνάψῃ ἀνάλογον συν-
οικέσιον, καὶ τότε πρέπει νὰ κρύψῃ
μυστικόν τι. Μακρὰν τῶν Παρισίων,
εἰς χωρίον τι ἀφανές, πρέπει νὰ κρύψῃ
ἀπὸ τὰ ζηλότυπα βλέμματα τὸ μυστη-
ριῶδες ἐνέχυρον τρυφεροῦ ἔρωτος ὅπερ
φοβεῖται τὴν ὀργὴν τῆς τύχης. Δυστυ-
χῆς προγεγραμμένος ὅστις φεῦ! δὲν θὰ
ἔχῃ ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὴ ἐν μόνον στήριγ-
μα κατὰ τῆς καταγίδος· διότι ὁ παῖς
ἐκεῖνος σὰς καλεῖ μητέρα του... καὶ ὁ
σύζυγός σας δὲν ἔχει ὄνομα δι' αὐτόν!

ΚΟΜΗΣΣΑ

Κύριε... κύριε... τίς σὰς εἶπε;...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄγνοεῖτε ποῖος εἶμαι;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὅχι, ὄχι, σὰς ἠπάτησαν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχω ἀποδείξεις, κυρία!

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ποῦ εὐρίσκονται αὐταί;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα
τοῦ Διαβόλου... Ἐπιστολαί σας
... δωρητήριον ἔγγραφον ὑπὲρ ἐνὸς ὀρ-
φανοῦ... ὅλα ταῦτα θὰ κατασταθῶσι
γνωστά, εἰάν...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Χάριν, κύριε, θὰ πράξω ὅ,τι ἀπαι-
τεῖτε!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχει καλῶς.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Οἱ αὐτοί, ΣΕΡΝΥ.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὁ σύζυγός μου!

ΣΕΡΝΥ

Ἡ σύζυγός μου μὲ τὸν διάβολον; τὸ
ὕπνωπτευσα. (Παρατηρῶν.) Αὐτὴ ἡ ταραχὴ,
αὐτὴ ἡ συγκίνησις... Τί ἔχετε λοιπὸν,
κυρία;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οὐδὲν ἀπλούστερον. Ἡ κυρία ἠσθάνθη ἐλαφρὰν κακοδιαθεσίαν . . . ὁ θόρυβος . . . ἡ θερμότης . . .

ΣΕΡΝΥ (κατ' ἴδιαν.)

Ναι, ἡ θερμότης τῆς συνομιλίας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄλλὰ καὶ σεῖς τί ἔχετε; τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἠλλοιωμένον.

ΣΕΡΝΥ

Τί ἔχω; ὅταν σᾶς εὐρίσκω ἐδῶ . . . με . . .

ΡΟΒΙΝΟΣ (γελῶν.)

Ἐλάτε δά! μήπως θὰ κάμετε εἰς τὴν κυρίαν τὴν ὕβριν καὶ εἰς ἐμὲ τὴν τιμὴν νὰ ζηλοτυπήσετε; Θὰ ἦτο ἀστεῖον!

ΣΕΡΝΥ

Ἴσως.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πῶς! μήπως τυχὸν δυσηρεστήθητε;

ΣΕΡΝΥ

Κύριε, δὲν με ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ὕφος.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Χὰ, χὰ!

ΣΕΡΝΥ

Δησμονεῖτε ἐντελῶς πρὸς ποῖον ὀμιλεῖτε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι.

ΣΕΡΝΥ

Ἡ θέσις σας δὲν εἶναι μεταξὺ ἡμῶν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ πῶς; ἐμὲ μὲ φαίνεται ἐξ ἐναντίας ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ἐδῶ οἰκογενειακῶς.

ΣΕΡΝΥ

Καὶ σᾶς προσκαλῶ νὰ μένετε ἀπέναντί μου εἰς τὴν ἀρμόζουσαν ἀπόστασιν.

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἀγερῶχος.)

Εἰς οἴαν θελήσετε ἀπόστασιν . . . δεκαπέντε βημάτων . . . δέκα βημάτων . . . ἢ, εἰάν προτιμᾶτε, εἰς ἀπόστασιν ξίφους.

ΣΕΡΝΥ

Μὲ προκαλεῖτε!

(Ἡ κόμησσα θελεῖ νὰ παρέμβῃ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ αὐτοί, ΡΑΠΙΝΙΕΡ.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἐλοιπόν! τί τρέχει; φιλονεικεῖτε ἐδῶ;

ΣΕΡΝΥ

Ἴδὲ τὸν κύριον μὲ τὸ ὕφος τὸ ὁποῖον λαμβάνει!

ΡΟΒΙΝΟΣ (πρὸς τὴν κόμησσαν.)

Ἡσυχάσατε, κυρία. (Πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ.) Δὲν εἶναι τίποτε. Ὁ Κ. κόμης παρενέβη εἰς χρηματικὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποῖαν ἐκανόνισα μετὰ τῆς κυρίας κομήσσης. Ἐν τούτοις εἵχαμεν μείνει σύμφωνοι. Ἡ κυρία συγκατατίθεται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν κυρίαν Ῥουκερόλ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον τῆς ἔλαχε.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Πῶς;

ΣΕΡΝΥ

Τί λέγει;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Τὴν ἀλήθειαν.

ΣΕΡΝΥ

Πῶς; αὐτὸ ἦτο τὸ θέμα τῆς συνομιλίας; Καὶ συγκατετέθητε;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ναι, κύριε.

ΣΕΡΝΥ

Ἄλλὰ, κυρία . . .

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις. Σᾶς ἀφίνω νὰ κατασπαταλήσετε τὴν περιουσίαν μου, ἀλλ' ἐπιφυλάσσω εἰς ἑμαυτὴν τὸ δικαίωμα νὰ κάμω τὴν ἀπόδοσιν ταύτην.

(Ἐξέρχεται ὁ Ῥοβίνοσ τὴν προπέμπει.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΣΕΡΝΥ, ΡΟΒΙΝΟΣ, ΡΑΠΙΝΙΕΡ.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Λοιπόν, φίλτατε κόμη, εἶσαι περισσότερο δυστυχῆς παρ' ὅσον ἐνόμιζες.

ΣΕΡΝΥ

Ἄκόμη δὲν εἶμπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Είναι ἀπλούστατον... Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ὁ Κ. ἱππότης θὰ ἦναι ἐπίσης συμβιβαστικὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸ μερίδιόν του.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὦ δά! σὰς ὀρκίζομαι...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μὴ ὀρκίζεσθε.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Αἱ ἀρχαί μου εἶναι γνωσταί! Καὶ ἐὰν ὄλοι οἱ διάβολοι ἐξαπολυθῶσιν ἐναντίον μου...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄρκεῖ εἰς. Ἄς ἴδωμεν. Μέχρι πόσου ποσοῦ ἀναβαίνει τὸ μερίδιον τοῦτο; 100,000 σκούδα, μηδαμινότης!

ΣΕΡΝΥ

Ἄς τὰ εἴχετε καὶ ἐβλέπαμεν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐπάρχουσι τόσα μέσα νὰ κερδήσῃ τις 100,000 σκούδα καὶ μάλιστα περισσότερα· ἤξεύρω ἱστορίας αἱ ὁποῖαι ἠδύναντο νὰ σὰς χρησιμεύσωσι... μίαν μεταξὺ ἄλλων.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἶσθε τρελός... Ἄς τὸν ἀφήσωμεν, Σερνύ, καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν χορόν. Νὰ ἀποδώσω 100,000 σκούδα!... Ἐλθέ.

ΣΕΡΝΥ

Βεβαίως δὲν σὲ γνωρίζει.

(Κινεῖσθαι διὰ νὰ ἐξέλθωσι.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸ ἀνέκδοτον ἐν τούτοις εἶναι περιέργων. Ἀκούσατε ὀλίγον...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (Μακρυνόμενος.)

Χάνετε τὸν καιρὸν σας, φίλτατέ μου.

ΡΟΒΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ.)

Ναί, περίμενε! (Ἐψηλοκρόνως.) Εὐρίσκετό ποτε εἰς Θούλωσαν κάποιος Τερρᾶς.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (Εἰς τὸ βᾶθος.)

Ἐ; τί; πῶς εἶπατε;

ΡΟΒΙΝΟΣ (Ἰδίᾳ.)

Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἐπανέφερα.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (Πλησιάζων.)

Τερρᾶς.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θὰ τὸν ἐγνωρίσατε, ἱππότα, διότι κατοικεῖτε εἰς Θούλωσαν ἐξ ἡμέρας τοῦ ἔτους.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ναί, νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αὐτὸς ὁ Τερρᾶς εἶχεν ἓνα φίλον.

ΣΕΡΝΥ (Ὅστις εἶχε μείνει εἰς τὸ βᾶθος.)

Ἐλθέ λοιπὸν, ἱππότα.

(Διέρχεται εἰς τὸ βᾶθος ὑπηρέτης μὲ παγωτά· ὁ Σερνύ λαμβάνει ἓν.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐπάγετε λοιπὸν, ἱππότα. Θὰ ζητήσω ἄλλους ἀκροατὰς διὰ τὴν ἱστορίαν μου, καὶ θὰ εὔρω ἐκεῖ, εἰς τὴν αἴθουσαν.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὅχι... ἐρεθίζετε τὴν περιέργειάν μου.

ΣΕΡΝΥ (Πλησιάζων.)

Λοιπὸν, πράττω ὡς σὺ, ἀκούω.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξακολουθῶ... Αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ Τερρᾶς ὠνομάζετο... περιμένετε... δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον... Δὲν δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσετε, κύριε ἱππότα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (μετὰ κωμικῆς ἀνησυχίας.)

Ὅχι, δὲν βλέπω πῶς...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν βλέπετε;... ἀδιάφορον... ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φίλος ἦτο μέχρι ῥυπαρότητος φιλάργυρος. Ἄς τὸν ὀνομάσωμεν φιλάργυρον. Ἦτο πλουσιώτατος καὶ δὲν ἐξώδευε πρὸς διατήρησίν του πλείοτερα τῶν 1000 σκούδων κατ' ἔτος.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὦ τὸν ἀνόητον! δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅστις...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μήπως λέγω ὅτι ἦσθε ὑμεῖς; Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κ. Τερρᾶς ἦτο ὀλίγον...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὅλίγον λαίμαργος.

ΣΕΡΝΥ

Τὸν ἐγνώρισες λοιπὸν;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Φαίνεται ὅτι ὁ Κ. Ῥαπινιέρ τὸν ἐγνώρισε.

ΣΕΡΝΥ

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ φιλάργυροι γνωρίζονται μεταξύ των.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οἱ δύο φίλοι, ὁ Κ. Τερράς καὶ ὁ φιλάργυρος εἶχον περιουσίαν ἴσην περίπου· συνέλαβον δὲ τὴν ιδέαν νὰ κληρονομήσῃ διὰ διαθήκης ὁ ἐπιζήσας τὸν ἀποθάνοντα.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Τί φυσικώτερον; Μεταξὺ φίλων γίνονται τοιαῦται δωρεαί . . . τοῦτο παρηγορεῖ τὸν ἐπιζῶντα.

ΣΕΡΝΥ

Καὶ δὲν κοστίζει τίποτε εἰς τὸν ἀποθάνοντα.

ΡΟΒΙΝΟΣ

"Ἐως ἐδῶ τίποτε ἀπλούστερον τῶντι· ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα." Ἀμα ἐγένετο ἡ διαθήκη, ὁ φιλάργυρος ὅστις ἔσπευδε νὰ παρηγορηθῇ ἐσκέφθη ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἄλλου . . . τοῦ λαιμάργου.

ΣΕΡΝΥ

Τί φρίκη!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄλλὰ δὲν μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο μήτε τὸν σίδηρον μήτε τὸ δηλητήριον· ὁ φιλάργυρός μας εἶχε τόσην πονηρίαν ὥστε νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα μέσα· εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ἀπέδειξε θαυμασίαν ἐπιτηδειότητα μεταχειρισθεῖς μέσον πολὺ ἀλλόκοτον.

ΣΕΡΝΥ

"Ἄς ἴδωμεν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ τὸν φίλον του . . . διὰ δυσπεψίας.

ΣΕΡΝΥ (γελῶν.)

Αὐτὸ δὲ εἶναι παραμῦθι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξηγοῦμαι.

ΡΑΗΝΙΕΡ (μετὰ πλαστής ἀταραξίας.)

Εἶναι παράλογον!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πῶς, ἰππότα, εὐρίσκετε τὸ μέσον τοῦτο παράλογον, ὑμεῖς ὁ γαστρονόμος! Ἐν τούτοις τὸ γεγονός εἶναι ἱστορικόν. Σχηματίσας ὁ φιλάργυρος τὸ ἀνθρώπο-

κτόνον σχέδιόν του, ἀνέστειλε τὴν φιλάργυριαν του, ἢ μᾶλλον ἐγένετο φιλάργυρος πομπώδης. Εἶχε τράπεζαν ἀνοικτήν, καὶ καθ' ἡμέραν προσεκάλει τὸν δυστυχῆ φίλον του νὰ συμμερίζεται τὰ πλουσιοπάροχα γεύματά του. Τίποτε δὲν ἐθυσίαζεν, ἔσπειρε διὰ νὰ θερίσῃ. Ἡ τράπεζά του ἦτο πάντοτε πλήρης φαγητῶν τελειοτάτων καὶ βαρυτάτων. Ὁ Κ. Τερράς ἀνθείξεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον, ἔπειτα ἔπαθε, καὶ τελευταῖον, ἐσπέραντινὰ, εἰς τὸ δεῖπνον, ὁ γενναϊόδωρος φίλος του τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ τόσην μεγάλην ποσότητα ὕδρων ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Κ. Τερράς ἐξέπνευσε.

ΣΕΡΝΥ

"Ὁ δυστυχής!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τί φρονεῖτε περὶ τοῦ ἀνεκδότου, κύριε ἰππότα;

ΡΑΗΝΙΕΡ

Ἐπιμένω λέγων ὅτι εἶναι ἀπίθανον, ἀδύνατον· ὁ φίλος ἦτο καλῆς πίστεως· εἶναι ἀμφιτρώων συκοφαντούμενος.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αὐτὸ ἐσκέφθη καὶ ἐγὼ κατ' ἀρχάς· Ἀλλὰ δυστυχῶς ἰδοὺ τί διαλύει τὰς ἀμφιβολίας μου· τὸ θῦμα ἔσχε καιρὸν νὰ γράψῃ πρὸς τὸν ἐπιτετραμμένον του: «Ὁ φίλος μου, ὁ κακοῦργος . . . με ἐφόνευσε τὴν νύκτα ταύτην με καμπανίτην καὶ με ὕδνα διὰ νὰ με κληρονομήσῃ. Ἡ διαθήκη μου εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ σᾶς στέλλω κωδείκελλον διὰ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἀκυροῦται καὶ ἀποδίδεται ἡ περιουσία μου εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους μου.»

ΣΕΡΝΥ

Ἐπραξε κάλλιστα.

ΡΑΗΝΙΕΡ

(Ἐτι μᾶλλον ἀνήσυχος καὶ προσποιούμενος περισσοτέραν ἀταραξίαν.)

Ἄλλο πλάσμα τῆς φαντασίας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν πλάττω τίποτε. Τὸ κωδείκελλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἐπιτετραμμένος του εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ὑπεξαιρέσῃ, τὸ κατέχω ἐγώ.

ΡΑΗΝΙΕΡ (ἐκπληκτος.)

Ἔμεις!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί. Οἱ φυσικοὶ κληρονόμοι τοῦ Κ. Τεβέρὰς ἀπέθανον... ἀλλ' ὁ φίλος, ὁ ἀμφιτρύων, ὑπάρχει, καὶ δύναμαι διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου.

ΣΕΡΝΥ (ψευδῶς.)

Κρίμα ὅτι δὲν ἐνθυμείσθε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου ἐκείνου. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὸ ἐγνωρίζαμεν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Σταθῆτε... νομίζω ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα μου ἐπανέρχεται εἰς τὴν μνήμην. Ῥ... Ῥ... Ῥ...

ΡΑΗΝΙΕΡ (χαμηλοφώνως.)

Σιωπῆ, κύριε, σὰς ἐννοῶ.

ΡΟΒΙΝΟΣ (ὁμοίως.)

Ἀποδίδετε;

ΡΑΗΝΙΕΡ (ὁμοίως.)

Θὰ μοῦ παραδώσετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ κωδεϊκέλλον;

ΡΟΒΙΝΟΣ (ὁμοίως.)

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ῥουκερόλ.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Οἱ ἀπόλοι, ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄ! φίλτατε κόμη, σὰς φέρω παράδοξον εἶδησιν... καὶ εἰς ὑμᾶς ἐπίσης, ἰππότα· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πιστεῦσετε.

ΡΑΗΝΙΕΡ

('Ῥιπτόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον.)

Μαρκέσιε, καὶ ἂν μοῦ ἐλέγετε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι εἶμαι εὐήθης, θὰ σὰς ἀπεκρινόμην: Πιθανόν... Τί σὰς συνέβη;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Χὰ, χὰ, χὰ! ἡ κόμησσα Σερνὺ μὲ συνεβούλευσε σπουδαίως νὰ παραιτηθῶ τῆς κληρονομίας τοῦ Ῥουκερόλ! χὰ, χὰ, χὰ. Γελάσατε δὲ μαζῆ μου, ἰππότα.

ΡΟΒΙΝΟΣ (πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ)

Γελάσατε μὲ τὸν κύριον μαρκέσιον. (Ὁ Ῥαπινιέρ γελᾷ γέλωτα βεδισμένον.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ παραιτεῖται τοῦ μεριδίου της

ΣΕΡΝΥ

Τὸ ἡξεύραμεν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι παραφροσύνη! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἰππότα;

ΡΑΗΝΙΕΡ

Ὅχι. Ἴσως εἶναι ἀγαθὸν αἶσθημα. Πρέπει νὰ ἴδωμεν... καὶ τὸ κατ' ἐμέ...

ΣΕΡΝΥ

Πῶς, καὶ σὺ ἐπίσης;

ΡΑΗΝΙΕΡ (ὀφθαλμίζων.)

Θὰ σκεφθῶ, θὰ ἐξετάσω ἐκ νέου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω εἰς τὴν συνείδησίν μου...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Τὴν συνείδησιν; Ἔ, ἰππότα, μήπως εἴσθε ἀσθενής;

ΣΕΡΝΥ

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν μὲ φαίνεται εἰς τὰ σύγκαλά του.

(Ὁ Ῥοβίνος πλησιάζει τὸν Μαρκέσιον καὶ δεικνύει τὸ ἐκκεμέζ.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (πρὸς τὸν Ῥοβίνον.)

Ἔχετε δίκαιον, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Τρόντι, αἰσθάνομαι κακοδιαθεσίαν.

ΣΕΡΝΥ

Ἔχεις ὄρεξιν νὰ φάγῃς

ΡΑΗΝΙΕΡ

Δὸς μοι τὸν βραχιονά σου, Σερνὺ, καὶ ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν χορὸν.

ΣΕΡΝΥ (ἀναχωρῶν μετὰ τοῦ ἰππότου.)

Μαρκέσιε, παρακάλεσον τὸν κύριον νὰ σοὶ διηγηθῇ τὸ ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου... εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν.

[Ἐξέρχονται.]

ΣΚΗΝΗΣΙΣΤ΄,
ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ, ΡΟΒΙΝΟΣ

ΡΟΒΙΝΟΣ [ιδίᾳ]
Οἱ δύο μας, κύριε μαρκέσιε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον ;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ἄπλοῦς ἀστεϊσμός, ἐνῶ αὐτὸ τὸ
ὅποιον θὰ σᾶς εἶπω εἶναι πολὺ σπουδαιό-
τερον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Ἄς ἴδωμεν· ἀλλ' ὁμιλήτε χαμηλο-
φώνως ἐὰν σκοπεύετε νὰ μοῦ ὁμιλήσετε
περὶ τῆς πρεσβείας τὴν ὁποίαν ἀφεύ-
κτως θὰ ἔχω μετ' ὀλίγον.

ΡΟΒΙΝΟΣ
Τὴν ὁποίαν θὰ ἔχετε ; Ἄλλ' εἰς τοῦτο
πρέπει νὰ συγκατατεθῶ καὶ ἐγώ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
(Μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.)
Ἕρεῖς ! Ἄλλὰ τφόντι μοῦ ὁμιλή-
σατε περὶ μιᾶς συμφωνίας. (Καθιζόμενος.)
Σᾶς ἀκούω.

ΡΟΒΙΝΟΣ
(Λαμβάνων καθέδραν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ
τοῦ ἐρειπινώτου.)
Ἡ συμφωνία αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ
αὕτη ἣτις σᾶς ἔκαμε πρὸ ὀλίγου νὰ γε-
λάσετε μὲ τὴν κόμησσαν. Σᾶς ζητῶ τὴν
ἀπόδοσιν τοῦ μεριδίου σας εἰς τὴν
κληρονομίαν τοῦ Ρουκερόλ.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τούτου ; Ἐκατὸν
χιλιάδας σκούδα !

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ναὶ, κύριε μαρκέσιε· ἀλλ' ἐννοεῖτε
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅστις σᾶς ζητεῖ τόσων
μεγάλην θυσίαν ὀφείλει νὰ σᾶς προσ-
φέρῃ ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλο τι ἴσης ἀξίας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ
Καὶ τί μοι προσφέρετε ;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Τὴν πρεσβείαν σας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (εἰρωνικῶς.)
Καὶ πῶς, κύριε Ροβίνε, ἡ πίστις

σας [ὁ Ροβίνος προσκλίνει.] εἶναι τόση
ὥστε νὰ δίδῃ τοιαῦτα ἀξιώματα ;

ΡΟΒΙΝΟΣ
Ἄχι· ἀλλ' ἡ πίστις μου δύναται νὰ
καταστρέψῃ τὴν καλὴν θέλησιν τῶν
προστατῶν σας. Ἐξ ἐμοῦ δὲν θὰ προέλθῃ
ὁ διορισμός, ἀλλὰ τὸ ἔμπόδιον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (γελῶν σαρωδικῶς.)
Ἄ ! ἐννοῶ . . . Θὰ ἀντισταθῆτε εἰς τὸ
νὰ διορισθῶ. (Ἀκολουθεῖ.)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Αὐτὸ θὰ πράξω ἀκριβῶς.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ τὸ λέγει αὐτὸ μὲ ἓνα τόνου...
μὲ μίαν βεβαιότητα...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὴν ὅποιαν θὰ ἐννοήσητε, ἀρκεῖ νὰ λάβητε τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκούσητε. (Κάθεται.)
Διότι, τέλος, κύριε μαρκέσιε, ἄς ὁμιλήσωμεν λογικῶς. Ὅταν ποθῆ τις νὰ ἀντιπροσωπεύῃ χώραν ὡς ἡ Γαλλία, πρέπει νὰ φέρῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὅπου τὸν πέμπει ὁ ἡγεμῶν, ὅλην τὴν ἀξιοπρέπειαν, ὅλας τὰς ἀρετὰς αἰτινες ἐξευγενίζουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ τιμῶσι τὸ ἔθνος τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (ἀγερῶχος.)

Ἄλλὰ νομίζω, κύριε, ὅτι τίποτε ἐκ τούτων δὲν λείπει ἀπὸ τὸν μαρκέσιον Λορμίαν. Βλαστὸς περιφανοῦς ἰσπανικῆς οἰκογενείας, πολιτογεγραμμένος εἰς τὴν Γαλλίαν ἕνεκα σπουδαίων ὑπηρεσιῶν προσφερθεισῶν εἰς τὴν χώραν, κάτοχος ἀπείρου περιουσίας, ἐπλάσθη διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἔθνος μέγα καὶ εὐγενές. Ἐπὶ πᾶσιν, εὐαρεστοῦνται νὰ μοὶ ἀποδίδωσι προτερήματά τινα, καὶ ἢ ἐπὶ τιμιότητι φήμη μου...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξέλιπε πρὸ τοῦ κέρδους ἀδίκου δίκης. Διότι τὸ ἠξεύρετε κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὑμεῖς ὅστις ἠγείρατε τὴν δίκην ταύτην, ὑμεῖς ὅστις τὴν ἐξηκολουθήσατε μετὰ τσαύτης λυσσώδους ἐπιμονῆς...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἐὰν δὲν ἔχετε ἄλλα ὄπλα ἐναντίον μου, δὲν πολυφοβοῦμαι τὰς ἐπιθέσεις σας. Λοιπὸν, κύριε, ἄς διακόψωμεν

αὐτὴν τὴν ἀνωφελῆ συνδιάλεξιν. Σᾶς χαρίζω τὰ λοιπά.

[Ἐγείρεται, καὶ κάμνει θήματα τινὰ διὰ τὰ ἐξέλθῃ.]

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς τὰ χαρίζω! Καὶ θὰ μὲ ἀκούσετε, διότι διὰ τὰ ἀκουσθῶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Μέχρι τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ; Ἄ!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀκόμη μακρύτερον... Μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Λειψίας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ [ἐπιστρέφων κατ' ἴδιαν.]

Τῆς Λειψίας! Τί θέλει τὰ εἰπῆ;

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἐγειρόμενος.)

Ἄλλὰ βλέπω, κύριε μαρκίσιε, ὅτι δὲν θέλετε τὰ κάμω τύσου δρόμον, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ δι' ἀμφοτέρους. Πρὸ ὀλίγου μὲ εἶπατε ὅτι ἐκάθησθε ἐπὶ λαμπροῦ βάνου· μέγα ὄνομα, σπουδαῖαι ὑπηρεσίαι, ἀρεταί, τιμιότης. Καὶ ὅμως εἰς φουσίαν ἐπὶ ὕλων τούτων, πολὺ ὀλίγα θὰ μείνουν καὶ θὰ πέσητε πολὺ χαμηλά.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Κύριε, δὲν πρέπει τὰ ἀνεχθῶ τὰς τοιαύτας ὑβρεῖς καὶ θὰ...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ... καὶ θὰ μὲ ἀκούσετε. Ἐὰν ἡ φιλοδοξία σᾶς τυφλώσῃ εἰς βαθμὸν ὥστε τὰ λησμονῆτε τὸ παρελθόν, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν μνήμην. Παρὰ τοῦ εὐγενοῦς ἀντιπροσώπου ἔθνους ἰσχυροῦ καὶ μεγάλου ἀπαιτοῦσι τιμῆν καὶ ἐν τούτοις ἐποφθαλμιᾶτε εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἀξίωμα. Ἀποβάλετε πᾶσαν περὶ τούτου ἐλπίδα. Εἰσθε ἀξίος τὰ καθέξῃτε τὸν βαθμὸν τούτον; Ὁ προδότης ὅστις ἐπώλησε τὴν Γαλιαν, δὲν δύναται τὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσῃ!

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(ἐκπληκτος καὶ κλονιζόμενος.)

Πῶς;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καθήσατε, κύριε μαρκέσιε, διότι κλονιζέσθε.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(Πίπτων ἐπὶ τῆς καθέδρου τὴν ὁποίαν κατέχεν ὁ Ῥοβίνος.)

Ἐγὼ;... ἐγὼ;...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἔμεις. Ἴδου ἡ τύψις τοῦ συνειδότος.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλὰ, κύριε...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄλλὰ, κύριε, ἐπώλησατε τὴν θετὴν πατρίδα σας τῷ 1815, εἰς Λειψίαν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἔψιστε Θεέ!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὁ ἐχθρικός στρατὸς σᾶς ἐπλήρωσε τὰ μυστικά τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ μεταξὺ τοῦ ὁποίου εἶχατε βαθμὸν ἀνωτέρου ὑπαλλήλου. Ἡ ἀξία ἦτο ἐν ἑκατομμύριον. Τὴν ποσότητα ταύτην τὴν ἐλάβετε εἰς τὸ χωρίον Λούτσεων, τὴν 14 ὀκτωβρίου, καὶ τὴν 16, ὁ ἡμέτερος στρατὸς κατεστρέφετο ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σαάλα.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἀνάθεμα!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχω ἀκριβεῖς πληροφορίες, κύριε; καὶ ἐπιμένετε ἀκόμη τὰ γίνετε πρέσβυς ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἄλλ' ἢ ἀπόδειξις αὐτῶν τὰ ὁποῖα εἶπατε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὴν εὔρον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (ἐγειρόμενος.)

Ποῦ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου, τοῦ κυρίου μου. Καὶ εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα ταῦτα, παρακατατεθέντα εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας, προσσηρτήθη, ὡς ἐγγραφον δικαιολογητικόν, ἡ μετὰ τοῦ πρώσου στρατηγοῦ ἀλληλογραφία σας. Τρεῖς ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων ἴδου τὰ ἀντίγραφα, ἴσα καὶ ἀπαράλλακτα μὲ τὰ πρωτότυπα.

(Τῷ ἐγχειρίζῃ τὰς ἐπιστολάς.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(Ῥίπτων δλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν.)

Σιωπή! κύριε. Ἄλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἢ ταραχὴ εἰς ἣν εὐρίσκομαι...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχει καλῶς, κύριε. Βέβαιος περὶ τῆς συγκαταθέσεώς σας, σᾶς δίδω ὀκτὼ ἡμέρας διὰ νὰ ἐπανακτήσετε τὴν ἀταραξίαν σας. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας λοιπὸν, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ῥουκερόλ... ἐκεῖ θὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Θὰ ἦμαι.

(Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΡΟΒΙΝΟΣ, μόνος.

Οὐφ! πόσον τραχεῖαι ἦσαν αἱ ἐπιθέσεις! ἀλλ' ἡ δικαία ὑπόθεσις θριαμβεύει. Παρεδόθησαν... τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς τρεῖς... καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, πρᾶξις καθ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν βαρῶνην Ῥουκερόλ εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτῆς. Οὐδέποτε ὁ διάβολος ἔκαμε τόσον ἀξίει-παινον ἐργασίαν.

(Ῥίπτεται ἐπὶ ἀνακλιντροῦ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΡΟΒΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ἡ μήτηρ μου τὴν ὁποίαν τὸ πλῆθος ἐχώρισεν ἀπ' ἐμοῦ!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐπάγω νὰ τὴν εὔρω. Μείνατε πλησίον τοῦ κυρίου μου. Δὲν δύνασθε νὰ ἔχετε καλλίτερον προστάτην εἰς αὐτὸν τὸν χορόν.

[Ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΜΑΡΙΑ, ΡΟΒΙΝΟΣ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Παρατηρῶν τὴν Μαρίαν ἀκίνητον εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν.)

Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ κυανοῦν δόμινον τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι μὲ παρατηρεῖ προσεκτικῶς;

ΜΑΡΙΑ (κατ' ἰδίαν.)

Θάρρος! Δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν εἶναι τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο ἀνάστημα τὸ ὁποῖον ἐθαύμαζα πρὸ ὀλίγου; Ναι, ναί. Εἰς τὴν πίσιν μου, μετὰ τὰς ὑποθέσεις, αἱ ἡδοναί. (Πλησιάζων.) Σὲ γνωρίζω, ὦραία προσωπίς.

ΜΑΡΙΑ

Ἀληθῶς; Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου; Ἐγὼ μᾶλλον σᾶς γνωρίζω.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀμφιβάλλω. Τί ὦραία χεῖρ... πῶς τρέμει... Μήπως σοὶ προξενῶ τρόμον;

ΜΑΡΙΑ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐξ ἐναντίας;

ΜΑΡΙΑ

Δὲν λέγω τοῦτο. Ἄλλ' ἀφήσατέ με.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι, δὲν θέλω νὰ μὲ διαφύγῃς.

ΜΑΡΙΑ

Ἦλθα οἴκοθεν ἐδῶ, πλησίον σας, καὶ δὲν θὰ ἀναχωρήσω ἀκόμη.

ΡΟΒΙΝΟΣ

[Ἀρχίζων μικρὸν περίπατον μετὰ τῆς Μαρίας.]

Κάλλιστα. Μήπως ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ μὲ διαβολίσῃς!

ΜΑΡΙΑ

Διατί ὄχι;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Διατί ὄχι; Ἄλλὰ διότι δὲν μὲ διαβολίζουν ἐμὲ, φιλιτάτη μου. Ἐξ ἐναντίας ἐγὼ διαβολίζω τοὺς ἄλλους.

ΜΑΡΙΑ

Θὰ ἰδῶμεν. Εἰσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐσπέραν σας;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Θὰ ἤμην δύσκολος εἰν ἔλεγα ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος.

ΜΑΡΙΑ

Περιτταὶ αἱ φιλοφρονήσεις. Σᾶς ὀμιλῶ ὄχι περὶ τῶν τυχαίων συναντήσεων, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῆς ἐν τῷ χορῷ τούτῳ παρουσίας σας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι ἡ ἡδονή...

ΜΑΡΙΑ

Νὰ πράξετε καλὰς πράξεις.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ναί, ἀλλά... (Κατ' ἰδίαν.) ὦ! εἶναι εὐρημα!

ΜΑΡΙΑ

Δὲν ἀποκρίνεσθε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μάλιστα, ἡ ἐσπέρα ἤρχισε καλῶς, καὶ εἰς σὲ μόνον ἀπόκειται νὰ τὴν καταστήσης καθ' ὅλα εὐδαίμονα.

ΜΑΡΙΑ

Ἀλήθεια, κύριε Ῥοβίνε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου; Τρόντι τὸ ἐφανέρωσα ἐδῶ πρὸ ὀλίγου.

ΜΑΡΙΑ

Δὲν ἤμην ἐδῶ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

[Παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ πλειοτέρας περιεργείας.]

Μήπως ἀληθῶς γνωρίζόμεθα;

ΜΑΡΙΑ

Ἴσως.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄς ἰδῶμεν... θέλεις νὰ σὲ μαντεύσω;

ΜΑΡΙΑ

Ἄδύνατον.

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ! στοιχηματίζω...

ΜΑΡΙΑ

Προσέξατε. Ἄμα λανθασθῆ ἄπαξ ἢ διορατικότης σας, πᾶσα αἴγλη καταπνίπτει πάραυτα.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Περίμενε... περίμενε. Τὸ εὔρον τέλος. Ναί, ἡ φωνή σου ἐγείρει ἐν ἐμοὶ ἀνάμνησιν τινα. Αὐτὴ ἡ ὥραία χεὶρ, αὐτὸς ὁ μικροφύης ποῦς, αὐτὸ τὸ κομφὸν ἀνάστημα, αὐτὸ τὸ βλέμμα τὸ ὁποῖον ἀστράπτει διὰ τῆς προσώπιδος σου... ἀναγνωρίζω ὅλα ταῦτα. Ναί, ὅλα αὐτὰ τὰ θέληγτρα τὰ ἔχω ἰδεῖ ἤδη... ἀλλὰ χωριστά. Εἰς τὴν μίαν τὸν μικροφύη πόδα, εἰς τὴν ἄλλην τὸ γλυκὺ βλέμμα. Καὶ νὰ εὐρίσκω ὅλα ταῦτα συνηνωμένα ἐν σοί, τοῦτο μὲ καταθέλγει.

ΜΑΡΙΑ

Καὶ σᾶς φέρει εἰς ἀμηχανίαν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Λοιπὸν, ναί! τὸ ὁμολογῶ.

ΜΑΡΙΑ

Δύναμαι νὰ προβῶ μακρύτερον εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις μου, καὶ νὰ εἰπῶ τὰ προτερήματά σας καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά σας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἔσο ἐπιεικής.

ΜΑΡΙΑ

Εἰσθε γενναῖος, τίμιος, εὐσπλαγχνος. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναί τις τέλειος, ὁ οὐρανὸς ἠθέλησε νὰ ἦσθε κακὸς καὶ ἀπατεῶν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κακὸς; ποτέ! Ἀπατεῶν, κατὰ τὰς περιστάσεις. Σὲ ἠπάτησά ποτε, ὥραία προσωπίς;

ΜΑΡΙΑ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πώς; είχα αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν; θέλω νὰ εἰπῶ εἶχα αὐτὴν τὴν βαρβαρότητα;

ΜΑΡΙΑ

Σὰς ἐνόμιζα σταθερὸν, ἀλλ' ἀνεγνώρισα τὴν ἀπάτην μου. ὦ! ἤξεύρω πολλὰ πράγματα.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δοιπὸν, τί σὲ σταματᾷ; Ὁμίλει, ἄγγελέ μου.

ΜΑΡΙΑ (κατ' ἰδίαν.)

Μὲ εἶπεν ἄγγελόν του... ἐν τούτοις δὲν μὲ ἀναγνωρίζει. (Ἐψηλοφώνως.) Ἐπειδὴ ἐπιμένετε... (κατ' ἰδίαν) καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν εἶναι ἐδῶ... (Ἐψηλοφώνως.) Ἐνθυμείσθε τὴν Σωσάναν;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι πολὺ.

ΜΑΡΙΑ

Τὴν Ἰουλίσκην;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πὼς νὰ τὴν ἐνθυμηθῶ, εἶναι πολὺ ἀρχαία ἀνάμνησις.

ΜΑΡΙΑ

Ἴσως ἐκείνη σὰς ἔδωκε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο δὲν εἶναι μήτε αἰσθημα, μήτε ἀνάμνησις.

ΜΑΡΙΑ

Ἀποδείξατέ μοι τοῦτο.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μὲ ποῖον τρόπον.

ΜΑΡΙΑ

Δίδων αὐτὸ εἰς ἐμέ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εὐχαρίστως.

ΜΑΡΙΑ

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ μὲ ἐμποδίση νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων σας. Διὰ τὴν Λουίζαν, διὰ τὴν Καγκέ-

λην, διὰ τὴν Ὁρτηνσίαν, ἡ καρδία σας ὑπῆρξε πλήρης ἀσταθείας, καὶ ἡ ἐλαφρὰ καρδία σας ἀπέπτυ μακρὰν ὄλων τούτων τῶν ἐρώτων. Τύσου ἀσταθῆς! τί ἁμαρτία! ἰδοῦ, ἰδοῦ τί θὰ σὰς εἰπῇ ὁ ἄγγελός σας!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον! Ἡ ἱστορία μου εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλαια!

ΜΑΡΙΑ (Μιμουμένη αὐτόν.)

Ἐμὲ δὲν μὲ διαβολίζουν!... ἐγὼ διαβολίζω τοὺς ἄλλους! Ἐμπρὸς, ἰδοῦ σὰς βλέπω εἰς ἀμηχανίαν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Βλέπω ὅτι παίζεις μαζὴ μου τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔπαιζα ἐγὼ πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν μαρκέσιον, μὲ τὸν ἱππότην, μὲ τὴν κόμησσαν, μὲ ὅλον τὸν χορὸν τέλος πάντων. Εὗρον τὸν διδάσκαλόν μου. Σὺ εἶσαι διάβολος.

ΜΑΡΙΑ

Νά τα, πρὸ ὀλίγου ἤμην ἄγγελος, τώρα διάβολος. Ἔστω, δέχομαι τὸν τίτλον. Ἄλλ' ὁ διάβολος δύναται ἐνλοτε νὰ δίδῃ καλὰς συμβουλὰς. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι μὲ τὴν νεάν καὶ δυστυχῆ Μαρίαν σὰς συνδέει εἰς τὸ ἐξῆς μία συμφωνία. Ἄλλ' ὅταν θὰ γίνετε σύζυγός της, εἰπέτε μοι, θὰ τὴν προδίσετε; Ἄ! δι' αὐτὴν ἐστὲ πιστός. Ἴδοῦ, ἰδοῦ τί σὰς λέγει ὁ διάβολος.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἰς πόσῃν σύγχυσιν καὶ ἀμηχανίαν μὲ ἔφερας! πρέπει ἐξάπαντος νὰ μάθω...

ΜΑΡΙΑ

Ἡσυχάσατε, δὲν θὰ προδώσω ποῖος εἰσθε. Ἐχετε ἀνάγκην ὅλης τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματός σας καὶ ὅλου τοῦ θάρρους σας.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τοῦ θάρρους μου... εἰς ἓνα χορὸν!

ΜΑΡΙΑ

Φοβοῦμαι μήπως προσελκύσετε ἐχθρούς. Ἡκουσα εἰς τὴν αἰθουσαν λόγους τινὰς οἱ ὅποιοι μὲ ἐτρόμαξαν. Ἐξυφαίνεται ἐνταῦθα συνωμοσία ἐναντίον σας.

ROBINOS

Συνωμοσία ;

MARIA

Ναι. Καὶ ἐὰν μὲ πιστεύετε δὲν πρέπει νὰ περιμένετε τὸ τέλος τοῦ χοροῦ. Φύγετε.

ROBINOS

Ἄλλὰ!... ὅταν ἦμαι πλησίον σου! Ἄπαγε. Ἄρκει νὰ εἰπῶ μίαν λέξιν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν ὅλοι εἰς τὴν κόριν. Ναι, φίλτατον τέκνον, μακρὰν τοῦ νὰ τρέμω δι' ἐμαυτὸν, ἐὰν εἶχες ἀνάγκην προστάτου, δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ εὔρης ἐδῶ ἰσχυρότερον ἐμοῦ.

MARIA

Θὰ μὲ ὑπερασπίξῃσθε ;

ROBINOS

Ἐξ ὅλης καρδίας, σοὶ τὸ ὑρκίζομαι. (Κατ' ἰδίαν.) Ἄγγελος ἢ διάβολος, θὰ μάθω ποία εἶναι.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΒΑΡΩΝΗ.

(Καθ' ἣν στιγμήν ἡ Μαρία ἀναδύεται τὴν σκηνὴν, ἡ βαρῶνη εἰσέρχεται ὅλη ἐντρομος.)

ΒΑΡΩΝΗ

(χαμηλοφώνως εἰς τὴν κόρην της.)

Κόρη μου!.. κόρη μου!..

MARIA

Ἄλλα καλὰ, μήτηρ μου, ὅλα καλὰ!

ΒΑΡΩΝΗ

Ἴδου ἡ εἰκὼν τοῦ πατρός σου. Ἄλλὰ φοβοῦμαι μήπως μὲ παρετήρησαν.. Ἄς ἀφήσωμεν γρήγορα τὸ μέγαρον τοῦτο...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ἔξωθεν)

Νὰ φυλαχθοῦν καλῶς ὅλαι αἱ θύραι.. καὶ ψυχὴ νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ..

ΒΑΡΩΝΗ καὶ MARIA

Ἄψιστε Θεέ!..

ROBINOS

Τί δημοῖ τοῦτο ;.. μήπως ἐδόθη δι' ἐμὲ ἡ διαταγὴ αὕτη ;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

Οἱ αὐτοί, ΡΑΠΙΝΙΕΡ, ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ, κόμης ΣΕΡΝΥ καὶ πάντες οἱ προσκεκλημένοι.

Ὡ θεέ!.. κλοπὴ δολία ἔγεινε... κ' ἡ ὑποψία εἰς ἡμᾶς θὰ πέσῃ ὅλη. Ἄς φανερωθῶμεν ὅλοι ῥίπτοντες τὰ προσωπεῖα καὶ ὁ κλέπτης θαυρεθῇ..

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Κλοπὴ, λέγετε ;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ναι, Μαρκέσιε, γυνὴ τις προσωπίδοφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τὸν μικρὸν καὶ τὴν εἶδον ὅτι ἐπῆρε τὴν ἀδαμαντοκόλλητον εἰκόνα ἣτις ἦτον ἐπὶ τῆς ἐστίας.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀληθινὰ, ἰππότα... ἐπῆραν τὴν εἰκόνα, ἀφήσαν ὅμως τοὺς ἀδάμαντας... Ἴδου καὶ οἱ ἀδάμαντες...

(Ὁ Ῥαπινιέρ λαμβάνει τοὺς ἀδάμαντας καὶ τοὺς βάλει εἰς τὸ θυλάκιόν του.)

ΣΕΡΝΥ

Τί παράδοξον μυστήριον! ἀλλὰ τί σημαίνει ὅτι εὑρέθησαν οἱ ἀδάμαντες, μήπως ἡ εἰκὼν δὲν ἐκλάπη ὅπως δήποτε ;.. Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἐπῆρέ τις τῶν προσκεκλημένων.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ (δεικνύων τὸ ἐκκερεμέ)

Καὶ ἂν εἰσέδυσαν ἐνταῦθα ἄγνωστοί τινες δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν... Ἴδου ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ ἐκβάλωμεν τὰς προσωπίδας... Μεσονύκτιον!

(πάντες ἐκβάλλουσι τὰς προσωπίδας των)

ΣΕΡΝΥ

Γυναῖκες θελκτικώταται, μὰ τὴν πίστιν μου.

(χαίρετε πολλὰς κυρίας)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(πρὸς τὴν Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν φορούσα;
ἔτι τὰς προσωπίδας των.)

Λοιπὸν, κυρταί... .

ΜΑΡΙΑ

Ω μῆτέρ μου... .

ΒΑΡΩΝΗ

Τί ἀτυχία!.. .

ΣΕΡΝΥ

Δύο ἀπειθεῖς;.. .

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

'Αλλά τοῦτο δὲν εἶνε ἀνεκτόν. 'Ο νό-
μος εἶνε γενικῶς δι' ὅλους.

ΠΑΝΤΕΣ

Μάλιστα, μάλιστα... 'Εκβάλετε τὰς
προσωπίδας σας... .

ΜΑΡΙΑ (ἐντρομος)

'Αχ! κύριε!.. .

ΡΟΒΙΝΟΣ (παρεμβαινών)

Τίποτε μὴ φοβεῖσθε, κυρταί μου... .
εὐρίσκεσθε ἐδῶ εἰς τοῦ μαρκεσίου Λορ-
μῖα, ὅστις ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἀνεχθῆ
νὰ συμβῆ σκηνὴ σκανδαλώδης ἐν τῷ
μεγάρῳ του.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ διευκρινήσω τὰς
ὑποψίας μου περὶ τινος κλοπῆς.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κλοπῆς; 'Αν ἤκουσα καλῶς, ἠρκέ-
σθησαν μόνον ν' ἀφαιρέσουν μικρὰν τινα
εἰκόνα, ἀφήσαντες τοὺς περιβάλλοντας
αὐτὴν ἀδάμαντας... Τοῦτο λοιπὸν δὲν
εἶνε κλοπή... εἶνε ἐν τῶν μυστηρίων
ἐκείνων τὰ ὅποια πᾶς εὐγενὴς ἄνθρωπος
δὲν πρέπει νὰ ζητῆ νὰ τὰποκαλύψῃ...
μάλιστα ἐνώπιον πολλῶν... .

ΣΕΡΝΥ

Πρὸς τί ἀναμιγνύεσθε, κύριε;.. .

ΠΑΝΤΕΣ

Βέβαια, βέβαια... .

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἐμποδίζων τὸν Σερνύ)

Σταθῆτε, Κύριε... 'Ελαβον τὰς γυ-

ναῖκας ταύτας ὑπὸ τὴν προστασίαν μου
καὶ ἐνώπιόν μου οὐδεὶς θὰ τὰς προσ-
βάλη... Αἱ κυρταί αὗται δὲν εἰξευρον
τὸν ὄρον, τὸν ὑπὸ τοῦ Μαρκεσίου ἐπι-
βληθέντα, καὶ δὲν θὰ ὑπακούσουν εἰς θέ-
λησιν ἐκφρασθεῖσαν τοσοῦτον ἀγροίκως.

ΣΕΡΝΥ

Θὰ ἴδωμεν... .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μάλιστα θὰ ἰδῆτε... .

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

'Αλλ' ἐν τούτοις... .

ΡΟΒΙΝΟΣ

'Αλλὰ, κύριε μαρκέσιε, ἐγὼ ἐγγυῶμαι
δι' αὐτὰς τὰς γυναῖκας... .

ΣΕΡΝΥ

'Ωραία ἐγγύησις!.. καὶ ὑμεῖς τίς
εἶσθε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τίς εἶμαι; 'Ερωτήσατε τὴν κυρίαν
κόμησσαν... ἐρωτήσατε τὸν κύριον Μαρ-
κέσιον... τὸν κύριον Ἰππότην, τὰς κυ-
ρίας ἐδῶ, τοὺς κυρίους... Εἶμαι ὁ Διά-
βολος... Καὶ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ ἦμαι
ἐν τῇ ἐπαύλει 'Ρουκερόλ... 'Ο νοῶν νο-
εῖτω... (κράζων) Βαλεντίνε! (πρὸς τὴν
Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν) ἀκολουθήσατε, κυ-
ρταί μου, τοῦτον τὸν ἄνθρωπον... 'Εγὼ
φυλάττω ἐδῶ τὴν θύραν καὶ ὀμνύω εἰς
τὸν Θεὸν ὅτι οὐδεὶς τῶν κυρίων τούτων
θὰ σὰς ἀκολουθήσῃ.(Νεύσαντος τοῦ 'Ροβίνου ἡ Βαρώνη καὶ ἡ Μα-
ρία ἐξέρχονται διὰ τοῦ πρὸς δεξιὰν ὀπισθοῦ.
'Ο 'Ροβίνος τοποθετεῖται πλησίον τῆς θύρας. Οἱ μὲν
ἄνδρες προχωροῦσιν ἀπειλοῦντες, αἱ δὲ γυναῖκες
ἀποσύρονται πρὸς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου.)

ΣΕΡΝΥ

Κύριοι ἄς τιμωρήσωμεν τὸν αὐθάδη... .

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κᾶτι Κύριοί μου... εἴκοσι κατὰ ἐνός;
Αἶ, λοιπὸν... ἔστω... τόσον μικρὰ πράγ-
ματα δὲν τρομάζει ὁ διάβολος... Προ-
χωρήσατε λοιπὸν, ἂν τολμᾶτε... .('Ανασύρει ἐκ τοῦ θυλακίου του δύο πιστόλια
καὶ δὲν ἀφίνει τοὺς ἐναντίους του νὰ πλησιάσω-
σιν. Αἱ γυναῖκες ἐκβάλλουσι κραυγὴν φρίκης, αἱ
δὲ ἄνδρες ἀπισθοδρομοῦσι.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β' ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΗΡΑΞΙΣ Γ΄.

Τὸ θέατρον κενετῆ ἀθροῦσαν γοητικὸν ῥυθμὸν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Ρογκερὸλ. Κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ διασκευὴν δύο πλῆγια; θύραι. Ἐν τῇ βάθει, εἰς τὸ μέσον τοῦ τοίχου, θυροῦς εὐρὺς φέρων οἰκογενειακὰ σήματα. Δύο ἕτεραι θύραι ἐν τῇ βάθει. Πρὸς δεξιὰν τράπεζα γοητικὴ ἐπιπλὸν γοητικόν.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (κοιμώμενος εἰς τὸ βάθος.) ΜΑΡΙΑ (καθημένη παρὰ τὴν τράπεζαν πρὸς τὰ δεξιὰ.) ΒΑΡΩΝΗ (ἰπερευδομένη ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς καὶ παρατηροῦσα τὸν Γωτιέρον.)

ΒΑΡΩΝΗ

Τὸν καλὸν αὐτὸν Γωτιέρον! πάντοτε ἐκεῖ, πλησίον μας! Ἄλλ' ἢ κόπωσης ἐγέλασε τὴν προσοχήν του, καὶ ἀπεκοιμήθη! . Τί νὰ γείνη, κόρη μου, θάρρος καὶ ὑπομονή! . .

ΜΑΡΙΑ

Ἴδου σήμερον εἶνε ὀκτὼ ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἐφθάσαμεν ἐκ Παρισίων . . . καὶ ἀκόμη καμμία εἶδησις! . .

ΒΑΡΩΝΗ

Σήμερον τελειώνει καὶ ὁ μῆν, τὸν ὅποιον εἶχε ζητήσει ὁ κύριος Ροβίνος. . «Ἐὰν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς δὲν ἐπιστρέψω, εἶπε, δύνασθε νὰ ἀναγνώσατε τὰ χαρτῖα τὰ ὅποια σὰς ἐνεπιστεύθην. . .»

ΜΑΡΙΑ

«Διότι τότε, προσέθηκε, θὰ μοὶ συνέβη δυστύχημά τι καὶ δὲν εἶμαι πλέον εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ὑπόθεσίν σας. . .» Ἄχ! μήτηρ, ἐγὼ σοὶ τὸ ἔλεγον, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραιτήσωμεν τόσον γρήγορα τοὺς Παρισίους, καὶ χωρὶς νὰ πληροφορηθῶμεν τί ἀπέγεινεν ὁ γενναῖος ὑπερασπιστὴς μας. . . Τί νὰ συνέβη ἀρὰ γε ἐν τῷ χορῷ ἐκείνῳ; πάντες ἦσαν ἐξωργισμένοι κατ' αὐτοῦ.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐφοβούμην μὴ μὲ γνωρίσουν, καὶ πρὸ πάντων μὴ μοῦ πάρουν τὴν εἰκόνα τοῦ πατρός σου. . . Ἐὰν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ κύριος Ροβίνος δὲν ἐπανέλθῃ, ἐξακολουθοῦμεν ἡμεῖς πάλιν τὰ σχέ-

διά μας, καὶ ἀναχωροῦμεν εἰς Γερμανίαν.

ΜΑΡΙΑ

Νὰναχωρήσωμεν! νὰναχωρήσωμεν χωρὶς νὰ τὸν ἐπανίδωμεν;

ΒΑΡΩΝΗ

Ἀῦριον κατὰ τὴν συμφωνίαν μας ἔχομεν τὸ ἐλεύθερον νὰναγνώσωμεν τὰ περιφήμα Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου, τὰ ὅποια ἔχω πεποίθησιν ὅτι δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ πῖναξ τις ἐπινοηθεῖς ὑπὸ τοῦ κυρίου Ροβίνου, ἵνα δώσῃ χροιάν τινα φανταστικὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν ἣν διατείνεται ὅτι εἶνε ἐπιφορτισμένος.

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλὰ, μήτηρ, μήπως ἀπατώμαι;

ΒΑΡΩΝΗ

Τί τρέχει;

ΜΑΡΙΑ

Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Βαλεντίνου.

ΒΑΡΩΝΗ

Τῷ ὄντι αὐτὴ εἶνε.

ΜΑΡΙΑ (μετὰ χαρᾶς)

Καὶ ὁ κύριος Ροβίνος θὰ ᾔνε μετ' αὐτοῦ ἀναμφιβόλως.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΒΑΡΩΝΗ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ καὶ ΓΩΤΙΕΡΟΣ εἰσέτι κοιμώμενος.

ΒΑΡΩΝΗ

Καλὲ σὺ εἶσαι Βαλεντίνέ μου! . .

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μάλιστα, κυρία Βαρώνη, μάλιστα, πιστεύω ὅτι ἐγὼ εἶμαι. . . Δοῦλός σας δεσποσύνη Μαρία.

ΜΑΡΙΑ

Πῶς εἶσαι σκυθρωπὸς καὶ χλωμὸς! . . καὶ ὁ κύριος Ροβίνος;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄλλοίμονον!

ΒΑΡΩΝΗ

Τί;

ΜΑΡΙΑ

ὦ! δὲν θὰ μᾶς ἀναγγεῖλης συμφορὰν τινα;... δὲν ἀποκρίνεσαι;.... Θεέ μου!...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἠσύχασε, κόρη μου...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μάλιστα, δεσποσύνη, ἡσυχάσατε... διότι ἐπὶ τέλους... συμφορὰ τις... δὲν τὸ λέγω θετικῶς. Ἄλλ' ἀκούσατε τί τρέχει. Εἰξεύρετε πῶς, χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζῃ, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισίν σας ἐν τῷ χορῷ τοῦ Μαρκεσίου Δορμιά... Ἐγὼ τότε σᾶς συνώδευσα μέχρι τοῦ ὀχήματός σας, καὶ χωρὶς νὰ προδώσω τὸ μυστικόν σας, τηρήσας τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐπανῆλθον πλησίον τοῦ κυρίου Ῥοβίνου, ὅστις ἴστατο ἀγερῶχος πρὸ τῆς θύρας ἐξ ἧς εἴχετε σεῖς ἐξέλθει.

ΒΑΡΩΝΗ καὶ ΜΑΡΙΑ

Δοιπὸν;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τότε δὲ ἐτελείωσε καὶ ὁ χορὸς... πῶς ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ χορεύσωσι μετὰ τοιαύτην σκηνὴν. Πρὶν ὅμως ἀναχωρήσῃ ὁ κ. Ῥοβίνος τῷ ἐδόθησαν δέκα τοῦ λάχιστον προκλητήρια μονομαχίας.

ΜΑΡΙΑ

Ἄ! ἰδοὺ ὅ τι ἐφοβούμεθα!...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐδέχθη λοιπὸν καὶ τὰ δέκα γελῶν, κατὰ τὴν συνήθειάν του καὶ μ'εἶπε· Βαλεντίνε, πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἂν δ' ἐγὼ δὲν ἔλθω ἐκεῖ, νὰναχωρήσῃς εἰς τὸ φρούριον Ῥογκερὺλ καὶ νὰ εἶπῃς εἰς τὴν κυρίαν Βαρώνην καὶ τὴν κόρην της, ὅτι δύνανται νὰ ἀναγνώσωσι τὰ Ἀπομνημονεύματα, τὰ ὁποῖα ταῖς ἀφῆκα. Ἐκεῖνα περιέχουσι πᾶν τὸ μυστήριον τῆς ἐπιχειρήσεώς μου...» Μ'ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησεν ὡς νὰ ἐπήγαινε εἰς διασκέδασίν τινα... ἔκτοτε δὲ τὸν καλὸν μου καὶ ἀτυχῆ μου κύριον, δὲν τὸν ἐπανείδον πλέον!..

ΜΑΡΙΑ

ὦ Θεέ μου!..

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΙΣΟΣ Β'.]

ΒΑΡΩΝΗ

(ἔρχομένη πρὸς τὴν Μαρίαν)

Μαρία μου! Μαρία!.. ἄχ! τὸν ἠγάπα... ἤμην βεβαία περὶ τούτου!..

Ἡ γλυκετὰ σου καρδία
ἕως πότε, ὦ Μαρία,
τὴν ζωὴν σου θὰ πικραίνῃ;..
Μίᾱς ὥρας ἡσυχία
διὰ σὲ λοιπὸν δὲν μένει;..

ΜΑΡΙΑ

Μῆτερ τὴν συγκίνησίν μου
καὶ τὸν τρόπον μου συγχώρει!..

Πᾶσαν ἔχασας ἐλπίδα
πᾶσάν σου παρηγορίαν!..
(κατ' ἰδίαν)

καὶ ἡ ἀτυχίᾱ σου κόρη
πᾶσάν της εὐδαμονίαν...;

(ἐπαναλαμβάνουσιν ὁμοῦ)

Ἡ γλυκετὰ σου καρδία
ἕως πότε κτλ. κτλ.

(Ἐν τῷ ἄδουσιν, ὁ Γωτιέρος ἐξεγείρεται. Ὁ δὲ Βαλεντίνος συνοδεύει τὴν Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν ἐξερχομένας. Ἐπιστρέφων δὲ πάλιν εἰς τὴν σκηνὴν εὐρίσκειται καταντικρὺ τοῦ τέκτονος πρόσωπον μὲ πρόσωπον.)

—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

—

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! θεέ μου!.. κύτταξε, τί ζῶον ὅπου εἶμαι! ὁ Γωτιέρος... Ἄ, ναί, πάντοτε ἐδῶ... ὁ σκύλος τῆς ἐπαύλεως. Καλὰ εἶσαι, Γωτιέρε;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (μὲθ' ἀπλότητος)

Ναί.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐνας ἄλλος θὰ ἔλεγε: καὶ ἡ εὐγένειά σας;.. Ἄλλὰ, σύ!.. Μ' ἐγνώρισες; Βλέπεις εἶμαι φίλος σου...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ὁμοίως)

Ναί.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἐδῶ δὲν ἔχεις καμμιά δουλειά.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (θεωρῶν αὐτόν)

Ὅχι.

(Ὁ Βαλεντίνος λαμβάνει αὐτόν ἀπὸ τῆς χει-

ρός και τὸν φέρει μέχρι τῆς εἰς τὸ βῆθος πρὸς ἀριστερὰν θύρας. Διὰ δὲ τῆς ἐτέρας εἰσέρχεται ἡ Κυρία Ζιρῶ.)

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

(φέρουσα μικρὸν τι κιβώτιον.)

Τὸ μέγα δωμάτιον τὸ σανιδωμένον, τοῦτο πρέπει νὰ ᾔνε...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τί ἔχεις αὐτοῦ, Κυρία Ζιρῶ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἐν μικρὸν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ὁ θυρωρὸς τῆς ἐπαύλεως ὁ Οὐβέρτος, ὁ διάδοχός σου, ξεύρεις, ὅστις εἶνε πολὺ δειλότερός σου, μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸ βάλω ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν τράπεζαν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ τί ἔχει μέσα;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Τὰ κλειδιά τῆς ἐπαύλεως καὶ τὸν μυστηριώδη κωδωνίσκον. Ὁ γέρον Οὐβέρτος τὴν στιγμήν ποῦ μὲ τὸ ἔδωκεν, ἦτον ἡ ὄψις του ὡς ἂν τὸ λεμόνι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τὸν δειλόν!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὅσῳ θέλεις λέγε σὺ τὴν περίφημόν σου ἱστορίαν· ὁ διάβολος τοῦ Ῥογκερὸλ δὲν φανερόνεται εἰς τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους ὡς ἂν ἡμᾶς... μόνος ἴσως ὁ κύριος τῆς ἐπαύλεως εἴμπορεῖ νὰ τὸν κάμη νὰ ἔλθῃ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ναί· καὶ εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ κωδωνίσκου... ὡς ἂν ὑπηρέτης πλουσίας οἰκίας... τίγκι τίγκι! Νά τον! ἔρχεται! ἐφάνη... Ἄ! τοῦτο μόνον νὰ τὸ συλλογίζεται τις ἀνατριχιᾶ!.. ἄ!..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἄκουσ' ἐδῶ, κύριε Βαλεντίνε, θέλεις νὰ σ' ὀμιλήσω εἰδικρινῶς;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

(μετὰ τρόμου περιδλέπων.)

Ναί, καλή μου κυρία Ζιρῶ, ὀμίλησέ μου εἰδικρινῶς, ἀλλὰ πρὸ πάντων δυνατά.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἔχεις δίκαιον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κάτι τι διαβολικόν... Τρομερὰ πράγματα θὰ συνέβησαν ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως τὴν περασμένην νύκτα, ἐπειδὴ ὁ θυρωρὸς Οὐβέρτος μ' ἐφάνη σήμερον τὸ πρωὶ ἄνω κάτω...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (σιγῆ)

Κάτι θὰ εἶδε!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πολὺ πιθανόν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ εἰς τοῦτο ἐδῶ ἴσως τὸ δωμάτιον! αἶ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ξεύρω κ' ἐγώ!.. τί λέγεις;..

(ἄδει)

Φοβοῦμαι!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Φοβοῦμαι!..

(ἄδουσιν ὁμοῦ)

Φοβοῦμαι!..

Φοβοῦμαι!.. εἰς ταῖς πλάταις μου

νερὰ μου χύνουν κρῶα

Καὶ σὰν τὸ τύμπανον κτυπᾷ

ἡ μαύρη μου καρδιά!..

Φοβοῦμαι!..

Φοβοῦμαι ἄχ ὁ τρόμος σου

κ' ἡ ταραχὴ αὐτὴ

Εἰπέ μου πόθεν ἔρχονται;

Εἰπέ μου διατί;

Φοβοῦμαι!..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Φοβοῦμαι!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Φοβοῦμαι!..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μαζί μου ὅταν εἰσαι

κανένα μὴ φοβῆσαι...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Δὲν εἶμ' ἐγὼ μαζί σου
τί τρέμεις ; .. ἐντροπή σου ..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ (κατ' ἴδιαν)

Ἄχ! ἄχ! φοβοῦμαι .. μείνε
Καύμενε Βαλεντίνε! ..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (κατ' ἴδιαν)

Ὁ φόβος σου, κυρά Ζιρῶ
κ' ἐμένα ἔπιασε θαρρῶ ..

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις διατί
μᾶς ἔλθε τόσον τρόμος ;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Αἱ! αἱ! ἡ ἔπαυλις αὐτῆ
δὲν σ' ἔλεγα ; .. ἀλλ' ὅμως
(καὶ οἱ δύο ἡμεῖς)
Φοβοῦμαι! .. κτλ. ἐξ ἀρχῆς.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θαρρῶ πῶς μὲ φωνάζει ἡ κυρία μου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἐμὲ ἴσως φωνάζει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τί θόρυβος εἶν' αὐτός ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καλὲ, ἀφ' οὗ μᾶς φωνάζει ἡ κυρία τί
καθήμεθα, ἔλα, ἔλα! ..

(φεύγουσι δραματικῶς καὶ ποιοῦντες χειρονομίας
καὶ μορφαρισμούς φόβου καὶ τρόμου.)

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ

ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχ. καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΡΑΨΙΝΙΕΡ, ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(ὁ ἰππότης εἰσέρχεται διὰ τῆς πρὸς ἀριστερὰν μικρᾶς θύρας.)

ΡΑΨΙΝΙΕΡ

Ἐφυγαν δρομαῖοι!.. μ' ἐξέλαβον ἴσως ὡς φάντασμα... ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἀπίθανον!.. καθ' ὅσον μάλιστα εἶμαι καὶ νηστικός. (Βλέπων τὸν Γωτιέρον ἀκολουθοῦντα κατόπιν του.) Ἐδῶ εἰς ἀκόμη;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΑΨΙΝΙΕΡ

Νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ!..

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (μετὰ δυσπιστίας)

Ναί.

(εἰσέρχεται διὰ τῆς εἰς τὸ βάλος πρὸς ἀριστερὰν θύρας.)

ΣΚΗΝΗ ς΄.

ΡΑΨΙΝΙΕΡ, μόνος.

Αὐτὸς δὲ ὁ ἔξυπνος εἶνε πάρα πολὺ ὀχληρὸς! Πάντοτε μέσ' ἔς τὰ πόδια σου εὐρίσκεται... Ὅ,τι συμβαίνει ἐνταῦθα γίνεταί δι' ὄχι καλὸν σκοπὸν... Εὐτυχῶς ὁ Σερνὸ μᾶς ἔκαμε τὴν χάριν καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐκεῖνον τὸν ἐνσαρκωμένον διάβολον... Ὁ Σαταναῖς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἄδην, ὑπόθευ πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν θὰ

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

ΣΚΗΝΗ ζ΄.

ΡΑΨΙΝΙΕΡ (κεκρυμμένος), ΚΟΜΗΣΣΑ, ΓΩΤΙΕΡΟΣ.

ΚΟΜΗΣΣΑ

(πρὸς τὸν Γωτιέρον εἰσερχόμενον ἀπὸ τοῦ βάλους τῆς σκηνῆς, δεξιόθεν.)

Ἐδῶ μ' εἶπεν ὁ θυρωρὸς νὰ περιμένω τὴν Βαρώνην, ἣν εἰδοποίησαν περὶ τῆς ἀφίξεώς μου;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Αἶ, λάβε διὰ τὸν κόπον σου.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (μετὰ ταπεινότητος.)

Ὅχι.

(εἰσέρχεται διὰ τῆς δεξιόθεν θύρας.)

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἴδού ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς πολὺ ὀλίγον ἔξυπνος ἢ πάρα πολὺ σκεπτικός!.. Ἄλλ' ἔρχονται.. ἄς παρατηρήσωμεν πρὶν ἢ φανῶμεν.

(ἄδει.)

Ἄκρισθην, κ' ἰδοὺ ἔσπευσα

Ἐδῶ νὰ εὐρεθῶ.

ἀλλὰ νὰ μείνῃ ἄγνωστον
πάρα πολὺ ποθῶ...

(Κρύπτεται ἐντὸς τοῦ πρὸς δεξιὰν πλαγίου
δωματίου.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ, ΚΟΜΗΣΣΑ (κακρυμμένοι), ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ, ΓΩΤΙΕΡΟΣ,

(ὅστις ἀφ' οὗ εἰσῆλθε πηγαίνει εἰς προὔπαντησον τοῦ Μαρκεσίου ἐμφανισθέντος εἰς τὴν πρὸς ἀριστεράν θύραν ἐν τῇ βάλει τῆς σκηνῆς.)

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καλέ μου ἄνθρωπε, εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ λεγομένη βαριώνη Ῥογκερόλ δὲν ἀνεχώρησεν ἀκόμη εἰς Γερμανίαν καὶ ὅτι εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν ἑπαυλίαν;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(θεωρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.)

Ναί.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Λοιπὸν, πήγαυτε νὰ τῇ εἴπηρ ὅτι ξένος τις ζητεῖ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ. (ὁ Γωτιέρος τὸν παρατηρεῖ, τῆ νεύει ἀρνητικῶς καὶ ἐξέρχεται.) Ἐδῶ εἶνε λοιπὸν... Δὲν εἶνε παράξενον ἐκεῖνος ὁ διάβολος τοῦ χοροῦ νὰ τῇ ἔγραψε νὰ μᾶς περιμένῃ..

(ὁ Μαρκεσίος ἴσταται εἰς τὸ βάλος τοῦ θεάτρου ὑπισθὲν τῶν πλαγίων θυρῶν.)

(ᾄδουσι ὁμοῦ ὁ ΡΑΠΙΝΙΕΡ ἠμιανοίγων τὴν πρὸς ἀριστερά θύραν καὶ ὁ ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ.)

Ἄφ' οὗ ὠρκίσθη, ἔσπευσα ἐδῶ νὰ εὐρεθῶ· ἀλλὰ νὰ μείνῃ ἄγνωστον πᾶρα πολὺ ποθῶ..

ΚΟΜΗΣΣΑ

(ἀνοίγουσα τὴν πρὸς δεξιάν θύραν.)

Ὁρκίσθη ὅτι σήμερον Ἐδῶ θὰ εὐρεθῶ· Ἀλλὰ νὰ μείνῃ ἄγνωστον πᾶρα πολὺ ποθῶ..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (κατ' ἰδίαν)

Τίποτε πλέον δὲν ἀκούω..

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἦτον ἀνύπαρκτος ἡ ταραχή..

(ὁ Ραπινιέρ καὶ ἡ Κόμησσα εἰσέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μαρκεσίος προχωρεῖ ὥστε εὐρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς τῶν ἀπέναντι ἀλλήλων.)

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ὁ Ραπινιέρ!, ὁ Μαρκεσίος!..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἡ κόμησσα! ὁ Ἴππότης!..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὁ Μαρκεσίος!, ἡ Κόμησσα! κύτταξ' ἐκεῖ!.. τί συνάντησις!..

ΚΟΜΗΣΣΑ

Παράδοξος!

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἀπρόβλεπτος!..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Καὶ πῶς ἦτο τοῦτο νὰ ἔλθητε ἐδῶ χωρὶς νὰ εἰπῆτε λέξιν;

ΚΟΜΗΣΣΑ τῷ ΜΑΡΚΕΣΙΩ

Ἄλλ' ὑμεῖς;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ τῷ ἸΠΠΟΤῃ

Ἔμεῖς δέ;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Διότι, ἀνηκούσης εἰς ἡμᾶς τῆς ἐπαύλεως Ῥογκερόλ... .

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἦτο ἀπλούστατον νὰ ἔλθητε ἐνταῦθα καὶ νὰ κάμετε κατοχὴν... .

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀληθινά; Αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία;..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἄλλὰ... .

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀκούσατε, φίλτατοί μου συγγενεῖς· ἄς εἴμεθα εἰλικρινεῖς· ἦλθομεν ἐνταῦθα καὶ οἱ τρεῖς μας, διότι ὁ νέος ἐκεῖνος τοῦ χοροῦ... ὁ Διάβολος, μᾶς παρήγγειλε νὰ τὸν περιμείνωμεν ἐδῶ.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Μάλιστα· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπέθανε... .

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἀπέθανεν.. εἶνε ἀληθές.. ἀλλὰ τὸ ἴχνος μυστηρίων τινῶν ὑπάρχει εἰσέτι.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Κατὰ δυστυχίαν!

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Κατὰ δυστυχίαν!

ΚΟΜΗΣΣΑ τῷ ΙΠΠΟΤῃ

Ἔχετε λοιπὸν ἰσχυροὺς λόγους ὥστε
νὰ φοβῆσθε τὰ Ἀπομνημονεύματα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ τῷ ΜΑΡΚΕΣΙΩ

Καὶ ὑμεῖς;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ τῇ ΚΟΜΗΣΣῃ

Καὶ ὑμεῖς;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἴτε ἐπικίνδυνα εἴτε μὴ, πρέπει νὰ
τὰ ἐξαφανίσωμεν.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄλλὰ τίς τὰ ἔχη τώρα;

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἡ βαρῶνη ἀναμφιβόλως.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἰξεύρετε ὅτι αὕτη πάλιν ἐγκατετά-
θη ἐν τῇ ἐπαύλει;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ναί... καὶ μάλιστα τὴν εἰδοποίησα
ὅτι ξένη τις θέλει νὰ τῇ ὀμιλήσῃ.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Πολὺ ἐβιάσθητε... διότι τώρα μετ'
ὀλίγου ἐκείνη θὰ ἔλθῃ... τί νὰ κά-
μωμεν;

ΚΟΜΗΣΣΑ

Πρέπει νὰ τὴν περιμείνωμεν καὶ νὰ
διαπραγματευθῶμεν μετ' αὐτῆς ὑπὸ ὄρους
ἐντίμους δι' ὅλους μας.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Μάλιστα... ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον· νὰ
ἐξαφανισθῶσι τὰ Ἀπομνημονεύματα χω-
ρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ τις.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι κ' ἐγώ..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἐννοεῖται... Ἄλλ' ἀκούω θύριβον·
ἀναμφιβόλως ἡ βαρῶνη εἶνε.. Ἄς συ-
νασπισθῶμεν...

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ, ΒΑΡΩΝΗ, ΡΑΠΙΝΙΕΡ, ΚΟΜΗΣΣΑ.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄ!...

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Συγγνώμην, Κυρία, ἐὰν σὰς ἀνησυ-
χήσαμεν.

ΒΑΡΩΝΗ (κατ' ἰδίαν)

Ἡ ἀπειλὴ ἄρά γε τοῦ κυρίου Ῥοβί-
νου τοὺς ἔφερεν ἐνταῦθα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἐλπίζω ὅτι τὴν φορὰν ταύτην θὰ εἶ-
μαι εὐτυχέστερος, ἢ κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν συνέντευξίν μας ἐν τῷ ὑποστατι-
κῷ τῆς Κυρίας Ζιρώ.. Δὲν κατορθώ-
σαμεν τότε νὰ συνεννοηθῶμεν... Ἀπη-
τεῖτε τότε, νομίζω, εἰκόνα τινά.

ΒΑΡΩΝΗ

Μάλιστα, κύριε..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ σὰς τὴν
δώσῃ τις σήμερον..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ τοῦτο ἀὐχὶ ἐκ κακῆς προθέσεως
ἡμῶν... ἀλλὰ διότι... τὴν εἰκόνα ἐκεί-
νην δὲν τὴν ἔχομεν πλέον.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἀπροσδόκητόν τι συμβάν.. κλοπή..

(ἡ βαρῶνη κάμνει κίνησιν τινα.)

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἄ! κυρία, πιστεύσατέ το...

ΒΑΡΩΝΗ

Πιστεύω, τῷ ὄντι, ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν
εἶνε πλέον εἰς χεῖράς σας.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Τὸ συμβάν ὁμῶς τοῦτο ἔσχε πρὸς
τούτους καὶ ἀποτέλεσμα ὠραιότατον—
δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον—διότι μᾶς ἔδωκε
νύξιν περὶ τινος ῥαδιούργου, περὶ τινος
καλουμένου Ῥοβίνου.

ΒΑΡΩΝΗ

Κύριε, δὲν δύναμαι νὰ συμμερισθῶ
τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ νέου ἐκείνου.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (ζωηρῶς)

Τὸν ἐγνωρίσατε ;

ΒΑΡΩΝΗ

Τὸν εἶδον μάλιστα.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (κατ' ἰδίαν) τῆ ΚΟΜΗΣΣΗ

Αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὰπομνημονεύ-
ματα...

ΚΟΜΗΣΣΑ (κατ' ἰδίαν)

Τρέμω!...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ὁ κύριος οὗτος Ῥοβῖνος ἦτο ἄνθρω-
πος ραδιούργος... δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ὅστις ἴσως θὰ σᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ
κατορθώσῃ, ὥστε νὰ λάβητε ὑπίσω πε-
ριουσίαν τινὰ, ἦν ἀπωλέσατε δι' ἀνεκ-
κλήτου ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου...
καὶ πιστεύσασα αὐτὸν τὴν ἐπάθετε πε-
ρίφημα.

ΒΑΡΩΝΗ

Καὶ τίς σᾶς τὸ εἶπε ;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Αἶ, κυρία Βαρώνη, δὲν εἶνε ἀνάγκη
νὰ μοι τὸ εἴπωσι τοιούτων ἀνθρώπων
γέμει ὁ κόσμος ὅλος. Σᾶς δίδουν ἐλπί-
δας πολλὰς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κερ-
δήσουν αὐτοὶ πολλά... Ἐν τούτοις ὁμως
ἠλευθερώθημεν τοῦ κυρίου Ῥοβῖνου...
ἀπέθανε.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἀπέθανε!...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Φονευθεῖς εἰς μονομαχίαν!

ΚΟΜΗΣΣΑ

(τῆ Βαρώνη ἤτις φαίνεται ἐρωτᾷσθαι αὐτήν.)

Εἶνε ἀληθέστατον.

(ἡ Βαρώνη φαίνεται τεθλιμμένη.)

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Εἰξεύρετε τίς ἦτο ἡ τακτικὴ τοῦ νέου
ἐκείνου τυχοδιώκτου;.. Εἶχε συντά-

ξει ἐναντίον ἡμῶν οὐκ οἶδα τίνα λίβελ-
λου ἄτιμον.

ΒΑΡΩΝΗ

(μετὰ βλέμματος περιφρονητικοῦ.)

Λίβελλον ;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (κατ' ἰδίαν)

Αὐτὴ θὰ τὸν ἔχῃ.

ΚΟΜΗΣΣΑ (κατ' ἰδίαν)

Τὸ φοβοῦμαι!..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἐπάρχουσι ραδιούργοι... εἰς Παρι-
σίους.. πρὸ πάντων, οἵτινες θηρεύουσιν
ὑπόκωφόν τινα φήμην, συκοφαντίαν τι-
νὰ τὴν ἀσπάζονται λοιπὸν, τὴν ἐπαυ-
ξάνουσι, τὴν σχολιάζουσι... καὶ τὴν
ἔχουν πάντοτε ἐπικρεμαμένην ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τῶν ἄλλων, γυμνόνοντες τοὺς
δειλοὺς καὶ εὐπίστους καὶ ἐμπορευόμε-
νοι τὸ σκάνδαλον.

ΒΑΡΩΝΗ

(προσηλοῦσα ἐπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα της.)

Ταῦτα πάντα ὅμως τὰ περιφρονεῖ
πᾶς γινώσκων ἑαυτὸν ἀνεπίληπτον.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Καὶ ἡμεῖς τοῦτο ἴσα ἴσα ἐκάμαμεν
ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ κύριος Ῥοβῖνος.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (κατ' ἰδίαν)

Ἐξ ἅπαντος αὐτὴ δὲν τὰ ἔχει...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Ἀλλὰ σήμερον θέλομεν νὰ προσενε-
χθῶμεν πρὸς ὑμᾶς ἄλλως πως.

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Καὶ τοῦτο, διότι οὐδεὶς πλέον δύνα-
ται νὰ μᾶς φοβήσῃ διὰ τῶν μυθωδῶν
ἐκείνων Ἀπομνημονευμάτων.

ΒΑΡΩΝΗ

Ἀλλὰ, κύριε, ἐγὼ τὰ ἔχω.

ΠΑΝΤΕΣ

Ἄ!...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἐμμένουσα ὁμως πιστὴ εἰς τὸν λό-
γον, ἐν ἔδακα εἰς τὸν κύριον Ῥοβῖνον
δὲν τ' ἀνέγνωσα εἰσέτι...

ΡΑΗΝΙΕΡ

Καὶ θὰ τὰ ἐξαφανίσητε;...

ΒΑΡΩΝΗ

Ὁ θάνατος τοῦ νέου ἐκείνου μοὶ ἐπιβάλλει ἐτέραν ὑποχρέωσιν... θέλω νὰ ἴδω ἂν ἐντὸς τῶν χαρτίων ἐκείνων εὐρίσκεται...

ΡΑΗΝΙΕΡ

Τί; τίτλος τις;... Ἄλλ' ἂν ὑπῆρχε τοιοῦτος, θὰ τὸν παρουσίαζεν ὁ κύριος Ῥοβίνοσ ἀμέσως εἰς τὸ δικαστήριον.

ΒΑΡΩΝΗ (κατ' ἴδιον)

'Αληθινά.

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Πιστεύσατέ μοι, Κυρία, ἐν μόνον ὄπλον ἐνυπάρχει εἰς τὰ λεγόμενα ταῦτα Ἀπομνημονεύματα καὶ τοῦτο ἀνάξιον ὕμων.

ΚΟΜΗΣΣΑ

Καὶ ὅπερ δυνατὸν νὰ μᾶς βλάβῃ.. χωρὶς καὶ νὰ σᾶς ὠφελήσῃ...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Συγκατίθεσθε λοιπὸν νὰ τὸ συντρίψετε αὐτὸ τὸ ὄπλον;

ΡΑΗΝΙΕΡ

Καὶ ὄχι βεβαίως δωρεάν... θὰ σᾶς προσφέρωμεν εἰς ἀντάλλαγμα...

ΒΑΡΩΝΗ (περιφρονητικῶς)

'Αποζημιώσιν τινα;

ΡΑΗΝΙΕΡ

Κάτι καλλίτερον...

ΒΑΡΩΝΗ

Τί λοιπὸν;

ΡΑΗΝΙΕΡ

Θὰ σᾶς ἐπιτρέψωμεν νὰ λάβετε τὸ ὄνομα Ῥογκερόλ.

ΒΑΡΩΝΗ (μετὰ γαργαλιᾶς)

Ἡ κόρη μου θὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς της;

ΡΑΗΝΙΕΡ

Καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἄσχημος τιμὴ διὰ τὰ ἄθλια χαρτία...

ΒΑΡΩΝΗ

Ναί, ναί. Καὶ ἂν δὲν περιέχῃσι τὰ πομνημονεύματα τίτλον τινα ὀρισμένον ὑπὲρ ἐμοῦ...

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Λοιπὸν θέλετε καὶ καλὰ νὰ τὰναγνώσητε;

ΒΑΡΩΝΗ

Μείνατε ἤσυχοι... Μόνη μου θὰ τὰ ἀναγνώσω καὶ ὄχι ἄλλος.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Πρὸς τί τάχα;

ΒΑΡΩΝΗ

Διότι οὕτω θέλω...

ΡΑΗΝΙΕΡ

'Ἐστω... Καὶ θὰ δώσητε ὀριστικὴν ἀπάντησιν;

ΒΑΡΩΝΗ

'Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, παρ' ἐμοί..

ΡΑΗΝΙΕΡ

'Εμείναμεν σύμφωνοι;...

(συνοδεύουσι μέχρι τῆς θύρας τὴν Βαρώνην ἦτις τοὺς χαιρετᾷ.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΡΑΗΝΙΕΡ, ΚΟΜΗΣΣΑ, ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ.

ΡΑΗΝΙΕΡ (μεθ' ὀρμῆς.)

Τὸ εἴξευρα ἐγὼ ὅτι θὰ ἐσυνηκολόγηι ἡ Βαρώνη χωρὶς πολλὰ πολλά..

ΚΟΜΗΣΣΑ

Δυστυχῆς, Βαρώνη!..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Πόθεν αὕτη ἡ συγκίνησις; Κόμησσα; Τώρα πρέπει νὰ χαρῶμεν..

ΚΟΜΗΣΣΑ

'Ἄλλ' ἢ Βαρώνη θὰναγνώσῃ τὰπομνημονεύματα καὶ θὰ μάθῃ...

ΡΑΗΝΙΕΡ

Τί πειράζει; Αὕτη θάναχωρήσις εἰς Γερμανίαν μετὰ τοῦ τιμητικοῦ τίτλου μὲ τὸν ὁποῖον ἐμείνεν εὐχαριστημένη..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ (φαιδρός)

Καὶ τότε θὰ χαρῶμεν καὶ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κληρονομίαν. Τὸ γοτθικὸν τοῦτο οἶκημα, γέμον τοσοῦτων παραδόξων ἀναμνήσεων. Καὶ, ἰδοὺ, ἴσα ἴσα τὸ μυστηριώδες κωδώνιον, τοῦ ὁποῦν οἱ θαυμάσιοι ἤχοι ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ φέρουσι, ὡς λέγουσι, δρομαῖον τὸ στοιχειὸ τοῦ Ῥογκερόλ... ἂν θέλῃ τις νὰ πιστεύσῃ τὴν γελοῖαν παράδοσιν..

(ἐξάγει τὸ κωδώνιον ἐκ τοῦ κιβωτίου.)

ΡΑΠΗΝΙΕΡ καὶ ΚΟΜΗΣΣΑ (γελοῦντες)

Χὰ χὰ χὰ!..

(Ὁ Μαρκέσιος κρούει τὸ κωδώνιον καὶ ἀμέσως εἰσέρχεται ὁ Ῥοβίνος διὰ μικρᾶς τινος ἀριστέρουθεν θύρας.)

ΠΑΝΤΕΣ (ἐκπληκτοί)

Ἄ! Θεέ μου!..

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Οἱ αὐτοί, ΡΟΒΙΝΟΣ

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἐπὶ τῆς φλιζῆς)

Παρών! Παρών!..

Ἰδοὺ ἐγὼ ὁ Σατανᾶς

Παρών! Παρών!

Μὲ προσκαλέσατε, κ' εὐθύς

ὡς ὑπερήτης εὐπειθής

Ἦλθον ἐγὼ ὁ Σατανᾶς...

Παρών!..

ΠΑΝΤΕΣ Οἱ ΔΟΙΗΟΙ

ὁ Σατανᾶς!..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

(πίπτων ἐπὶ τινος καθέδρου.)

Καὶ πάλιν αὐτὸς ἐδῶ! ἄχ! δὲν ἀντέχω!..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Βλέπετε, Κύριε, ὅτι δὲν ἀναγκάζω τοὺς φίλους μου νὰ μὲ περιμένωσι..

ΚΟΜΗΣΣΑ (μειδιῶσα)

Ἐξ ἅπαντος ἐδῶ ὑπάρχει τι σατανικόν.

ΡΑΠΗΝΙΕΡ

(εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεάτρου ἔντρομος.)

Κᾶτι! Κύριε, δὲν εἶσθε ἀποθαμμένος;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν πιστεύω.

ΡΑΠΗΝΙΕΡ

Καὶ ὅμως ὁ Ξερνὺ σᾶς ἐφόνευσε!..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τί εἶπατε; μ' ἐφόνευσε; Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τίς εἶμαι; Δὲν φονεύεται ὁ Σατανᾶς!..

ΚΟΜΗΣΣΑ

Ἦ Κύριε, ὅστις καὶ ἂν εἶσθε, ὅτι καὶ ἂν εἰξεύρετε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι λογίζομαι εὐτυχῆς μαυθάνουσα ὅτι ἡ μονομαχία ἐκείνη δὲν ἔσχεν ἐκβασιν ὀλεθρίαν.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Σᾶς πιστεύω, Κυρία. Ὡς πρὸς τοὺς δύο δὲ εὐγενεῖς συγγενεῖς σας, ἐκείνοι εἶνε ἄνδρες γενναῖοι τὴν ψυχὴν ὥστε ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου μου οὐδόλως τοὺς ἀπήλπισε. Δὲν λέγω ἀλήθειαν, ἐράσμιέ μου ἱππύτα; δὲν λέγω ἀλήθειαν, γενναῖε Μαρκέσιε;

(τοὺς θεωπεύει εἰς τὸν ὄμον.)

ΡΑΠΗΝΙΕΡ

Ἄ! εὐκόλον εἶνε νὰ τὸ ὑποθέσητε, νέε μου φίλε! Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ πάντα εἰξεύρετε, ὅν ὑπερφυσικόν, πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἦλθομεν ἐνταῦθα ἔχοντες σκοπούς...

ΡΟΒΙΝΟΣ

(ἀναβάνων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.)

Ἐλεεινούς!..

ΡΑΠΗΝΙΕΡ

Παντάπασιν! ἠρχόμεθα νὰ προτείνωμεν συμβιβασμὸν ἔντιμον!..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐτσι αἶ; συμβιβασμὸν ἔντιμον;... Ὁχι, Κύριοι, ὄχι συμβιβασμὸν... Ὁλόκληρον τὴν κληρονομίαν νὰ ἀποδώσητε τόσον τιμῶνται τὰ Ἀπομνημα-

νεύματα τοῦ Διαβόλου καὶ ἂν δὲν τὰ θέλετε σείς, εἰξεύρω τόσους ἐκδότας, οἷτινες εἶνε πρόθυμοι νὰ τὰγοράσωσι καὶ ἀκριβώτατα.. Λοιπὸν, Κύριοι, μὴ πραγματεύεσθε τὸ ἀντάλλαγμα τῆς τιμῆς σας!..

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Μάλιστα ἄς τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Καὶ ποῦ εἶνε τὰ Ἀπομνημονεύματα ἐκεῖνα;..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐδῶ εἶνε· καὶ ἤδη ὑπάγετε νὰ προετοιμάσητε τὴν πρᾶξιν ἣτις θάναγνωρίσῃ τὰ δικαιώματα τῆς Βαρώνης. Σᾶς δίδω προθεσμίαν μιᾶς ὥρας.

ΡΑΗΝΙΕΡ (σιγῆ τῶ Μαρκεσίου)

Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τῆς Βαρώνης· ἐκείνη ἀγνοεῖ εἰσέτι τὴν ἄφιξίν του.. Ἐπάρχει ἀκόμη ἐλπίς..

(ᾄδουσιν ὁμοῦ.)

ΡΑΗΝΙΕΡ, ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ

Δράμωμεν πρὸς τὴν βαρῶνην
χωρὶς πλέον νὰ σκεφθῶμεν...
Μᾶς ἐδόθη ὥρα μία...
Πρὶν παρέλθ' ἢ προθεσμίᾳ
ἄς τὴν ἐπωφεληθῶμεν...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Δράμωμεν πρὸς τὴν βαρῶνην
χωρὶς πλέον νὰ σκεφθῶμεν...
κ' εἰς αὐτῆς τῆς συμμορίας
τὰς ἀπίμους προσπάθειας
ξεύρομεν νάντισταθῶμεν!..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δράμετε πρὸς τὴν βαρῶνην
χωρὶς πλέον νὰ σκεφθῆτε...
Σᾶς ἐδόθη ὥρα μία...
Πρὶν παρέλθ' ἢ προθεσμίᾳ,
δράμετε, ὠφεληθῆτε..

(ἀπέρχονται ἐκτὸς τοῦ Ῥοβίνου.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΡΟΒΙΝΟΣ, μόνος.

Αἰ! αἰ! ἂν ὁ κύριος Σερνὺ μ' ἐφόνευε, θὰ ἦτο περίφημα! Δὲν θὰ ἔχανον οἱ φίλοι καιρὸν καὶ μόνοι μετὰ τῆς βαρῶνης... Εὐτυχῶς ὅμως εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ καὶ

εἰδοποίησα τὴν Μαρίαν... Καὶ ἐκείνην θέλω νὰ ἴδω κατὰ πρότον.

(εἰσέρχεται ἡ Μαρία.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΜΑΡΙΑ, ΡΟΒΙΝΟΣ (ᾄδουσιν ὁμοῦ.)

ΜΑΡΙΑ

Ἦλθε· ψυχὴ μου ποθητὴ...
Ἦλθε· κ' ἡ ἐλευσίς αὐτῆ
Χαράν χαράν μεγάλην
κ' ἐλπίδα φέρει πάλιν...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἦλθε ψυχὴ μου ποθητὴ
Ἦλθε· κ' ἡ ἐλευσίς αὐτῆ
Χαράν χαράν μεγάλην
κ' ἐλπίδα φέρει πάλιν...

Μήπως, τυχόν, ἀμφέβαλες περὶ τῆς ἐπιστροφῆς μου;

ΜΑΡΙΑ

Ἀκούσατε λοιπὸν... ἡ ἔρις ἐκείνη... ἡ συμπλοκὴ ἐκείνη... ὅλοι οἱ κίνδυνοὺς διατρέξατε... διὰ τὴν μητέρα μου καὶ... δι' ἐμέ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅταν τις ὅμως ὄλ' αὐτὰ τὰ ἐξώφλησε διὰ μιᾶς μόνον πληγῆς!...

ΜΑΡΙΑ

Τί; ἐπληγώθητε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οὐδὲ κἂν τὸ συλλογίζομαι πλέον... Ὁ κύριος Σερνὺ, ὅστις ἦτο κατὰ τὴν συνήθειάν του, πιωμένος, μ' ἐνόμισε νεκρὸν... Μὲ ἐκόμισαν λοιπὸν εἰς τὸ θεραπευτήριον, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἤμην εἰς κατάστασιν νὰ ἐξέρχομαι. Ἦδη, μέλλει νὰ συμπληρωθῇ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ μεγάλου μυστηρίου...

ΜΑΡΙΑ

Λοιπὸν ἐπετύχατε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ πέρα τῶν ἐλπίδων μου!

MARIA

(μετὰ συστολής καὶ πονηρίας.)

Ἦμην βεβαία!.. Καὶ τώρα,.. κύριε Ῥοβίνε, ἔρχεσθε ἵνα ζητήσητε τὴν ἀμοιβὴν σας...

ROBINOS

Ἄχ! Μαρία!..

(λαμβάνει τὴν χεῖρά της.)

MARIA

Ἴσως ὁμως ἔχετε καὶ ἄλλην ιδέαν... εἰσθε τόσο ἐνμετάβλητος.

ROBINOS

Ἐγώ;

MARIA

Ἐπειτα καὶ οἱ Παρίσιοι ἔχουν τόσα δελεύσματα. Εἰς τὸν χορὸν, παραδείγματος χάριν, τοῦ μαρκησίου Λορμιά ἦσαν τόσαι ὠραῖαι γυναῖκες! καὶ ὑμεῖς ἦσθε τόσο θελκτικός, καὶ τόσο περιποιητικός!

ROBINOS

Καὶ τίς σᾶς τὰ εἶπε ὄλ' αὐτά;...

MARIA (δηκτικῶς.)

Ὁ Βαλεντίνος... Καὶ ἠ ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν συνομιλία σας μετὰ τινος προσωπιδοφόρου γυναικός;

ROBINOS

Τί;

MARIA

Καὶ τοῦτο ὁ Βαλεντίνος μὲ τὸ εἶπε. Καὶ τί τάχα; Ὑμεῖς μόνος θὰ εἰξεύρετε τὰ μυστικά τῶν ἄλλων;

Αἰ! τὸ δόμιον ἐκεῖνο
μὲ τὸν κυανοῦν μανδύαν;
Ἄγγελος ἢ θαύμων ἦτο,
καὶ τοὺς ἔρωτάς σας ὅλους
ταῦς ἠρίθμει μ' εὐκολίαν;...
Ἐπὶ τέλους τί σᾶς εἶπε;
» Ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην λέειπε
» καὶ ἀγάπα μόνον μίαν
» τὴν Μαρίαν...»

Τὴν προτροπὴν ταύτην, Κύριε Ῥοβίνε, νομίζω καλὸν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω.

ROBINOS

Τί ὑποπτοὶ ἄνθρωποι... καὶ ἦτο δυ-

νατὸν ἐγὼ νὰ... (λαμβάνων τὴν χεῖρά της.)
Ἄλλὰ τὸ δακτυλίδιον τοῦτο...;

MARIA

Μοὶ τὸ ἔδωκε θελκτικός τις κύριος ἔν τινι χορῶ!

ROBINOS (δισταζών.)

Σὺ ἦσο, Μαρία;

MARIA

Βλέπετε ὅτι δύναται τις νὰ ᾔναι σατανᾶς ὅπως καὶ ὑμεῖς καὶ νὰ εὑρίσκειται συγχρόνως καὶ ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Ῥογκερὸλ:

ROBINOS

Ἀναμφιβόλως! ναί, αἱ δύο ἐκεῖναι προσωπιδοφόροι τὰς ὁποίας ἐπροστάτευσα...

MARIA

Ἦσαν ἡ μήτηρ καὶ ἐγώ.

ROBINOS

Τώρα μαντεύω... Ἡ ἐξαφανισθεῖσα εἰκὼν!... Ἄλλ' ὅσα ἐν τῷ χορῶ μὲ εἶπετε, ποῦ τὰ εἶχετε μάθει;

MARIA

Εἰς τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου.

ROBINOS (ἐπιπληκτικῶς.)

Λοιπὸν τ' ἀνεγνώσατε;

MARIA

Δύο σελίδας μικρὰς μόνον... δὲν εἰξεύρω πῶς ἔγεινε... ἀλλὰ ἐν ᾧ ἐγύριζα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ χειρόγραφον... ἦσαν δύο φύλλα ὄχι τόσο καλά ῥαμμένα... καὶ ἔπεσαν... εἶδον ἐκεῖ τὸ ὄνομά σας... μάλιστα ἦτο τὸ τελευταῖον κεφάλαιον, ἐπιγραφόμενον Ῥοβίνος... Αἰ!.. τ' ὁμολογῶ ἔλαβα ἀμέσως περιέργειαν... Τί νὰ σᾶς εἶπω ἢ ἐπιγραφὴ ἐκείνη μ' ἐνδιέφερε ὀλίγον... Ἀπέσπασα λοιπὸν τὰ φύλλα, τ' ἀνέγνωσα καὶ ἰδοὺ... λάβετε τα.

(τῷ τὰ δίδει.)

ROBINOS

Τώρα ἐννοῶ τοὺς ἐμπιστευτικούς λόγους τοὺς ὁποίους μ' εἶχετε εἶπει ὑπὸ

τὴν προσωπίδα... Ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος
γερασάτανᾶς οὐδένα ἐλησμόνησεν ἐν τοῖς
Ἀπομνημονεύμασί του.

ΜΑΡΙΑ

Ἐπειράχθητε ἴσως διὰ τὴν ἀδιακρι-
σίαν μου...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐγὼ νὰ πειραχθῶ! ἴσα ἴσα ἢ περιέρ-
γειά σας μ' ἀποδεικνύει πόσον φροτί-
ζετε δι' ἐμέ.

ΜΑΡΙΑ

Μὰ δὲν ξεύρετε πόσον θὰ χαρῆ ἢ
μήτηρ!

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐπάγετε δεσποσύνη, Μαρία νὰ τὴν
εὔρητε· κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην οἱ
συγγενεῖς σας ταπεινοῦνται ἀναμφιβό-
λως ἐνώπιόν της.

ΜΑΡΙΑ (μετὰ τρόμου.)

Εἰν' ἐδῶ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μὴ σᾶς μέλλῃ· ἐγὼ τοὺς ἕκαμα ὥστε
ἄλλῃ ἐκεῖνη ἢ ἐπαρσίς των καὶ ἀγριότης
μετεβλήθη εἰς ἡμερότητα καὶ ταπεινω-
σιν... Πρὸς τοῦτο ἦρκεσε μία κρούσις
τοῦ κώδωνος τούτου.

ΜΑΡΙΑ

Ὅλα σας εἶνε μυστηριώδη, κύριε Ῥο-
βίνε... ὁ κώδων λοιπὸν οὗτος ἔχει με-
γάλην δύναμιν;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μάλιστα· ἀφ' οὗ εἰς χεῖράς σας εὐ-
ρισκόμενος δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν
εὐτυχίαν μου.

ΜΑΡΙΑ

Τί ἐννοεῖτε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀκουσον, Μαρία.

(ἄδει.)

Ἄν ἡ τύχη τὸν Ῥοβίνον
ἐπὶ τέλους λυπηθῇ,
κ' ἡ Μαρία δι' ἐκεῖνον
παλμόν ἐνα αισθανθῇ,

(δεικνύων τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κώδωνον.)

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

δοῦμε τότε, ὦ Μαρία,
εἰς τὸν κώδωνν αὐτόν,
ὅν ἡ Πρόνοια ἢ θεία
μᾶς φυλάττει πρὸ ἐπιόν...
Διὰ τῆς λεπτῆς χειρὸς σου
φαῦσέ τον καὶ θὰ κρουσθῇ,
καὶ ὁ μέλλων σύζυγός σου
θέλει παρουσιασθῇ...

ΜΑΡΙΑ (ζωηρῶς.)

Ὡ ὅτι δήποτε καὶ ἂν συμβῆ δὲν θὰ
λησμονήσω τὸ σύνθημα τοῦτο.

(Ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΡΟΒΙΝΟΣ μόνος.

Ἀξιόλογα!... ἔφθασα εἰς τὸ ἔπακρον
τῶν εὐχῶν μου... Ἄς ἀναγνώσωμεν καὶ
πάλιν τὰς δύο ταύτας σελίδας, ἵνα ἴδω-
μεν ἂν ἡ εἰκὼν δι' ἧς ὁ γέρον Σατὰν μὲ
παρέστησε ἐνεποίησεν εἰς τὴν Μαρίαν
κακὴν ιδέαν περὶ τοῦ μνηστήρός της
(ἀναγινώσκει.) «Ἀφ' οὗ παρατηρήσω περὶ
ἐμέ, εἰς τὸν Ῥοβίνου θὰ δώσω πᾶσαν
μου ἐμπιστοσύνην διότι εἶνε πνευματώ-
δης (Ἄι, τοῦτο δὲν εἴμπορεῖ νὰ μὲ βλά-
ψῃ), θαρραλέος καὶ καρτερικός... δὲν
εἶνε χαρτοπαίκτης οὐδὲ ἄσωτος, καὶ θὰ
προοδεύσῃ... (ἰδοὺ εἰκὼν ἐπίτηδες διὰ
νὰ τὴν ἀναγνώσῃ μνηστή) Ἐν μόνον
ἐλάττωμα ἔχει (ὄχ! ὄχ! ὄχ!) ἐλάττω-
μα τῆς νεότητος καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡ
Ἑλένη τὸν κάμνει νὰ λησμονήσῃ τὴν
Εὐφροσύνην... ἡ Καλλιόπη τὸν κάμνει
νὰ λησμονήσῃ τὴν Ἀσπασίαν... ἀλλ' ὁ
γάμος θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα. (Ἰδοὺ τώρα
ἐξηγοῦνται αἱ ἐπιπλήξεις τῆς Μαρίας.)
Μὴ δυνάμενος νὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος εἰς
Ῥογκερόλ πρὸς τὴν Βαρώνην, ἣτις δὲν
μὲ γνωρίζει, τὸν Ῥοβίνου θὰ μεταχει-
ρισθῶ. (Εὐχαριστῶ, ὁ γέρον Σατανᾶς
ἤθελε νὰ γυμνώσῃ τὴν οἰκογένειαν Ῥογ-
κερόλ καὶ νὰ μεταχειρισθῇ ἐμέ ὡς ὄργα-
νον τῶν πανουργιῶν του). Ὁ Ῥοβίνος
θὰ εὔρη τὸν ξυλουργὸν Ἰωάννην Γωτιέ-
ρον (Ἄ ναι τὸν βλάκα ἐκεῖνον!) καὶ θὰ
τῷ εἴπη τὰς τρεῖς ἐκεῖνας μυστικὰς λέ-
ξεις περὶ ὧν συνεφώνησεν ἐκεῖνος μετὰ
τοῦ στρατηγοῦ...» Τὰς μυστικὰς λέ-

ξεις; Ἄλλὰ δὲν τὰς εἰξεύρω... Ὁ Σατανᾶς ἀπέθανε χωρὶς νὰ φανερώσῃ τίποτε, χωρὶς κἂν νὰ τὰς γράψῃ... Αἶ, δὲν πειράζει! Οἱ ἐκ πλαγίου οὗτοι συγγενεῖς τῆς Βαρώνης θὰ ἔλθωσιν εἰς λογαριασμὸν διὰ μόνου τοῦ φόβου τῶν Ἀπομνημονευμάτων τούτων.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΡΟΒΙΝΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΡΩΝΗ

(εἰσέρχονται ὄμοιοι ἢ δὲ βαρῶνη πνιγομένη ὑπὸ λύπης ἀναγκάζεται ἅμα εἰσελθούσα νὰ καθίσῃ τζύτας δὲ ἀκολουθεῖ ἡ κυρία Ζιρῶ.)

ΒΑΡΩΝΗ (μετ' ἀπελπισίας)

Ἐκάησαν!.. ἐκάησαν!..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τί! Κυρία, τὰ χαρτῖα τὰ ὅποια σᾶς εἶχον ἐμπιστευθῆ...

ΒΑΡΩΝΗ

Μόλις εἶχον ἀρχίσει νὰ τ' ἀναγνώσκω καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς χωρὶς νὰ ἐνοησῶ εἰσήλθεν ὁ Ἰππότης· ἀμέσως δέ...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἦψιστε Θεέ!.

ΜΑΡΙΑ

Ἦ φλόξ τὰ πάντα κατέφαγε..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀτιμία!

(Ἡ βαρῶνη διατρεῖ κατημένη καὶ ὄλως καταθλιμένη.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Θάρρος, θάρρος, καλή μου κυρία!..

ΜΑΡΙΑ

ᾠ! μήτερ, ἐν μόνου πλέον ὑπολείπεται, ν' ἀναχωρήσωμεν..

ΡΟΒΙΝΟΣ (παρατηρῶν τὰ φύλλα)

Ν' ἀναχωρήσητε!.. ὄχι ἀκόμη... μ' ἀπέμεινε τελευταία τις ἐλπίς. Κυρία Ζιρῶ!

(τῆ ὄμιλετ σιγῶν.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Εἶν' ἐκεῖ κάτω... περιφέρεται περὶ τοῦ φρουρίου.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἦπαγε!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Μάλιστα μάλιστα, κύριε Ῥοβίνε...
(ἐξερχεται)

ΜΑΡΙΑ (πρὸς τὴν μητέρα της)

Τί θέλει νὰ κάμῃ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δεσποσύνη Μαρία, ἡ ἀδιακρισίας ἐκείνη, δι' ἣν πρὸ ὀλίγου ἐμέμφεσθε τὸν ἑαυτὸν σας, ἦτο ἴσως θεία φώτισις!

ΒΑΡΩΝΗ (ἐγειρομένη)

Πῶς;

ΡΟΒΙΝΟΣ (παρατηρῶν τὰ φύλλα.)

Ναί, εἶπε πρόδηλον· ὑπάρχει μυστήριον, γνωστὸν εἰς ἐκείνον μόνου τὸν ἄνθρωπον... Εἰπέτε μοι, Κυρία... κατὰ τὰς πληροφορίας, ἃς ἔλαβον, ὁ σύζυγός σας κατέλιπε τὴν Γερμανίαν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν;

ΒΑΡΩΝΗ

Διέτριψεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους.

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ἐκεῖ ἐμέλλομεν νὰ τὸν εὔρωμεν· ἀλλ' οἴμοι!.. ὅτε ἐφθάσαμεν...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Μάλιστα εἰξεύρω... θάνατος αἰφνίδιος, ὅστις οὐδὲ καιρὸν κἂν τῷ ἔδωκε νὰ κάμῃ διαθήκην... οὐδὲ νὰ σᾶς γράψῃ... Ἄλλ' ἡ βραχεῖα διατριβὴ του ἐν τῇ ἐπαύλει εἶχε σκοπὸν, μυστήριόν τι, οὐ τινοσ τὰ ἴχνη εὕρισκω εἰς τὰ χαρτῖα ταῦτα.. Ποῖον δὲ εἶπε τὸ μυστήριον τοῦτο... Εἰς ἓνα μόνον ἄνθρωπον τὸ ἐνεπιστεύθη ὁ βαρῶνος... καὶ ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος.

(δεικνύει τὸν Γουτιέρον εἰσερχόμενον.)

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.

ΡΟΒΙΝΟΣ, ΒΑΡΩΝΗ, ΜΑΡΙΑ καὶ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΩΤΙΕΡΟΣ

ΜΑΡΙΑ

Ὅ βλάξ;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅ βλάξ... ἀλλ' ὅμως τιμὴ, ὄνομα, περιουσία ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τῶν λόγων τοὺς ὁποίους θὰ θελήσῃ νὰ εἶπῃ. Εἶπε, ἀληθῶς, ἀμυδρὰ ἐλπίς. Ἐν τούτοις ἄς δοκιμάσωμεν... (πρὸς τὸν Γωτιέρον.) Φίλε μου, ἐγὼ σὲ προσεκάλεσα... Εἰξεύρεις τίς εἶμαι;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἶμαι ὁ Ῥοβίνος, φίλος οἰκιακός, ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ ἔμπιστος τῆς κυρίας βαρώνης Ῥογκερόλ... (Ὁ Γωτιέρος παρατηρεῖ τὴν βαρώνην, ἥτις τῇ νεύει καταφατικῶς.) Σὺ δὲ εἶσαι ὁ Ἰωάννης Γωτιέρος, ὁ ξυλουργός.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄνθρωπος τίμιος.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐχεις μεγάλην οἰκογένειαν.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ τὴν τρέφεις διὰ τῆς ἐργασίας σου.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Δὲν τὸν ἐλησμόνησες τὸν παλαιὸν σου κύριον, τὸν μακαρίτην βαρῶνα Ῥογκερόλ;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ζωηρῶς)

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸν εἶχεν γνωρίσει μικρὸν παιδίον, πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ στράτευμα καὶ ἦσο εἰς αὐτὸν ὄλος ἀφωσιωμένος.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐκτοτε ὅμως τὸν εἶδες πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἦλθεν καὶ διέτριψεν ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως μίαν νύκτα.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Σοὶ ἐνεπιστεύθη σπουδαῖόν τι μυστικόν;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (παρατηρῶν αὐτὸν)

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Χρήματα νομίζω... χαρτία; (Κατ' ἰδίαν παρατηρῶν τὸν Γωτιέρον μένοντα ἀκίνητον.) δὲν ἀποκρίνεται!... (θυνατά.) Ἐπὶ τέλους λέγε, σ' ἔδωκε παρακαταθήκην τινὰ νὰ τὴν φυλάξῃς;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ.

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Νὰ τὴν παραδώσῃς εἰς τίνα;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ (κατ' ἰδίαν)

Ξυλουργός... (θυνατά.) Νὰ τὴν κρύψῃς;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ζωηρῶς)

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἰς τὸν τοίχον;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐντὸς ὑπογείου;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(καταβιάζων τοὺς ὀφθαλμούς του)

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἐντὸς σκευοθήκης;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ (τεταραγμένος)

Ἄς ἴδωμεν... Ὁ στρατηγός σ' εἶπε. Γωτιέρε ἔπαρε τὰ ἐργαλεῖά σου· σὺ δὲ

ἐπήρες τὸ σφυρίον σου καὶ λάσπην· καὶ ὁ στρατηγὸς σὲ ὠδήγησεν... εἰς τί μέρος τῆς ἐπαύλεως; τοῦτο δὲν τὸ καλοενθυμοῦμαι... ἔλα βοήθει με νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ (ἀνοπομονῶν)

Ἐγὼ εἰξεύρω καλὰ ὅτι ὁ στρατηγὸς σὲ παρήγγειλε νὰ μὴ μαρτυρήσῃς τὸ μυστικὸν εἰς κανένα ἄλλον ἐκτὸς μόνου εἰς ἐκείνον ὅστις ἤθελεν εἰπεῖ τρεῖς λέξεις τὰς ὁποίας ἐσυμφωνήσατε ὁ στρατηγὸς καὶ σύ.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (μετ' ἐκπλήξεως)

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις, ἐγὼ τὰς εἴξευρα... ἀλλὰ τὰς ἐλησμόνησα... Ὁ στρατηγὸς τὰς εἶχεν εἰπεῖ εἰς ἐμέ· νὰ σοῦ τοὺς εἶπω.. ἀλλ' ἐκείνος δὲν εἶνε τώρα ἀποθαμμένος.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(μεθ' ὑπερβολικῆς θλίψεως.)

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅτι εἶχεν ἐκείνος δὲν εἶνε τώρα τῆς χήρας του καὶ τῆς κόρης του;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Καὶ ὁ κρυμμένος θησαυρός;.. δὲν πρέπει νὰ τὸν φανερώσῃς εἰς αὐτάς;.. Ἰδέ τας πῶς σὲ παρακαλοῦν!..

ΒΑΡΩΝΗ καὶ ΜΑΡΙΑ

Ναί, Γωτιέρε μου, ναί!..

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(παρατηρήσας τὴν Βαρώνην καὶ τὴν Μαρίαν.)

Ὅχι.

(στρέψας τὴν κεφαλὴν του κλαίει.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ!... πόσον σκληρὸν εἶνε ἐνίοτε ἡ τιμιότης ὅταν λείπη τὸ λογικόν! (ἀπομακρύνεται ἀπληπισμένος· μετὰ μικρὸν ὅμως ἀναλαμβάνων θάρρος ἀρχίζει πάλιν τὴν ἔφοδον.) Ἄλλ' ἀφοῦ οὐδεὶς πλέον ὑπάρχει ἵνα εἴπῃ

τὰς τρεῖς ἐκεῖνας λέξεις, θὰ μείνῃ λοιπὸν αἰωνίως κεκρυμμένη ἢ παρακαταθήκη ἐκείνη; (ὁ Γωτιέρος ποιεῖ σχῆμα καταφατικόν.) Ὡστε θ' ἀφήσῃς τὰς καλὰς σου κυρίας ν' ἀναχωρήσωσι, πτωχαὶ τεθλιμμένοι καὶ ἐξηυτελισμένοι, ἐν ᾧ σὺ ἠδύνασο νὰ ταῖς ἀποδώσῃς τὴν τιμὴν τὴν κοινωνικὴν των τάξιν καὶ τὴν περιουσίαν;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (κλαίων.)

Ναί.

ΡΟΒΙΝΟΣ

ὦ! μάτην λέγεις ὄχι... ὄχι!.. Ἡμεῖς ὅμως θὰ κάμωμεν καταμήνυσιν καὶ τὸ δικαστήριον θὰ σὲ βιάσῃ νὰ ὀμιλήσῃς.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Λοιπὸν τίποτε δὲν φοβεῖσαι;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Οὐδὲν σὲ συγκινεῖ;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι.

(εἰς ἔργεται.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Πρέπει νὰ παραιτήσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα... (πρὸς τὴν Βαρώνην.) Τώρα πλέον, Κυρία, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ πᾶν ἀπόλετο!..

(Λαμβάνει ἔθραν τινα καὶ κάθηται ἀπυθνήκως πρὸς ἀριστεράν.)

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΚΟΜΗΣΣΑ

ΚΟΜΗΣΣΑ

Κυρία Βαρώνη, κύριε Ῥοβίνε, μὴ με θεωρήτε ὡς συνένοχον τῆς μυσαρᾶς προδοσίας, ἧς εἰσθε θῦμα... Ἰδοὺ ἡ παραίτησίς μου ἀπὸ τοῦ μεριδίου τῆς κληρονομίας ὑπερ ὁ νόμος μοὶ παρεχώρησε.

ΣΚΗΝΗ ΙΗ΄.

Οἱ αὐτοί, ΡΑΠΙΝΙΕΡ, ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (εἰσερχόμενος.)

Ἴδού ἤλθομεν! Ἴδού ἤλθομεν! .. διότι βιαζόμεθα νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ (τῆ Βαρώνη.)

Κυρία, οἱ συγγενεῖς ἐκείνου, δὴ ὑμεῖς ἀποκαλεῖτε σύζυγόν σας, δὲν ἠθέλησαν νὰ σᾶς ἀφήσωσι εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἔνδειαν· λάβετε λοιπὸν τὴν ἐνυπόγραφον ταύτην ἰδιωτικὴν ὁμολογίαν, δὲ ἣς σᾶς ἀσφαλίζεται ἰσόβιος πρόσσος 6,000 λιρῶν.

ΒΑΡΩΝΗ

(πορευομένη πρὸς τὸν Μαρκήσιον.)

Κύριε τὴν δωρεάν σας ταύτην ἦν ἐξ οἴκτου κινούμενος μοὶ προσφέρετε, δὲν τὴν δέχομαι. Ἡ δικαιοσύνη ἠδυνήθη νὰ μὲ ἀφανίσῃ· οὐδεὶς ὅμως ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν Βαρώνην Ῥογκερόλ! ..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἄλλ' ὑμεῖς ποτὲ δὲν ἦσθε Βαρώνη Ῥογκερόλ.

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄθλιε! .. καὶ ὅμως σὺ τὸ εἴξευρες! ..

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Τί ἀγαπᾶτε; (στρεφόμενος.) Ἄ! ἄ! εἴσθε ὑμεῖς, κύριε Ῥοβίνε; ἐδῶ ἀκόμη; ...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἡ παρουσία μας σᾶς ἐνοχλεῖ, Ἴππότα;

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Ἐμέ; παντάπασι! τί μὲ πειράζει; Ἐξεπλάγην ὅμως βλέπων ὑμᾶς ἔχοντας εἰσέτε τὴν ἀλαζονείαν τὴν προτέραν, ἣτις τώρα δὲν ἔχει τὸν τόπον της. Αἶ, αἶ, φίλτατέ μου, ἡ φάσις τῶν πραγμάτων ἠλλαξεν ὀλίγον, καὶ τὰ περιβόητα Ἀπομνημονεῦματα τοῦ Διαβόλου ἐπεστρεψαν πάλιν εἰς τὸν Ἄδην... Κρίμα ὅμως... δὲν θὰ δύνασθε πλέον νὰ μᾶς λέγετε τὰ ὠραῖα

ἐκείνα παραμύθια τὰ ὅποια τόσον καλά ἐκαταφέρνατε! ..

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ὅχι, ἀλλ' ἀφίνων κατὰ μέρος πᾶν φανταστικὸν καὶ πᾶσαν γοητείαν... θὰ ὑπάγω ἤδη νὰ κρούσω τοῦ δικαστηρίου τὴν θύραν...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Πῶς;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τὸ πᾶν θὰ κάμω ἄνω κάτω... ὡς μέσον θὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀγάπην τοῦ τόπου, πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην οἰκογένειαν... τὴν ἀφοσίωσιν πάντων ὅσοι τὴν ἐπλησίασαν... Ἐπὶ τέλους δὲ θὰ δείξω τὸ τελευταῖον τοῦτο φύλλον, τὸ ὡς ἐκ θαύματος ἀποσπασθὲν ἀπὸ τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Διαβόλου... ὦ, μὴ τρέμετε ἀκόμη, Κύριοί μου, εἶνε πολὺ ἐνωρίς. Τὸ φύλλον τοῦτο οὐδὲν ὑποδεικνύει... οὐδὲν καθ' ὑμῶν λέγει, ἀλλὰ θὰ ἐπιμαρτυρήσῃ τὴν πραγματικότητα τῶν Ἀπομνημονευμάτων τούτων... Καὶ θὰ μὲ πιστεῦσητε, ὅταν σᾶς εἴπω ὅτι περιεῖχον τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου σας, καὶ τὴν ἀπύδειξιν τῶν ἐγκλημάτων σας... Ὅτι αἱ ἀποδείξεις αὗται συνήχθησαν ὑπὸ τινος γέροντος θέλοντος νὰ καταχρασθῇ αὐτῶν, ἵνα ἐπιτύχῃ εὐθηνὰ τὴν κληρονομίαν, ἣν ὑμεῖς ἤδη τόσον ἀδίκως ἐπιθυμεῖτε... Θὰ ὁμολογήσω ταῦτα πάντα, καὶ πάντες θὰ πιστεύσωσι, διότι θὰ ὑπάρχει πεποιθήσις ἐν τοῖς λόγοις μου... Θὰ μὲ πιστεύσωσιν ὅταν εἴπω ὅτι τὰ φοβερὰ ἐκείνα Ἀπομνημονεῦματα τὰ συνέταξέ τις ὅστις σᾶς εἴξευρε πολὺ καλά... ὁ συμβουλευογράφος σας (μετὰ πολλῆς περιφρονήσεως) Μαρσιλιὰκ, ὁ ἐντιμὸς ἄνθρωπος! ..

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(ἐμφανισθεὶς ὅτε ὁ Ῥοβίνος ἐξέφερε τὴν τελευταίαν φράσιν του)

Ναί, ναί, ἰδού... τὸ εἴπετε τὸ ὄνομα... τὰς τρεῖς λέξεις..

ΠΑΝΤΕΣ

ὦ Θεέ μου!

(γενικὴ ἐκπληξις)

ΡΟΒΙΝΟΣ

(Νεύων πρὸς πάντας νὰ σιωπήσωσι.)

Ἄφετέ τον... ἄφετέ τον νὰ ὀμιλήσῃ..
Γωτιέρε, αἱ λέξεις τὰς ὁποίας εἶπον:
Μαρσιλιάκ ὁ ἔντιμος ἄνθρωπος...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί! αὐταὶ εἶνε... ὁ στρατηγὸς σᾶς ἀποστέλλει... Τώρα δύναμαι νὰ ὀμιλήσω... ὁ κύριός μου, ὅστις εἶνε ἤδη ἐκεῖ ἐπάνω, μοὶ δίδει τὴν ἄδειαν!

(γρονθοπετεῖ.)

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἀξιόλογα! φίλε μου... Καὶ ἤδη ἡ παρακαταθήκη ἐκείνη, ὁ θησαυρὸς ἐκεῖνος, δὲν σοὶ ἐξήτουν πρὸ ὀλίγου;...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Εἶνε ἰδικὸς σας, Κύριε Ῥοβίνε... ἰδικὸς σας... εἰς ὑμᾶς ἀνήκει... εἶπετε τὰς λέξεις ὑμεῖς... Κυρία Ζιρῶ, ἐν σφυρίῳ, ἐν σφυρίῳ (ἡ Ζιρῶ ἐξέρχεται.) Ἄ, τοῦτο μ' ἐβασάνιζε, σᾶς βεβαίῳ, .. ὅτε ἔβλεπον τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα καὶ τὴν δυστυχῆ ταύτην κόρην... Συγγνώμην! συγγνώμην! ... ἀλλ' εἶχα ὁμώσει βλέπετε, ἔπρεπε αὐτὸ νὰ μείνῃ ἐκεῖ... Ἐφοβήθην μὴ μὲ κλέψουν τὸ μυστικόν μου, καὶ εἶπα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου· Γωτιέρε δὲν θὰ ἐκστομίσης πλέον λέξιν μόνον Ναὶ καὶ Ὅχι θὰ λέγῃς καὶ μὲ ὠνόμαζον Βλαῦκα... κτήνος.. Ἄχ! ἐγὼ ὅμως ἤθελον νὰ μείνω τίμιος ἄνθρωπος! Ἀλλὰ ποῦ εἶν' αὐτὸ σφυρίον; Ἄ! (ἡ κυρία Ζιρῶ τῷ δίδει.) Εἰς ἔργον!

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Καλέ! τί σημαίνουνσιν ὅλ' αὐτά;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Τώρα ἀμέσως βλέπετε, κύριε Ἰππότα!... (Ὁ Γωτιέρος πλησιάζας εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου θυρεόν, κτυπᾷ διὰ τοῦ σφυρίου του.)

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Τί; τί; νὰ βλάβῃ τὴν ἔπαυλίν μας; δὲν τὸ ἀνέχομαι...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Ἄφετε τὸν ἄνθρωπον νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(ὕψων τὸ σφυρίον του κατὰ τὸν Ῥαπινιέρ.)

Ὅπισω!...

(Καὶ πάλιν κτυπᾷ ὁ θυρεὸς θραύεται καὶ ἀμέσως φαίνεται κιβώτιόν τι ἐντὸς τοῦ τοίχου. Ὁ Γωτιέρος ἐξαγεί ἐξ αὐτοῦ κολινοῦν τινα περιγμνήσι.)

ΡΑΠΙΝΙΕΡ

Θησαυρὸς! γράμματα τραπεζικά!..
Εἶνε τῶν κληρονόμων!.. εἶνε ἰδικὰ μας!..

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὅχι! Εἶνε ἐκεῖνου, ὅστις εἶπε τὰς τρεῖς λέξεις· τοῦτο μόνον ξεύρω ἐγώ.. (Παραδίδει τὰ χαρτὰ τῷ Ῥοβίνω.) Καὶ τώρα, ὅτε ἐξετέλεσα τὴν ἐντολήν; .. θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν γυναῖκά μου καὶ τὰ δυστυχῆ μου τέκνα· τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη ἔχω νὰ τοὺς ὀμιλήσω· δέν... ἄχ! ὄχ! τίποτε, τίποτε... ἡ συγκίνησις... (κλονεῖται· ἀπεύδουσι περὶ αὐτόν.)

ΡΟΒΙΝΟΣ (παρατηρῶν τὰ χαρτὰ.)

Ἰππότα Ῥαπινιέρ.. καὶ ὑμεῖς Μαρκήσιε, δὲν ἀνήκουσι ταῦτα εἰς τὴν κληρονομίαν ἢν ἡ δικαιοσύνη κατὰ λάθος, παρεχώρησεν εἰς ὑμᾶς· δὲν εἶνε χρήματα, δὲν εἶνε τίτλοι πρὸς ἀπόκτησιν πλοῦτου· εἶνέ τι καλλίτερον...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τί λοιπὸν εἶνε, Κύριε;

ΡΟΒΙΝΟΣ

Εἶνε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου τοῦ στρατηγοῦ!...

ΒΑΡΩΝΗ

Εἶνε δυνατόν;...

ΡΟΒΙΝΟΣ

Κυρία Βαρώνη, λάβετε τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἔγγραφον, ὅπερ σᾶς ἐπαναφέρει τὴν κοινωνικὴν σας τάξιν καὶ τὸν πλοῦτόν σας. (Πρὸς τὸν Ῥαπινιέρ.) Εἶνε τρόπον τινὰ δευτέρου ἀντίτυπου τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦτο δὰ, Ἰππότα, δὲν θὰ τὸ καύσητε. Τέσσαρα τὰ μάτια σου, Γωτιέρε.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί.

(Πηγαίνει πλησίον τοῦ Ἰππάτου.)

ΡΑΠΙΝΙΕΡ (ὕψων τὴν χεῖρά του.)

Νὰ σοῦ δώσω μίαν.....;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(μετὰ κωμικῆς φαιδρότητος.)

Ὅχι!..

ROBINOS

Καὶ ἤδη, Κύριοι, δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τίς εἶμαι. Ἐκλαβόντες με ὡς τὸν διάβολον δὲν ἤσθε πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας, διότι εἶμαι πτωχὸς τις διαβολοῦπογραμματοεὺς συμβολαιογραφείου...

ΡΑΗΝΙΕΡ

Τοῦ συμβολαιογραφείου τοῦ Μαρσιλιακ;

ROBINOS

Τὸ εὐρήκατε. Τοῦ Μαρσιλιακ, ὃν τινὲς τῶν ὑπ' αὐτοῦ φενακισθέντων εἶχον ἐπονομάσει ἐν τῇ ἀπλοϊκότητί των ἔντιμον ἄνθρωπον... Οὗτος δὲ ὁ Μαρσιλιακ πλησιάζει τὸν Ῥαηνιέρ) ἦγον ὁ ἐπίτροπος ὅστις παρέλαβε τὴν δῆλωσιν τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ ἀποθνήσκοντος φίλου σας! περὶ οὗ ἄλλοτε ὠμιλήσαμεν.

ΡΑΗΝΙΕΡ

Τὸν γεροκακοῦργον!...

ROBINOS (τῷ Μαρκησίῳ.)

Εἴχετε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ τῷ ἀναθέσητε τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην τοῦ πρώσου στρατηγοῦ, ὅστις συνήψε μεθ' ὑμῶν... μ' ἐννοεῖτε... καὶ ὅστις ἐλθὼν ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τῷ 1814.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τί τύχη!...

ROBINOS (τῇ κομίσσῃ.)

Ὁ Μαρσιλιακ, Κυρία, εἰς ὃν εἴχετε ἀναθέσει νὰ χορηγῇ μιστικὴν τινα χρηματικὴν συνδρομὴν εἰς...

ΚΟΜΗΣΣΑ

Κύριε... ἔλεος!..

ROBINOS

Μείνατε ἡσυχος, κυρία...

ΡΑΗΝΙΕΡ

Ἐμπρός! ἀναχωρῶ τὸ ἀπόγευμα εἰς Τολῶσαν.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ ἐγὼ εἰς Παρισίους. Ἐδῶ δὲν ἔχομεν πλέον νὰ κάμωμεν τίποτε.

ROBINOS

Ἀναχωρῶ μεθ' ὑμῶν... ἡ ἀποστολή

μου ἐξεπληρώθη· εἰάν ὑπάρχη τι ἄξιον λόγου ἐξ ὧσων κατώρθωσα δὲν θέλω νὰ τὸ ἀμαυρώσω ἀπαιτῶν ἀμοιβὴν πολὺ ὑπερτέραν ὅσης θ' ἀπῆται ἡ ἐπιφανεστάτη πράξις.

ΜΑΡΙΑ

Τί λέγει;

(Ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει ἡρέμα τὸ μέλος τοῦ ἄσματος τοῦ κωδωνίου)

Ἄν ἡ τύχη τὸν Ῥοβίνον κτλ.)

ROBINOS (τῇ Βαρώνῃ.)

Δάβετε ὀπίσω τὸν λόγον ὃν μοι ἐδώκατε, Κυρία... καὶ συγχωρήσατέ μοι, ἂν ἐτόλμησα νὰ ποθήσω εὐτυχίαν, ἣς αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἀνάξιον. Ἡ λάμψις τῆς κοινωνικῆς τάξεώς σας καὶ τοῦ πλούτου σᾶς περιβάλλει ἤδη. Ἐγὼ δὲ εἶμαι πτωχὸς, ταπεινὸς καὶ ἀναχωρῶ.

ΒΑΡΩΝΗ

Τί! Κύριε, θέλετε ν' ἀποφύγητε τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν;

ROBINOS (τῇ Μαρίᾳ.)

Ἐνα τόπον ἐν τῇ μνήμῃ σας... ἰδοὺ ἡ μόνη δι' ἐμὲ ἀμοιβή! Χαιρετε...

(Κατὰ τὸν προηγούμενον διάλογον τοῦ Ῥοβίνου καὶ τῆς Μαρίας, ἡ Μαρία πλησιάζει μετὰ δειλίης τὸν κώδωνα· ἤδη δὲ καὶ ἡ ὀρχήστρα φθάνει εἰς τὸν ἐπιθόδον τοῦ ἄσματος.)

ΜΑΡΙΑ

(ἄδουσα ἡρέμα τὸν ἐπιθόδον.)

Ἦδη ὑπὸ τῆς χειρός μου καὶ ὁ κώδων ἄς κρουσθῇ, καὶ ὁ μέλλων σύζυγός μου, ἄς ἐμφανισθῇ ἄς ἐμφανισθῇ...

(Ὁ κώδων ἀντηχεῖ· εὐθύς δὲ ὁ Ῥοβίνος, ὢν πλησίον τῆς θύρας, ἐπιστρέφει ζωηρῶς καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς Βαρώνης ἀναφωνῶν)

ROBINOS

Ἄ! Κυρία!... Ἄ! μητέρα μου!...

ΒΑΡΩΝΗ

Ἄ Ῥοβίνε... σεμνύνομαι ἀποκαλοῦσα ὑμᾶς υἱόν μου!

ΤΕΛΟΣ